

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ

ЗАКОНЪТ
НА БОШ

Няма
гаранции
за живота
на Бош...

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА

БАРД

Майкъл Конъли
Законът на Бош

Нещата в сърцето са неизброими. Каза ми го една жена. Ред от стихотворение, в което вярвала. Разбирала го така – ако някой вземе нещо присърце, тогава то винаги остава там. И каквото и да се случи, ще чака. Тя каза, че това можело да е човек, място или мечта. Нещо, на което си се посветил. Всяко свято нещо. Всичко било свързано в онези червени, меки като кадифе гънки. Било част от едно и също нещо и винаги цяло да бъде там, носейки ритъма на сърцето ти.

Аз съм на петдесет и две и вярвам в това. Чувствам го нощем, когато се опитвам да заспя, но не мога. Когато всички пътища сякаш се пресичат и виждам хората, които съм обичал и мразил, на които съм помагал и които съм наранявал. Виждам ръце, протягащи се към мен. Чувам ритъма и виждам и разбирам какво трябва да направя. Знам каква е мисията ми и че няма отказване, нито връщане назад. И в такива мигове наистина знам, че нещата в сърцето са неизброими.

1

Последното, което очаквах, беше, че Александър Тейлър ще ми отвори лично. Това противоречеше на всичко, което знаех за Холивуд. Смятах, че човек с неговия рекорд в касовите приходи, равняващи се на един милиард долара, не отваря лично вратата си на никого, а има униформен пазач на пълно работно време. И че този портиер ще ме пусне едва след като внимателно провери документите ми за самоличност и определения ми за среща час. После ще ме предаде на икономата, който безшумно ще ме придружи по останалия път до вътрешността на къщата.

Но в жилището на Бел Еър Крест Роуд нямаше такова нещо. Портата към алеята за коли беше отворена и след като паркирах пред къщата и потропах, самият шампион по касови приходи ми отвори и ме покани да вляза в дом с размери, копирани от международния терминал на летището на Лос Анджелис.

Тейлър беше едър мъж – над метър и осемдесет – и тежеше сто и трийсет килограма. Косата му беше кестенява и къдрава, а очите – сини. Козята брадичка му придаваше вид на художник, макар че изкуството нямаше почти нищо общо с областта, в която той така усилено се трудеше.

Беше със светлосин анцуг, който вероятно струваше повече от всичко по мен. На врата му бе увита бяла хавлия. Лицето му беше зачервено, а дишането – учестено. Бях прекъснал нещо и Тейлър изглеждаше малко ядосан.

Бях се издокарал в най-хубавия си костюм – пепелявосив, еднореден. Бях платил за него хиляда и двеста долара преди три години. Не го бях обличал повече от девет месеца и сутринта, след като го извадих от дрешника, се наложи да му изчеткам раменете. Бях гладко избръснат и имах цел – първата, откакто костюмът бе сложен на закачалката.

– Влезте – рече Тейлър. – Днес всички са в почивка, а аз правя гимнастика. Добре, че салонът е под коридора, инак нямаше да ви чуя. Къщата е голяма.

– Значи имам късмет.

Той тръгна навътре. Не се ръкува с мен и си спомних, че бе направил същото първия път, когато го видях – преди, четири години. Сега закрачи напред и ме остави да затворя входната врата.

– Имате ли нещо против, ако се упражнявам на велоергометра, докато разговаряме?

– Не.

Тръгнахме по мраморен коридор. Тейлър вървеше три крачки пред мен, сякаш бях придружавашо лице. Вероятно така му беше най-удобно и това ме устройваше, защото имах време да огледам обстановката.

През редицата прозорци вляво се виждаше зелена морава с размерите на футболно игрище, а зад нея нещо като къща за гости или къщичка край езерце, или и двете. Пред нея се различаваше количка за голф, а по скосената трева имаше следи, водещи към главната сграда. Виждал съм много неща в Лос Анджелис, от най-бедните гета до вили на планински върхове. Но за пръв път в очертанията на града виждах толкова голям участък, че да е необходимо да се използва количка за голф, за да стигнеш от единия до другия край.

На стената вдясно бяха окачени в рамки плакати на много от филмите, продуцирани от Александър Тейлър. Гледал съм някои от тях, когато стигнат до телевизията, и съм виждал реклами на останалите. Повечето са екшъни, които идеално се вметват в рамките на трийсетсекундна реклама, без да изпитващ належаща необходимост да гледаш целия филм. Нито един не може да бъде смятан за изкуство в никой смисъл на думата. В Холивуд обаче са много по-важни от изкуството. Доходни са. И това е от първостепенно значение.

Тейлър зави надясно и влезе в гимнастическия салон. Помещението внесе нов смисъл в представите ми за личен фитнес. Покрай стените бяха наредени всякакви тренажори и комбинирани уреди. В средата имаше боксов ринг. Тейлър пъргаво се качи на велоергометра, натисна няколко копчета на дигиталното контролно табло пред себе си и започна да върти педалите.

Високо на отсрещната стена бяха монтирани три телевизионни екрана, настроени на конкурентни денонощни новинарски канали и бизнес репортажи. Тейлър взе дистанционно управление и намали звука. Още една проява на учтивост, която не очаквах. Когато се обадох на секретарката му, за да си определя среща с него, тя говореше, сякаш щях да съм голям късметлия, ако успея да задам няколко въпроса, докато великият мъж бърби по клетъчния си телефон.

– Нямате ли партньор? – попита той. – Мислех, че работите по двойки.

– Обичам да работя сам.

Не добавих нищо повече. Стоях мълчаливо, докато той ритмично

увеличаваше скоростта на велоергометъра. Тейлър приближаваше петдесетте, но изглеждаше много по-млад. Може би обграждането със спортни пособия и уреди за здраве и подмладяване правеше този фокус. А може би се дължеше на пластични операции и липосукция.

– Ще ви дам пет километра – каза той, свали хавлията от врата си и я уви около дръжките на велоергометъра. – Двайсетина минути.

– Чудесно.

Понечих да извадя тетрадката от вътрешния джоб на самото си и телената спирала се закачи за подплатата. Почувствах се като пълен глупак, докато се опитвах да я измъкна, но най-после успях. Чух, че подплатата се скъса, и се усмигнах, за да прикрия неудобството си. Тейлър се престори, че не забеляза това, и отмести поглед встрани и сетне нагоре, към един от телевизионните екрани.

Мисля, че най-много ми липсват дребните неща от предишния ми живот. Повече от двацет години във вътрешния си джоб носех малко тефтерче с подвързия. Тетрадките с телена спирала не бяха позволени. Някой досетлив адвокат можеше да претендира, че от тях са откъснати страници, чието съдържание би оправдало престъпника. Подвързаните тефтерчета не създаваха този проблем и бяха по-удобни за носене.

– Радвам се, че ми се обадохте – каза Тейлър. – Още се притеснявам за случилото се с Анджела. Тя беше добро момиче. Всъщност си мислех, че вече сте се отказали.

Кимнах. Внимателно подбирах думите си, когато разговарях със секретарката му по телефона. Не я излъгах, но я подведох и я накарах да предполага разни неща. Налагаше се. Ако ѝ бях казал, че съм бивше ченге и работя на свободна практика по стар случай, нямаше и да припаля до шампиона по касови приходи.

– Мисля, че може да има някакво недоразумение. Не знам какво ви е казала секретарката ви, но вече не съм ченге.

Той забави за миг темпото, но после бързо го възстанови. Лицето му беше тъмночервено и се потеше обилно. Тейлър протегна ръка към подставката за чаша от едната страна на дигиталното контролно табло и извади малки очила с формата на полумесец и тънка карта с емблемата на продуцентската си компания отгоре и няколко написани на ръка бележки отдолу. После си сложи очилата, присви очи и прочете написаното.

– Тук пише друго – каза той. – Детектив Хари Бош от полицията на Лос Анджелис. Десет нула-нула. Одри го е написала. Тя е при мен от осемнайсет години, откакто започнах с видеобоклуци във Вали. Много е

съвестна. И обикновено изключително точна.

– Ами, така беше, но отдавна. От близо година напуснах. Може да не съм бил много ясен по телефона. На ваше място не бих обвинил Одри.

– Няма да го направя.

Той ме погледна, като наведе брадичка, за да вижда над очилата.

– Е, какво мога да направя за вас, детектив, или по-скоро господин Бош? Остават ми три километра и приключваме.

Вдясно от Тейлър имаше уред за коремни преси. Седнах на седалката, извадих писалката от джоба на ризата си и се приготвих да записвам.

– Не знам дали ме помните, но ние сме разговаряли, господин Тейлър. Преди четири години, когато трупът на Андже́ла Бентън бе намерен във вестибула на жилищната сграда, където е живеела. Случаят ми бе възложен. С вас разговаряхме в кабинета ви в „Айдолон“. В киностудия „Арчудей“. Бях с партньорката си Кизмин Райдър.

– Спомням си. Чернокожата. Каза, че познавала Андже́ла от фитнес центъра. Тогава ми вдъхнахте увереност. Но после изчезнахте. И повече не се...

– Отстраниха ни от случая. Работехме в холивудското районно управление. След обира и престрелката няколко дни по-късно разследването ни бе взето. Пое го отдел „Обири и убийства“.

От велоергометра се чу приглушен камбанен звън. Вероятно това означаваше, че Тейлър е навъртял километър и половина.

– Спомням си ги онези типове – подигравателно каза той. – Куку и Пипе. Не предизвикаха никакви симпатии у мен. Единият се интересуваше повече от длъжността на технически консултант във филмите ми, отколкото от възложения му случай. Какво стана с тях?

– Единият е мъртъв, а другият напусна полицията.

Дорси и Крос. Познавах ги. Като оставим настрана описанието на Тейлър, те бяха способни детективи. Не отиваш в отдел „Обири и убийства“, без да си положил усилия. Не казах на Тейлър, че Джак Дорси и Лотън Крос бяха станали известни в детективските среди като партньори, които имат изключително лош късмет. Докато работеха по едно разследване, възложено им няколко месеца след случая Андже́ла Бентън, те се бяха отбили в някакъв бар в Холивуд, за да обядват. Седели си в сепарето, хапвали сандвичи с шунка и пиели бира, когато в заведението нахлул въоръжен крадец. Предполагаше се, че Дорси, който седял с лице към вратата, се опитал да излезе от сепарето, но се забавил.

Стрелецът го покосил, преди да успее да дръпне предпазителя на пистолета си, и Дорси се строполил на пода. Единият куршум, изстрелян по Крос, охлузил черепа му, а вторият го улучил във врата и заседнал в гръбначния му стълб. Барманът бил екзекутиран последен от упор.

– И какво стана с разследването? – риторично попита Тейлър. В гласа му не прозвуча състрадание към простреляните ченгета. – Нищо. Обзалагам се, че събира прах като този евтин костюм, който сте извадили от дрешника, преди да дойдете при мен.

Приех обидата, защото се налагаше. Само кимнах, сякаш бях съгласен с него. Не знаех дали гневът му е насочен срещу неразкритото убийство на Анджеला Бентън, или към случилото се по-късно – обира, следващото убийство и спирането на снимките на филма му.

– Момчетата работиха непрекъснато през следващата половина година – казах аз. – После им възложиха и други случаи. Постоянно се появяват нови случаи, господин Тейлър. Не е като във филмите ви. Макар да ми се иска да е така.

– Да, винаги има други случаи. Това е най-лесният изход, нали? Винавна е прекалената заетост. А през това време момичето си остава убито и парите ги няма. Жалко. Обаче хоп – следващият случай. Давай напред.

Изчаках, за да видя дали е приключил с кратката си реч, но той продължи.

– Сега обаче, четири години по-късно, вие се появявате отново. Каква е историята ви, Бош? Прилъгали сте семейството й да ви наеме?

– Не. Семейството й е в Охайо. Не съм им се обаждал.

– Тогава какво?

– Убийството е неразкрито, господин Тейлър. А аз държа на този случай. Мисля, че разследването не е било извършено с необходимата... всеотдайност.

– Това ли е всичко?

Кимнах. Тейлър направи същото, сетне каза:

– Петдесет хиляди.

– Моля?

– Ще ви платя петдесет хиляди долара, ако разкриете случая. Няма да има филм, ако не го разнищите.

– Господин Тейлър, останали сте с погрешно убеждение.

Не искам парите ви и това не е филм. В момента ми е необходима само помощта ви.

– Изслушайте ме. Имам нюх към хубавите истории. Детектив,

обсебен от неразкрито убийство. Темата е универсална, изпитана и достоверна. Петдесет хиляди като начало и може да говорим за още накрая.

Взех тетрадката и писалката си и станах. Разговорът не водеше доникъде или поне не в посоката, в която исках.

– Благодаря, че ми отделихте време, господин Тейлър. Ако не мога да намеря изхода, ще свиркам.

Тръгнах към вратата и от велоергометра отново се чу камбанен звън.

– На финалната права сме, Бош. Върнете се и ми задайте въпросите си. Ще си задържа петдесетте хиляди, щом не ги искате.

Обърнах се към него, но не седнах. Пак отворих тетрадката.

– Да започнем с парите – казах. – Кой от компанията ви, знаеше за тях? Имам предвид кой знаеше подробностите? Кога ще пристигнат на снимачната площадка и как ще бъдат доставени? Всеки и всичко, което си спомняте. Започвам почти от нулата.

2

Анджела Бентън умря на двацет и четвъртия си рожден ден. Тялото ѝ бе намерено върху испанските плочки във вестибула на сградата, в която живееше – на Фаунтин, близо до Ла Бреа. Ключът ѝ беше в пощенската кутия. Вътре имаше и две картички за рождения ѝ ден, изпратени поотделно от Кълъмбъс, Охайо, от майка ѝ и от баща ѝ. Оказа се, че не са разведени, а всеки е искал да напише пожеланията си за рождения ден на дъщеря си.

Бентън бе удушена. Преди или след смъртта ѝ – по всяка вероятност след – блузата и сутиенът бяха разкъсани и гърдите ѝ бяха разголеени. Убиецът бе мастурбирал върху трупа и бе оставил малко количество семенна течност, която бе взета от съдебномедицинските експерти за анализ на ДНК. Чантата ѝ бе открадната и така и не се намери.

Смъртта бе настъпила между двацет и три часа и полунощ. Трупът бе открит от друг обитател на жилищната сграда – излязъл от апартамента си в дванайсет и трийсет, за да разходи кучето си.

И тогава на сцената се появих аз. Навремето бях детектив в холивудското районно управление на полицията в Лос Анджелис. Имах двама партньори. Работехме по трима вместо по двама като част от експериментална конфигурация с цел по-бързо разкриване на престъпленията. Кизмин Райдър, Джери Едгар и аз бяхме повикани по пейджърите в един след полунощ. Срегнахме се в холивудския участък, качихме се на две служебни коли „Краун Виктория“ и отидохме на местопрестъплението. Видяхме трупа на Анджела Бентън около два-три часа, след като беше убита.

Лежеше на една страна върху кафявите плочки с цвета на засъхнала кръв. Очите ѝ бяха отворени и изцъклени и загрозяваха красивото лице. Роговиците имаха кръвоизливи, разголената ѝ гръд беше почти плоска. Приличаше на момчешка и си помислих, че това вероятно е било лично неудобство за този град, където физическите атрибути често надделяват над душевната същност. Убиецът бе разкъсал блузата и сутиена ѝ, за да покаже интимната ѝ уязвимост, сякаш не беше достатъчно да отнеме живота ѝ.

Но най-ясно си спомням ръцете ѝ. Когато безжизненото ѝ тяло се бе свлякло на плочките, ръцете ѝ се бяха доближили една до друга от лявата ѝ страна и бяха останали протегнати над главата, сякаш

умоляваха някого за нещо. Приличаха на ръце от ренесансова картина. Работил съм върху почти хиляди убийства, но никога положението на труп не ме е поразявало толкова силно.

Може би виждах твърде много в позата, в която бе паднала. Но всеки случай е безкрайна битка. Повярвайте, трябва да носите нещо със себе си всеки път, когато отивате на тази битка. Нещо, на което да се опирате. Предимство, което да ви мотивира или тегли. И за мен това бяха ръцете й. Не мога да ги забравя. Мисля, че те се протягаха към мен.

Разследването потръгна веднага, защото Кизмин Райдър познаваше жертвата. Знаеше само малкото й име. Познавали се от фитнес залата на Ел Сентро, където поддържаха формата си. Поради неопределеното си работно време в отдела Райдър не можеше да ходи там по график и правеше гимнастика в различни дни и по различно време, в зависимост от свободните си часове и случая, по който работеше. Често срещала Бентън във фитнес центъра и били разговаряли няколко пъти.

Райдър бе научила, че Бентън се опитва да направи кариера във филмовия бизнес. Работела като асистент-продуцент в „Айдолон Продъкшънс“, компанията, оглавявана от Александър Тейлър. Графикът на продукциите изисквал денонощна заетост в зависимост от това кога са свободни местата на снимките и персоналът, което пък означавало, че Бентън също посещава фитнес центъра в различни часове и дни и има малко време за сериозна връзка. Споделила с Райдър, че през последната година излиза само на две срещи и че в живота й нямало мъж.

Но познанството им било бегло и Райдър не бе виждала Анджеला извън фитнес центъра. И двете бяха млади черно-кожи жени, опитващи се да предпазят телата си да не им изневерят, докато са заети с професионалните си задължения – да се катерят по стръмните стълби към други, различни светове.

Въпреки всичко започнахме добре. Веднага разбрахме с кого имаме работа – отговорна и самоуверена млада жена, грижеща се за здравето и кариерата си. Това елиминира посоката на разнообразие от стилове на живот, по която можеше погрешно да се насочим. Единствената засечка беше, че Райдър за пръв път виждаше човек, когото познава, като жертва на убийство, което й е възложено да разследва. Още на сцената на престъплението забелязах, че се стъписа. Райдър обикновено говореше много, когато правехме оглед, и развиваше теория на разследването. Но този път мълчеше и отговаряше само когато я питаха нещо.

Нямаше свидетели на убийството. Вестибюлт не се виждаше от улицата и предлагаше на убица идеално прикритие – той сигурно се бе

движил свободно, без да се страхува, че може да го забележат отвън. И все пак имаше риск. Всеки момент би могъл да влезе или излезе някой обитател на сградата и да види Бентън и убиеца ѝ. Ако мъжът с кучето бе извел домашния си любимец час по-рано, вероятно щеше да стане свидетел на убийството. И можеше да спаси Анджеला или и той да свърши като жертва.

Аномалии. Голяма част от работата на детектива е да търси аномалии. Престъплението приличаше на нападение при удобна възможност. Убиецът бе проследил Бентън и бе изчакал момента, когато тя е влязла във вестибюла. Но някои аспекти на сцената предполагаха, че е знаел за вестибюла и може да е чакал там, досущ ловец, наблюдаващ капан и дебнеш плячката си.

Аномалии. Анджеला Бентън беше метър шейсет и три, но силна и млада. Райдър бе свидетелка на режима ѝ на гимнастика и познаваше силата и издръжливостта ѝ. Въпреки това нямаше следи от борба. Под ноктите ѝ нямаше кожа или кръв. Познавала ли бе убиеца си? Защо не се бе съпротивлявала? Мастурбирането и разкъсването на блузата ѝ предполагаха престъпление по психо-сексуални мотиви, което се извършва от сам човек. Но липсата на борба за живот показваше, че Бентън е била напълно и бързо обезвредена. Дали бе имало повече от един убиец?

През първите два часа и четири часа целта ни беше да събираме веществени доказателства, да извикаме експертите и да започнем да разпитваме хората, непосредствено свързани със сцената на престъплението. Пресяването започна през следващите два часа и четири часа и тогава вече се заловихме да работим върху аномалиите, опитвайки се да ги разгадаем. И в края на втория ден стигнахме до извода, че сцената е манипулирана, аранжирана от извършителя, за да внуши фалшиви елементи на престъплението. Убиецът явно се мислеше за по-умен от нас и ни пращаше да гоним психо-сексуален хищник, когато реалността на престъплението беше съвсем различна.

Онова, което ни наведе на тази мисъл, беше семенната течност върху трупа. Докато разглеждах снимките от сцената на престъплението, забелязах, че капките сперма са разпръснати върху гърдите на жертвата в линия, предполагаща траектория. Но пък отделните капки бяха кръгли. Всички разследващи убийства знаят, че кръгли капки се образуват, когато кръвта падне директно върху повърхността. Елипсовидни капки се образуват, когато кръвта се изпръска в траектория или под ъгъл към повърхността. Консултирахме се с експерт в тази област, за да разберем

дали нормите на доказателствата от кръв са валидни и за други телесни течности. Отговорът беше положителен и разкри друга аномалия. Започнахме да теоретизираме, че има голяма вероятност убиецът или убийците да са опръскали трупа с предварително донесена сперма с цел заблуда.

И променихме посоката на разследването. Вече не разглеждахме убийството като случай, в който жертвата е влязла в зоната на местопрестъплението, а в смисъл, че самата Анджеа Бентън е била зоната на убийството. Нещо в живота ѝ и обстоятелствата около нея бяха привлекли убиеца към нея.

Започнахме да разнищваме живота и работата ѝ – търсехме някаква тайна, която би задействала план да я убият. Някой я бе искал мъртва и се бе мислил за достатъчно умен, за да замаскира престъплението като дело на психопат. Докато публично раздувахме мнението за убийство на сексуална основа пред медийната машина, тайно започнахме да търсим другаде.

На третия ден от разследването Едгар се залови с данните от аутопсията и нарастващата купчина доклади, а ние с Райдър хукнахме да разпитваме познатите на жертвата. Прекарахме дванайсет часа в офисите на „Айдолон Продъкшънс“, които се намираха в „Арчудей Пикчърс“ на Мелроуз. Филмопроизводителната машина на Александър Тейлър бе зела почти една трета от офисите на „Арчудей“. Имаше над петдесет служители. Поради работата си като асистент-продуцент, Анджеа Бентън бе имала контакти с всичките. Асистент-продуцентът стои в дъното на холивудската йерархия. Бентън беше постоянно в движение. Тя нямаше кабинет, а само бюро в пощенската стая, където нямаше прозорци. Но това нямаше значение, защото Анджеа непрекъснато сновеше между офисите на „Арчудей“ и снимачните площадки. В момента „Айдолон“ снимаха два филма и едно телевизионно шоу на различни места в Лос Анджелис и околностите. Всяка от продукциите представляваше малък град от палатки, които непрекъснато се опъваха и прибираха, и местеха от едно място на друго. Всеки от стотината жители на всяко от тези градчета можеше да е общувал с Анджеа Бентън и значи всички трябва да бъдат разпитани.

Задачата ни беше дръзка. Поискахме помощ – още хора да ни помагат в разпитите. Лейтенантът не разполагаше със свободен персонал. Райдър и аз цял ден разпитвахме служителите в централата на киностудия „Арчудей“. И тогава за пръв и единствен път разговарях с Александър Тейлър. Дватама с Райдър прекарахме половин час с него и

разговорът не даде резултати. Той, разбира се, познавал Бентън, но не добре. Тя била в основата на йерархията, а Тейлър – на върха. Контактите им били редки и формални. Освен това Бентън работела в компанията само около половин година и я бил назначил друг.

През първия ден не научихме нищо. Нито един разпит не доведе до нова насока или фокус в разследването. Стигнахме до задънена улица. Никой от онези, с които разговаряхме, нямаше представа защо някой би искал да убие Анджела Бентън.

Решихме на другия ден екипът да се раздели на две и всеки детектив да посети по една снимачна площадка, за да проведе разпити. Едгар пое телевизионното шоу във Валенсия – комедия за семейство с едно дете, което върти номера, за да попречи на родителите си да имат още деца. Райдър се зае с филмовата продукция най-близо до дома ѝ в Санта Моника. Филмът разказваше за човек, който си приписва заслугата за анонимна картичка за Свети Валентин, изпратена на красива колежка, и как последвалата им романтична връзка се гради върху лъжа, разрастваща се досущ злокачествен тумор. Аз отидох на снимачната площадка на втория филм в Холивуд – шеметен екшън за крадла, която отмъква куфар с два милиона долара, без да знае, че парите са на мафията.

Аз бях водачът на екипа и взех решението да не информирам Тейлър или някой друг от администраторите на компанията, че колегите ми ще посетят снимачните площадки. Не исках да ги предупреждавам. Разпределихме си снимачните площадки и сутринта всеки пристигна без предизвестие – използвахме полицейските си значки, за да ни пуснат.

Онова, което се случи малко след като отидох на снимачната площадка, е добре документирано. Понякога си припомням ходовете на разследването и ми се иска да бях отишъл там ден по-рано. Мисля, че все щях да чуя някой да спомене за парите и да сглобя парчетата на реbusа. Но истината е, че провеждахме разследването по всички правила. Предприехме правилните ходове в подходящия момент. Не съжалявам за това.

Но след четвъртата сутрин разследването вече не беше мое. Намеси се отдел „Обири и убийства“ и ни го отне. Поеха го Джек Дорси и Лотън Крос. В случая имаше всичко, което този отдел харесва в престъпленията – филми, пари и убийство. Но те не стигнаха доникъде, заловиха се с други престъпления и после влезли в „Нат“ да хапнат сандвичи с шунка и да пийнат бира – и им сервирали нещо съвсем различно. Разследването сякаш умря заедно с Дорси. Крос оживя, но така и не се възстанови: излезе от шестседмичната кома, без да си спомня нищо за

стрелбата и без да усеща нищо от врата надолу. Беше свързан с апарат за изкуствено дишане и много хора от отдела решиха, че е извадил лош късмет от Дорси, защото е оцелял, но всъщност вече не живее.

През това време случаят на Анджеа Бентън събираше прах. Всичко, до което се бяха докоснали Дорси и Крос, се заразяваше с лошия им късмет. Вече никой не работеше по това убийство. На всеки шест месеца някой от отдела изваждаше папката, издухваше праха, написваше датата и „Няма ново развитие“ и после я връщаше на мястото ѝ до следващия път. В полицията на Лос Анджелис това се нарича надлежно старание.

Изминаха четири години. Бях напуснал от осем месеца и слушах джаз, стоях до късно, гледах стените и пиех твърде много червено вино. И после ми се обадиха по телефона. Лотън Крос. Най-после бе научил, че съм напуснал полицията. Беше накарал жена си да набере номера ми и да държи слушалката до ухото му.

– Хари, понякога мислиш ли за Анджеа Бентън?

– Непрекъснато.

– И аз, Хари. Паметта ми се възвърна и често мисля за нея.

Това беше всичко, от което се нуждаех. Когато излязох за последен път от холивудското районно управление, смятах, че съм се наситил на тази работа, видял съм последния труп и съм провел последния разпит с човек, който ме лъже. Но въпреки това приех предизвикателството и тръгнах. Носех кашон, пълен с папки – копия на неразкритите престъпления през дванайсетте ми години служба в холивудския отдел „Убийства“.

Папката на Анджеа Бентън също беше там. Не беше необходимо да я отварям, за да си припомня подробностите и начина, по който изглеждаше трупа – незащитен и осквернен. Още ме побиваха тръпки. Смайваше ме това, че животът ѝ не бе струвал нищо, докато не бяха откраднати два милиона долара.

За мен случаят не беше приключен. Важните клечки ми го бяха взели, преди да успее да го реша. Такъв е животът в полицията на Лос Анджелис. Но обаждането на Лотън Крос промени всичко. И сложи край на дългата ми почивка. Даде ми работа.

3

Вече не носех полицейска значка, но бях запазил хилядите навици и инстинкти, които я съпътстват. Досуц отказал цигарите пушач, чиято ръка постоянно бърка в джоба на ризата, само за да установи, че пакетът вече не е там, аз непрекъснато търсех утехата на значката. Почти трийсет години от живота си бях част от организация, насърчаваща изолацията от външния свят и поощряваща девиза „ние срещу тях“. Бях част от култа на полицейската религия, но сега бях отлъчен и представлявах част от външния свят. Нямах значка. Вече не бях един от „нас“, а един от „тях“.

Месеците минаваха и нямаше ден, в който да не съжалявам за решението си да напусна полицията и после да се радвам, че съм го направил. През онзи период главната ми работа беше да отделя значката и онова, което символизираще, от личната си цел. Дълго бях мислил, че двете са неразривно свързани и не мога да имам едното без другото. Но през тези седмици и месеци осъзнах, че едното е по-важно и надделява. Целта в живота ми си оставяше непокътната. С полицейската значка или без нея, работата ми на този свят беше да търся справедливост за убитите.

Когато след разговора с Лотън Крос затворих телефона, знаех, че съм готов и е време отново да се заема със задълженията си. Отидох до дрешника в коридора и извадих кашона с прашните папки и гласовете на мъртвите. Говореха ми в спомени. Във видения от сцените на престъпленията. От всички тях най-ясно си спомнях Анджела Бентън. Не бях забравил простряното ѝ на испанските плочки тяло и ръцете, протегнати към мен.

Вече имах ясна цел.

4

Сутринта след разговора ми с Александър Тейлър седях в трапезарията в къщата ми на Удру Уилсън Драйв. В кухнята имаше горещо кафе. Бях заредил пет компактдиска на Арт Пепър и бях сложил пред себе си документите и снимките от папката на Анджеला Бентън.

Това не бяха всичките материали, защото случаят бе поет от отдел „Обири и убийства“ точно когато разследването започваше да се фокусира и преди да бъдат написани много от докладите. Съдържанието на папката беше само началото. Бях я взел от мястото на престъплението преди четири години и разполагах само с нея. И с имената, които Александър Тейлър ми бе казал предишния ден.

Докато се приготвях за ден на издирване на хора и извършване на разпити, погледът ми бе привлечен от купчинка изрезки от вестници с пожълтели краища. Взех ги и започнах да ги преглеждам.

Отначало за убийството на Анджеला Бентън имаше само кратък репортаж в „Лос Анджелис Таймс“. Спомням си колко много ме възмути това. Нужни ни бяха свидетели, които вероятно бяха видели убийството и евентуално колата и маршрута за бягство на убиеца. Трябваше да знаем какви са били действията на жертвата преди да я нападнат. Тя бе убита на рождения си ден. Къде и с кого бе прекарала вечерта преди да се върне къщи? Един от най-добрите начини беше да помолим гражданите да се обадят чрез новинарските емисии. И тъй като „Таймс“ реши да публикува само кратък репортаж във втората си част, не получихме почти никаква помощ от хората. Обадох се на репортерката, за да изразя негодуванието си. Тя ми отговори, че допитванията до общественото мнение показват, че на читателите са им омръзнали вестници, пълни с разкази за смърт и трагедии. Каза ми, че новинарската ниша за криминални истории се стеснява и че не може да се направи нищо. За утеха написа статия за броя за следващия ден, където в един ред се споменаваше, че полицията търси помощ от гражданите. Но репортажът беше още по-кратък от първия и забутан още по-на-вътре във вестника. Никой не ни се обади.

Нещата се промениха три дни по-късно, когато историята се появи на първата страница и стана водеща новина за всяка телевизионна станция в града. Взех първата изрезка от купчинката и я прочетох може би за стотен път.

РЕАЛНА ПРЕСТРЕЛКА НА СНИМАЧНА ПЛОЩАДКА

Един мъртъв и един ранен. Ченгета и бандити се
смесват с целулоидните си двойници

От Кийша Ръсел

Репортер на „Лос Анджелис Таймс“

Смъртоносна реалност се смеси с холивудска фантазия в петък сутринта, когато полицаи и охрана размениха изстрели с въоръжени бандити по време на обир на два милиона долара в брой, използвани за филм за обир на два милиона долара в брой. Простреляни са двама банкови служители, единият фатално.

Въоръжените бандити са избягали с парите, след като са открили огън по охраната и истински полицейски детектив, който случайно е бил на снимачната площадка. Според полицията кръвта, намерена по-късно в изоставеното превозно средство, използвано за бягството, показва, че поне един от бандитите също е бил прострелян.

По време на престрелката кинозвездата Бренда Барстоу е била в паркиран наблизко фургон. Тя не е ранена и не е видяла стрелбата.

Според говорител на полицията инцидентът е станал пред едноетажна къща на Селма Авеню малко преди десет часа. На снимачната площадка е пристигнала бронирана кола с два милиона долара, които е трябвало да бъдат използвани в сцени, заснети в къщата. Снимачната площадка е била под засилена охрана, макар че точният брой на въоръжените пазачи и на полицаите не се съобщава.

Фатално простреляната жертва е Реймънд Вон, четирийсет и три годишен, шеф на охраната на „Банка ЛА“, доставила парите. Прострелян е и Лайнъс Саймънсън, двацет и седем годишен, служител на „Банка ЛА“. Куршум е пронизал долната част на торса му. Късно в петък лекарите от медицинския център „Сидърс Синай“ съобщиха, че състоянието му е стабилно.

Детективът от полицията на Лос Анджелис Джек Дорси каза, че докато двама пазачи носели парите от бронираната кола към къщата, трима тежко въоръжени мъже изскочили от паркиран

наблизо микробус, а четвърти чакал зад волана. Мъжете нападнали пазачите и взели парите. Докато заподозрените се оттегляли към микробуса с четирите чанти с двата милиона, единият от тях открил огън.

„И тогава настъпи ад – каза Дорси. – Ожесточена канонада.“

Не е ясно защо е започнала престрелката. Свидетели са казали на полицията, че бандитите не са срещнали съпротива от страна на охраната.

„Доколкото разбрахме, те са започнали да стрелят ей така, без определена причина“ – каза детектив Лотън Крос.

Полицаяте и неколцина пазачи са отвърнали на огъня, както и две патрулни ченгета, които не са били дежурни и са работили като охрана на снимачната площадка, и детектив от полицията, намиращ се във фургон и извършващ друго разследване.

Вчера полицията пресметна, че по време на ожесточената престрелка са изстреляни над сто куршума.

Въпреки това свидетели твърдят, че кръстосаният огън е продължил не повече от минута. Бандитите са успели да се качат в микробуса и да избягат. Надупченото от куршуми превозно средство по-късно е намерено близо до изхода на Сънсет Булевард към магистрала Холивуд. Установено е, че микробусът е откраднат предишната нощ от киностудия. След изследване на кръвта, намерена вътре, следователите смятат, че един от бандитите е улучен по време на стрелбата.

„Засега не знаем самоличността на извършителите – каза Дорси. – Работим по различни версии, които смятаме, че ще се окажат полезни за разследването.“

Престрелката внесе отрезвяваща доза реалност в лагера на кинопроизводителите.

„Отначало помислих, че са хората от реквизита и стрелят с халосни патрони – каза Шон О'Мали, асистент-продуцент на филмовия проект. – Реших, че е някаква шега. После чух викове всички да залегнат и къщата бе обсипана с дъжд от истински куршуми. Тогава разбрах, че е реалност. Хвърлих се на земята и започнах да се моля на Бога. Беше страшно.“

Спомних си сюрреалистичната сцена в онзи ден. Письците, облака дим от стрелбата и хората на земята. Не знаех дали са ранени, или просто залегнали. Дълго никой не се надигна, дори след като бръмченето на

микробуса отдавна бе заглъхнало.

Продължих да чета репортажа.

Филмът още няма заглавие... В него се разказва за крадла, която отмъква куфар с два милиона долара от гангстерите в Лас Вегас и избягва в Лос Анджелис. Според експерти изключително необичайно е във филмови продукции да бъдат използвани истински пари. Но режисьорът Волфганг Хаус е настоял за това, защото сцените в къщата на Селма Авеню включвали близки кадри на крадлата, чиято роля изпълнява Барстоу, и на банкнотите.

Сценарият изисквал крадлата да изсипе парите на леглото и да се търкаля в тях, да ги хвърля и да ликува. В друга сцена крадлата влиза във вана, пълна с банкноти. Според Хаус фалшивите пари лесно щели да се забележат.

„Би било невъзможно да го направим по друг начин – заяви немският режисьор. – Филмите ни разчитат на точност и достоверност. Ако използваме фалшиви пари, филмът ще бъде лъжа и всеки, който го гледа, ще разбере това.“

Детективи от полицията казаха на репортерите, че „Айдолон Продъкшънс“, продуцентите на филма, се уредили заем за един ден и охрана. Бронирана кола е трябвало да остане на снимачната площадка по време на снимките и парите да бъдат върнати незабавно след завършването им. Пратката се е състояла от стодоларови банкноти, увити в пачки от двацет и пет хиляди.

Александър Тейлър, собственикът на продуцентската компания, отказа да коментира обира и решението да се използват истински пари във филма. Не е ясно и дали двата милиона са били застраховани срещу кражба.

Полицията отказа да разкрие защо детектив Бош е бил в къщата, когато е станала престрелката. Но „Таймс“ научи, че Бош е разследвал смъртта на Анджеа Бентън, която преди четири дни беше намерена удушена в сградата, където е живеела. Двацет и четири годишната Бентън е била служителка на „Айдолон Продъкшънс“ и полицията разследва вероятна връзка между убийството ѝ и въоръжения обир.

В изявление, разпространено от импресариото ѝ, Бренда Барстоу каза: „Шокирана съм от случилото се и изразявам съчувствието си на семейството на убития“.

Говорител на „Банка ЛА“ каза, че Реймънд Бон е бил нает от банката преди седем години. Вон е бивш полицай, работил в Ню Йорк и Пенсилвания. Саймънсънс, раненият служител, е помощник на вицепрезидента на банката Гордън Скагс и е отговорял за охраната на паричния заем на снимачната площадка. Не можахме да го открием за коментар.

Снимането на филма временно е преустановено. Не е ясно кога камерите ще заработят отново и дали ще бъдат използвани фалшиви пари, ако снимките продължат.

Прегледах допълващата статия на тема колко е необичайно да се използват истински банкноти, при това толкова много, на снимачна площадка, каквито и предпазни мерки да се вземат. Там се уточняваше, че парите са били в две чанти, и правилно се подчертаваше, че едва ли всичките два милиона долара могат да бъдат обхванати в един кадър. Въпреки това продуцентите на филма са бяха съгласили с искането на режисьора да се използват истински пари и двата милиона да бъдат набавени за достоверност. Но неназовани вътрешни източници и холивудските наблюдатели, цитирани в статията, предполагаха, че не става дума за пари, нито за достоверност или дори за изкуство, а просто за игра на надмощие. Волфганг Хаус го бе направил, защото е можел. В миналото той се бе занимавал с евтини филми с малък бюджет, но само на четири години се бе издигнал до голям холивудски играч. Настоявайки за двата милиона истински долари в брой за снимането на рутинни сцени, Хаус бе използвал новопридобитата си сила. Имаше достатъчно власт, за да ги поиска на снимачната площадка. Това беше поредната история за холивудската фукня. Само че този път бе станало убийство.

Прегледах репортажа, публикуван два дни след обира. Там се пре-разказваха първите два репортажа и имаше малко нова информация за разследването. Нямахме арести, нито заподозрени. Най-важната нова информация беше, че „Уорнър Брос“ е оттеглила финансовата си подкрепа за филма седем дни след като кинозвездата Бренда Барстоу се бе отказала от ролята, позовавайки се на загриженост за безопасността си. Бяха цитирани неназовани източници от продукцията, които предполагаха, че актрисата е напуснала поради други причини, но е използвала клаузата от договора си, гарантираща лична-; та ѝ безопасност.

Накрая се споменаваше за разследването на обира и престрелката – то се било разраснало и вече обхващало и убийството на Анджела Бентън и отдел „Обири и убийства“ го бил взел от холивудското районно

управление. Забелязах, че най-отдолу е ограден параграф. По всяка вероятност го бях направил аз преди четири години.

Източници потвърдиха, че откраднатите пари са били белязани. Следователи признаха, че проследяването на банкнотите може да се окаже най-добрият шанс за идентифицирането и залавянето на заподозрените.

Не си спомнях да съм ограждал параграфа преди четири години и се запитах защо бих го направил. Когато бе публикувана статията, вече не работех по случая. Предположих, че съм продължил да се интересувам от произшествието и съм проявил любопитство да проверя дали източникът е дал точна информация на репортерката или пък съм се надявал крадците да прочетат статията и да се паникьосат от вероятността да бъдат проследени. Което щеше да им попречи да харчат парите и да увеличат шанса за намирането на цялата сума.

Пожелателно мислене. Но вече нямаше значение. Сгънах изрезките, оставих ги настрана и се замислих за онзи ден в къщата на Селма Авеню. Новинарските репортажи бяха бледо описание, досущ снимка от самолет. Все едно да се опитваш да разбереш какво е било във Виетнам през 1967 година, като гледаш репортажите на Уолтър Кронкайт. Разказите не могат да пресъздадат суматохата, мириса на кръв и страх и прилива на адреналин, докато парашутистите скачат от транспортния самолет „С-130“ на вражеска територия.

Аз бях във фургон, паркиран на Селма Авеню, и разговарях с режисьора Хаус за Анджеला Бентън. Търсех да се хвана за нещо. Бях обсебен от ръцете ѝ и изведнъж ми хрумна, че може би те са част от инсценировката на сцената на престъплението. Аранжирана от режисьор. Притисках Хаус и Упорствах – опитвах се да разбера къде е бил през въпросната нощ. И тогава се чу потропване, вратата се отвори и всичко се промени.

– Волфганг – каза някакъв мъж с бейзболна шапка. – Брониранията кола с парите пристигна.

Погледнах Хаус.

– Какви пари?

И в същия миг разбрах.

Върнах се към спомена и видях всичко като на забавен каданс. Видях всички движения и детайли. Излязох от фургона на режисьора и видях червена бронирана кола в средата на улицата две къщи по-нататък.

Задната врата беше отворена и униформеният вътре подаваше чантите с парите на двама мъже навън. Двамата бяха с костюми. Единият беше много по-възрастен от другия.

После те тръгнаха към къщата. Страничната врата на един спрял на улицата микробус се отвори и оттам изскочиха трима въоръжени мъже със скиорски маски на лицата. Четвъртият остана зад волана. Бръкнах в самото си, но не извадих пистолета. Положението беше непредсказуемо. Наоколо имаше твърде много хора, при това в зоната на кръстосания огън. Затова оставих нещата да следват естествения си ход.

Бандитите се приближиха в гръб към носачите на парите, изненадаха ги и взеха чантите, без да изстрелят нито един куршум. После, докато се оттегляха към микробуса, се случи необяснимото. Онзи, който ги прикриваше и не носеше чанта, зае позиция за стрелба и вдигна оръжието си с две ръце. Не разбирах нищо. Какво бе видял? Къде беше заплахата? Кой бе помръднал? Той откри огън и възрастният мъж с костюма падна на улицата.

Престрелката започна след по-малко от секунда. Пазачът в бронираната кола, охраната и ченгетата също откриха огън. Извадих пистолета си и тръгнах по моравата към бронираната кола.

– Залегнете! Всички да залегнат!

Членовете на снимачния екип се хвърлиха на земята. Приближих се още и чух, че някой крещи. Двигателят на микробуса забръмча. Усетих мирис на барут. Когато ми се удаде възможност за точен изстрел, бандитите вече бяха стигнали до микробуса. Единият хвърли чантите през отворената врата, обърна се и извади от колана си два пистолета.

Но така и не успя да стреля. Открих огън и го видях как полита в микробуса. Другите се хвърлиха вътре след него, гумите изсвириха и микробусът потегли. Страничната врата още беше отворена и краката на ранения стърчаха навън. Микробусът зави към Сънсет Булевард и магистралата. Нямах възможност да ги преследвам. Колата ми беше паркирана на пресечка и половина по-нататък.

Извадих клетъчния си телефон и се обадох да изпратят две линейки и много хора. Казах им накъде се е насочил микробусът и им наредих да отидат на магистралата.

През цялото това време писъците не спряха. Прибрах телефона и се приближих до викащия мъж. Беше по-младият от двамата с костюмите. Лежеше на една страна и притискаше левия си крак. Кръвта течеше между пръстите му. Денят и костюмът му бяха съсипани, но виждах, че няма да умре.

– Раниха ме! – крещеше той и се гърчеше. – Раниха ме, да им го начукам!

Отгърсих се от спомена и се върнах в трапезарията си. Арт Пепър изпълняваше „Бъди добра и се върни у дома“, акомпанираше Джек Шелдън на тромпет. Имах поне две-три версии на тази песен. Във всяка той атакуваше агресивно мелодията. Това беше начинът му на свирене и аз харесвах точно тази безмилостност в него. И се надявах да се науча да свиря така.

Когато отворих тетрадката си на празна страница и се приготвих да запиша нещо, което бях видял в спомена си за престрелката, някой потропа на вратата.

5

Станах, отидох в коридора и погледнах през шпионката. После бързо се върнах в трапезарията и извадих от шкафа покривка за маса. Не беше използвана. Съпругата ми я бе купила и оставила там, в случай че ни дойдат гости. Но това така и не стана. Вече нямах съпруга, но покривката щеше да ми послужи. На вратата отново се потропа. Този път по-силно. Бързо покрих снимките и документите и отидох да отворя.

Кизмин Райдър се бе обърнала с гръб към мен и гледаше към улицата.

– Извинявай, Кизмин. Бях в задната част на къщата и не чух първото потропване. Влез.

Тя мина покрай мен и тръгна към всекидневната.

– Тогава откъде знаеш, че е имало първо потропване?

– Ами, тропането, което чух, беше толкова силно, че помислих...

– Добре, добре, Хари, разбрах.

Не я бях виждал почти осем месеца – от празненството по случай напускането ми. Тя го бе организирала. Нае целия бар „Мусо“ и покани всички от холивудското районно управление.

Кизмин влезе в трапезарията и погледът ѝ се плъзна по измачканата покривка. Беше ясно, че крия нещо, и мигновено съжалих, че съм го направил.

Бившата ми партньорка беше облечена в тъмносив делови костюм с пола под коленете и това ме учуди. Петдесет процента от времето, през което работехме заедно, Кизмин носеше джинси, бяла блуза и сако. Тези дрехи ѝ позволяваха свобода на движенията, за да тича и скача, ако се наложи. Издокарана в костюм, тя приличаше по-скоро на вицепрезидент на някоя компания, отколкото на детектив от отдел „Убийства“.

– Винаги поднасяш вкусни неща, Хари. Какво има за обяд? – попита Кизмин, без да откъсва очи от покривката.

– Съжалявам. Не знаех кой е на вратата и хвърлих каквото ми попадна върху някои неща.

Тя се обърна към мен.

– Какви неща, Хари?

– Ами... материали от стар случай. Е, как вървят нещата в отдел „Обири и убийства“? По-добре от последния път, когато разговаряхме?

Година преди да напусна полицията тя беше повишена и

преместена в центъра на града. Имаше неприятности с новия си партньор и с други ченгета от отдел „Обири и убийства“ и ми бе доверила това. Навремето ѝ бях нещо като наставник. Но взаимоотношенията ни приключиха, когато предпочетох да напусна, вместо да приема ново назначение и отново да бъдем партньори в отдел „Обири и убийства“. Знаех, че това я обиди. Организирането на празненството беше мил жест, но и сбогуване.

– Нищо не стана.

– Какво? Какви ги говориш?

Бях искрено изненадан. Райдър беше най-способният и инициативен партньор, с когото бях работил. Беше родена за тази работа. Полицията се нуждаеше от повече хора като нея. Бях сигурен, че Кизмин ще съумее да се приспособи към този отдел и да върши добра работа.

– Преместих се в началото на лятото. Сега съм в канцеларията на шефа в главното управление на полицията в Паркър Сентър.

– Шегуваш се!

Бях стъписан. Тя очевидно бе предпочела да прави кариера в полицията. Ако не работеше за шефа като адютант или върху специални проекти, значи се гласеше за командната администрация. Разбира се, в това нямаше нищо лошо. Кизмин беше много амбициозна. Но разкриването на убийства не е кариера, а призвание. Винаги бях мислил, че тя знае и приема това. Обаче явно се бе поддала на изкушението.

– Не знам какво да кажа, Кизмин. Бих искал...

– Какво? Да говоря с теб за това ли? Ти напусна, Хари. Не си ли спомняш? Какво щеше да ми кажеш? Да продължавам да се бъхтя в отдел „Обири и убийства“, когато ти се измъкна?

– С мен беше различно, Кизмин. Бях предизвикал твърде голяма съпротива. Носех твърде много отговорности. А ти беше звездата.

– Е, звездите изгарят. В низините нещата са твърде дребнави и има политика. Смених посоката. Неотдавна взех изпита за лейтенант. Пък и шефът е световен човек. Държи да прави хубави неща и аз искам да съм до него. Странно, но по върховете няма толкова много политика. Човек би помислил, че е обратното.

Говореше така, сякаш опитваше да убеди себе си, а не мен. Обзе ме чувство за вина и само кимнах. Ако бях останал и бях приел назначението в отдел „Обири и убийства“, и Райдър нямаше да напусне. Отидох във всекидневната и се отпуснах на канапето. Тя ме последва, но не седна.

Протегнах ръка да намалая музиката, но малко. Харесвах песента.

Вторачих се през плъзгащите се врати в планините отвъд Вали. Беше по-мъгливо, отколкото през повечето дни. Но мрачното време изглеждаше подходящо, особено когато Пепър засвири с кларинета си „Сянката на усмивката ти“. Изпълненият с тъга копнеж привлече вниманието дори на Райдър. Тя стоеше, без да говори, и слушаше.

Бях взел дисковете от един приятел, Куентин Маккинзи, стар джазмен, който познаваше Пепър и преди много десетилетия бе свирил с него в „Шели Ман“, „Донте“ и в някои други отдавна изчезнали холивудски джаз клубове, възникнали под влияние на звуците на Западното крайбрежие. Маккинзи ми бе казал да слушам и да разуча дисковете – някои от последните записи на Пепър. След години, прекарани в затвори заради пристрастяванията си, музикантът бе наваксал за пропуснатото и отново беше безмилостен. Не спря, докато сърцето му не спря да бие. В това също като в музиката, на която приятелят ми се възхищаваше, имаше някаква почтеност. Той ми даде дисковете и ми каза никога да не спирам да наваксам изгубеното време.

Песента свърши и Кизмин се обърна към мен.

– Кой беше този?

– Арт Пепър и Лий Кониц.

– Бели ли са?

Кимнах.

– По дяволите. Много са добри.

Пак кимнах.

– Е, какво има под покривката, Хари?

Свих рамене.

– След като идваш за пръв път от осем месеца, сигурно знаеш.

Тя кимна.

– Да, знам.

– Нека да отгатна. Александър Тейлър е гъст с шефа или с кмета, или и с двамата, и иска да се откажа.

Райдър отново кимна. Бях отгатнал правилно.

– Шефът знае, че някога сме били близки, затова... – Тя заекна, докато произнасяше „някога“. – Все едно. Изпрати ме да ти кажа, че си се насочил в погрешна посока.

Седна на стола срещу канапето и се вторачи навън, макар да бях убеден, че не я интересува какво има там. Просто не искаше да ме погледне.

– Затова ли се отказа от разследванията? Да изпълняваш поръчки на шефа?

– Тя ме погледна изпитателно и видях обидата в очите ѝ. Но не съжалих за думите си. И аз бях ядосан като нея.

– Лесно ти е да го кажеш, Хари. Вече си закален в битките.

– Битките никога не свършват, Кизмин.

Едва не се усмихнах на съвпадението с песента, която звучеше в момента – „Високо напрежение“. Пепър пак акомпанираше на Кониц и щеше да умре половин година след записването на тази песен. Съвпадението беше в това, че когато бях новак в полицията, старите детективи описваха като „високо напрежение“ случаите, които предизвикваха необичайния интерес на шефовете или криеха други, невидими политически или бюрократични опасности. Когато случаят беше „високо напрежение“, трябваше да внимаваш, защото си нагазил в мътни води. Трябваше да се пазиш, тъй като нямаше кой друг да ти помогне.

Станах и отидох до прозореца. Слънцето се отразяваше в милиардите микроскопични пращинки във въздуха. Беше оцветено в оранжево и розово – и красиво. Съвсем не изглеждаше опасно.

– Е, това ли каза шефът? Да се откажа от случая, така ли? Вече съм цивилен. Да го оставя на професионалистите.

– Горедолу.

– Случаят събира прах, Кизмин. Какво му пука на шефа ти, че си пъхам носа там, където никой от отдела му не иска? Нима се страхува, че ще го поставя в неудобно положение, ако го приключа?

– Кой каза, че събира прах?

Обърнах се и я погледнах.

– Я стига. Не ми говори за така нареченото надлежно старание. Знаем как става. Подпис на всеки шест месеца. „Аха, тук няма нищо ново.“ Не те ли е грижа за това разследване, Кизмин? Ти познаваше Анджела Бентън. Не искаш ли да видиш убийството ѝ разкрито?

– Разбира се, че искам. Дори не си помислял нещо друго. Но нещата не се случват от само себе си, Хари. Изпратиха ме тук от учтивост към теб. Не се забърквай. Може да попаднеш на нещо, което няма да ти хареса, и да пострадаш вместо да помогнеш.

Станах и се вторачих в нея. Опитвах се да разбера подтекста на думите ѝ. Не бях сигурен какъв е.

– Ако по случая се работи активно, кой го е поел?

Тя поклати глава.

– Не мога да ти кажа. Но не се занимавай с него.

– Виж какво, Кизмин. Колкото и да си ми сърдита, че напуснах, това не трябва да ти пречи да...

– Какво? Да направя онова, което трябва? Да не изпълня заповедите? Ти вече нямаш значка, Хари. Хората със значки работят по случая. Активно. Разбираш ли? Зарежи го.

И преди да успее да кажа нещо, ме заля с друга тирада:

– И не се тревожи за мен. Вече не ти се сърдя, Хари. Ти ме остави на сухо, но това беше отдавна. Да, сърдех ти се, но ми мина. Дори не исках да идвам тук, но той ме накара. Смяташе, че ще те убедя.

Предположих, че „той“ е шефът, и замълчах в очакване да чуя дали Кизмин ще добави още нещо. Но това беше всичко, което каза. После заговорих тихо, почти сякаш се изповядвах на свещеник.

– Ами ако не го зарежа? Ако имам причини, които нямат нищо общо със случая? Лични. Тогава какво ще стане?

Тя обезпокоено поклати глава.

– Тогава ще пострадаш. Онези хора не се шегуват. Намери друг случай или начин да прогониш демоните си.

– Кои са „онези хора“?

Райдър стана.

– Какви хора, Кизмин?

– Казах ти достатъчно, Хари. Съобщението е предадено. Желая ти успех.

После тръгна към външната врата. Последвах я. В главата ми се въртяха объркани мисли.

– Кой работи по случая, Кизмин? Каж ми.

Тя ме погледна през рамо, без да спира.

– Каж ми, Кизмин. Кой?

Тя изведнъж спря и ме погледна. В очите ѝ блестеше гняв и предизвикателност.

– Заради едно време? Това ли искаш да кажеш, Хари?

Отстъпих една крачка. Гневът ѝ беше като силово поле, което ме отблъскваше от нея. Разперих ръце в знак, че се предавам, и не отговорих. Райдър изчака малко, после отново тръгна към вратата.

– Довиждане, Хари.

Отвори, излезе и затвори.

– Довиждане, Кизмин.

Но тя вече бе заминала. Дълго стоях до вратата. Мислех за думите ѝ и за онова, което не бе казала. В посланието ѝ имаше подтекст, но още не го разбирах. Водите бяха твърде мътни.

– Високо напрежение, скъпа – казах и заключих вратата.

6

Пътуването до Удланд Хилс продължи почти час. Независимо от времето и мястото всички магистрали са кошмарни и винаги натоварени, а и след като през последните няколко месеца не бях шофирал много, заниманието беше неприятно и досадно. Най-после излязох от магистрала 101 при изхода за каньона Топанга и до края на пътя карах по равни улици. Внимавах да не наваксам изгубеното време, като превишавам скоростта в жилищните квартали. Във вътрешния джоб на самото си имах плоско шише и ако ме спряха, това можеше да се окаже проблем.

За петнайсет минути стигнах до Мелба Авеню. Паркирах колата до микробуса, слязох и се качих по дървените стъпала пред къщата.

Посрещна ме Даниела Крос и мълчаво ми направи знак да вляза.

– Как е той днес, Дани?

– Както обикновено.

– Разбирам.

Не знаех какво друго да кажа. Не можех да си представя как животът ѝ се бе променил за един ден и надеждите и очакванията ѝ се бяха превърнали в нещо съвсем различно. Тя сигурно беше доста по-възрастна от съпруга си. На четирийсет и няколко. Но не можех да преценя точно годините ѝ. Очите ѝ бяха като на старица, а устните – постоянно стиснати и увиснали в краищата.

Знаех пътя и Дани ме остави. Минах през всекидневната, продължих по коридора, влязох в последната стая вляво и видях Лотън Крос в инвалидната му количка – купена заедно с микробуса, след като полицейският профсъюз събра пари. Гледаше Си Ен Ен на телевизор, монтиран на подставка в ъгъла на тавана. Отново предаваха репортаж за положението в Близкия изток.

Очите му се стрелнаха към мен, но лицето му не се раздвижи. На челото му имаше ремък, който държеше главата му на възглавницата отзад. Дясната му ръка бе свързана с тръбички, включени към пликче с прозрачна течност, окачено на система за интравенозно поддържане на живота, прикрепена за инвалидната му количка. Кожата му беше жълтеникава. Крос не тежеше повече от шейсет килограма и ключиците му стърчаха като остри парчета от ступени грънци. Устните му бяха сухи и напукани, а косата – разрешена. Стъписах се от вида му, но се опитах да

не го покажа.

– Здравсти, Лотън, как си? – Гадно ми беше да задавам този въпрос, но се чувствах задължен да попитам.

– Горещо-долу както предполагаш, Хари.

– Разбирам.

Гласът му беше дрезгав шепот като на треньор по футбол в колеж, който години наред е крещял от страничната линия.

– Съжалявам, че идвам пак, но има и други неща – казах аз.

– Срещна ли се с продуцента?

– Да, вчера започнах с него. Даде ми дващсет минути.

В стаята се чуваше някакво съскане. Бях го забелязал, когато идвах по-рано през седмицата. Мисля, че беше вентилаторът, който впръскваше въздух в тръбичките, скрити под ризата на Крос – излизаха от яката от двете страни на лицето му и влизаха в носа му.

– Каза ли ти нещо?

– Няколко имена. На всички от „Айдолон Продъкшънс“, за които се предполага, че са знаели за парите. Но още не съм имал възможност да ги намеря.

– Попита ли го какво означава Айдолон?

– Не. Какво е? Фамилно име?

– Не. Означава фантом. Това е едно от нещата, които си спомних.

Появи се в главата ми, докато мислех за случая. Веднъж го попитах. Каза, че било от стихотворение. Нещо за фантом, който седи на трон в мрака. Вероятно се мисли за него.

– Странно.

– Да. Хари, защо не угасиш монитора? За да не безпокоим Дани.

Беше ме помолил да направя същото и по време на първата ни среща. Преместих количката му до бюрото. Отгоре; имаше малко пластмасово устройство със зелена лампа – аудиомонитор, произведен за родители, които да слушат бебетата си. Устройството помагаше на Крос да вика жена си, когато иска да смени телевизионния канал или нещо друго. Изключих го, за да не ни слуша никой, и застанах пред инвалидната му количка.

– Добре – каза Крос. – А сега, защо не затвориш вратата?

Изпълних желанието му. Знаех накъде води това.

– Този път донесе ли ми нещо? – попита той. – Каквото поисках?

– Да.

– Хубаво. Да започнем с него. Отиди в банята и виж дали Дани е оставила бутилката ми там.

Лавицата над мивката в банята беше отрупана с лекарства. На подставката за сапуна имаше пластмасово шише без запушалка. Приличаше на манерка на колоездач, но беше малко по-различно. Гърлото беше по-широко и леко изкривено, вероятно за да е по-удобно за употреба. Бързо извадих плоската от джоба си, излях няколко глътки уиски в шишето и го занесох в спалнята. Очите на Крос се разшириха от ужас.

– Не! Това е бутилката, в която пикая!

– По дяволите. Съжалявам.

Отново влязох в банята и излях алкохола в мивката.

– Не, недей! – извика Крос.

Погледнах го.

– Щях да го изпия.

– Не се тревожи. Имам още.

Измих бутилката на Крос, сложих я на подставката за сапуна и се върнах в стаята.

– Там няма шише за пиене, Лотън. Какво да направя?

– По дяволите, сигурно го е взела. Сетила се е какво съм: намислил.

Дай ми плоската.

Извадих я от спортното си сако.

– Дай я. Искам да опитам.

Отворих шишето, поднесох го към устата му и му дадох да отпие една глътка. Крос се закашля и част от уискито се разля по врата му и на възглавницата на количката.

– Ах, Господи! – възкликна той.

– Какво?

– Господи...

– Какво? Добре ли си, Лотън? Ще извикам Дани.

Тръгнах към вратата, но той ме спря.

– Не, не, нищо ми няма. Само... мина много време, откакто не съм пил. Дай ми още.

– Трябва да поговорим, Лотън.

– Знам. Само ми дай да опитам пак.

Отново доближих плоското шише до устата му и излях голяма глътка. Крос я преглътна и затвори очи.

– Уиски... Господи, прекрасно е!

Усмихнах се и кимнах.

– Да им го начукам на лекарите. Дай ми уиски по всяко време.

Той не можеше да се движи, но алкохолът оживи очите му и омеко-ти погледа му.

– Тя не ми дава нищо. Лекарски предписания. Пия само когато някой от вас ми дойде на гости. А това не е често. Кой иска да дойде да види такава жалка гледка... Трябва да продължаваш да идваш, Хари. Не ме интересува дали ще решиш случая, или не, само идвай.

Очите му се стрелнаха към плоската.

– И взимай и тази приятелка. Винаги я носи.

И тогава прозрението ме осени. Крос бе премълчал нещо предишния път. Бях го посетил преди да отида при Тейлър. Трябваше да започна от Крос. Но той не ми бе казал всичко, за да дойда отново – с плоската. Може би обаждането му да подновя разследването на случая беше само заради уискито.

Вдигнах го и му го показвах.

– Предишния път премълча нещо, за да ти донеса това, нали, Лотън?

– Не. Щях да кажа на Дани да ти се обади. Забравих нещо.

– Да, досетих се. Отидох да говоря с Тейлър и после имах посещение от името на шефовете на шестия етаж. Казаха ми да нареже случая. Работели върху него. Хора, които не се шегували.

Очите на Крос се стрелкаха насам-натам, но лицето му остана неподвижно.

– Не – каза той.

– Кой дойде да те види преди мен, Лотън?

– Никой. Никой не е идвал да говорим за случая.

– На кого се обади, преди да потърсиш мен?

– На никого, Хари. Кълна се.

Сигурно бях повишил тон, защото вратата на стаята внезапно се отвори и на прага застана жената на Крос.

– Всичко наред ли е?

– Да, Дани – отговори Лотън. – Остави ни сами.

Видях, че погледът ѝ се плъзна към плоското шише в ръката ми. Хрумна ми да отпия, за да помисли, че уискито е за мен. Но в очите ѝ прочетох, че знае какво става. Тя дълго стоя неподвижно, после ме погледна в очите, отстъпи назад и затвори вратата. Погледнах Крос.

– И да не е знаела, вече знае.

– Не ми пука. Колко е часът, Хари? Не виждам добре екрана.

Погледнах към ъгъла на телевизионния екран, където показваха часа.

– Единайсет и осемнайсет минути. Кой идва при теб, Лотън? Искам да знам кой работи по случая.

– Казвам ти, Хари, никой не е идвал. Доколкото знам, случаят не се помръдва повече от проклетите ми крака.

– Тогава какво не ми каза предишния път?

Погледът му се насочи към плоското шише. Не беше необходимо да питам. Доближих го до напуканите му изранени устни и той отпи голяма глътка, после отново затвори очи.

– Господи...

Изведнъж очите му се отвориха и се вторачиха в мен.

– Тя ме поддържа жив нарочно – отчаяно прошепна Крос. – Мислиш ли, че искам да живея? Да седя в лайната си през повечето време? Докато съм жив, Дани ще получава пълната ми заплата и здравно осигуряване. Ако умра, ще взема пенсия на вдовица. А аз не съм работил дълго, Хари. Само четиринайсет години. Ще получава наполовина по-малко от парите, които взима сега, когато съм жив.

Вгледах се в него. Питях се дали Дани не стои пред вратата и не подслушва.

– Какво искаш от мен, Лотън? Да изключа системата? Не мога да го направя. Мога да ти намеря добър адвокат, ако искаш, но няма да...

– Пък и не се държи добре с мен.

Сърцето ми се сви. Ако Крос казваше истината, тогава животът му беше по-голям ад, отколкото си представях.

– Какво ти прави, Лотън? – попитах шепнешком.

– Вбесява ме. Прави разни неща. Не искам да говоря за това. Тя не е виновна.

– Да доведе ли адвокат? Мога да извикам и следовател от социалната служба.

– Не, никакви адвокати. Това би продължило цяла вечност. Не искам и следователи. И не желая да си навличам неприятности. Но какво да направя, Хари? Ако можех да изключа системата, щях... Това не е живот, Хари.

Кимнах. Само можех да си представям ужасяващото му чувство за безнадеждност. Но не бяхме повдигнали тези въпроси по време на първото ми посещение. Тогава разговаряхме за случая и за онова, което той си спомняше за него. Паметта му се завръщаше частично. Разговорът беше мъчителен, но в думите на Лотън нямаше самопрезрение или отчаяние. Нито повече потиснатост, отколкото би се очаквало. Запитах се дали алкохолът не е отприщил всичко това.

– Ще си помисля – казах аз. – Само това мога да ти обещаю.

Крос отмести поглед към телевизионния екран над лявото ми рамо.

– Колко е часът, Хари?

Този път погледнах часовника си.

– Единайсет и дваисет. Закъде бързаш, Лотън? Очакваш ли някого?

– Не, съвсем не. Има шоу, което искам да гледам. По телевизия „Съдебни дела“. О дванайсет. Рики Клайман. Харесвам я.

– Тогава имаш още време да разговаряш с мен. Защо не си сложиш по-голям часовник тук?

– Дани не ми дава. Лекарят казал, че не било хубаво да гледам часовник.

– Вероятно има право.

Не трябваше да го казвам. В очите му блесна гняв и аз мигновено съжалих за думите си.

– Извинявай. Не трябваше...

– Знаеш ли какво е да не можеш да повдигнеш проклетата си китка, за да си погледнеш шибания часовник?

– Не, Лотън, нямам представа.

– Знаеш ли какво е да ходиш по голяма нужда в пликчета и да караш жена си да ги изхвърля в тоалетната? Да я молиш за всяко проклето нещо, включително за глътка уиски?

– Съжалявам, Лотън.

– Да, съжаляваш. Всички съжаляват, но никой не...

Той не довърши. Отмести поглед встрани и млъкна. Не казах нищо, докато не реших, че е преглътнал гнева си в бездънния кладенец на отчаяние и самосъжаление в душата си.

– Лотън?

Крос ме погледна.

– Какво, Хари?

Вече беше спокоен. Критичният момент бе преминал.

– Да се върнем на въпроса. Каза, че си щял да ми се обадиш, защото си забравил нещо. Сещаш ли се? Когато говорихме за случая. Какво забрави да ми кажеш?

– Никой не е идвал тук и не ми е говорил за случая, Хари. Ти си единственият. Сериозно.

– Вярвам ти. Сбърках за това. Но какво забрави да ми кажеш? Защо щеше да ми се обаждаш?

Той затвори очи за миг, после ги отвори. Бяха ясни и съсредоточени.

– Казах ти, че Тейлър е застраховал парите, нали?

– Да.

– Забравих, че застрахователната компания... Как ѝ беше името?

– „Глобал Ъндъррейтърс“. Спомни си го онзи ден.

– Точно така. „Глобал Ъндъррейтърс“. Като условие в договора „Глобал“ са поискали заемодателят, „Банка ЛА“, да провери банкнотите.

– Да провери банкнотите? Какво искаш да кажеш?

– Да запишат серийните номера.

Спомних си за параграфа, който бях оградил в изрезката от вестник, и започнах да изчислявам наум. Два милиона делено на сто.

– Това са много номера.

– Знам. Банката отказала. Възразили, че за това ще са необходими четирима души, които да работят цяла седмица. Затова преговаряли и стигнали до компромис. Взели мостри. Десет номера от всяка пачка.

От статията в „Таймс“ си спомних, че парите бяха докарани в пакети по двайсет и пет хиляди. Осемдесет пакета правеха два милиона долара.

– Записали са осемстотин номера. Пак са много.

– Да. Разпечатката беше дълга шест страници.

– И какво направи с нея?

– Дай още една глътка уиски.

Изпълних желанието му. Плоската беше почти празна. Трябваше да разбере какво знае Крос и да се махам. Потопях се в окаения му свят и това не ми харесваше.

– Разпространихте ли номерата?

– Да, дадохме списъка на федералните власти. И на всички банки в страната. Изпратихме го и в Лас Вегас, за да го раздадат на казината.

Кимнах и го зачаках да продължи.

– Но знаеш как стоят нещата, Хари. От подобен списък има полза само ако хората правят справки в него. Ако искаш, вярвай, но много от записаните там стодоларови банкноти са в обращение и ако се използват на подходящите места, няма да събудят подозрение. Служителите нямат нито време, нито желание да проверяват номерата им.

Това беше вярно. Записаните банкноти често се използваша като веществено доказателство, когато бъдеха намерени в заподозрян във финансово престъпление като например обир на банка. Не си спомнях да съм работил или чувал за случай, в който белязани или записани пари да бъдат проследени чрез банкова операция до заподозрения.

– Щеше да ми се обадиш, защото си забравил да ми кажеш това?

– Не. Има и още. Остана ли нещо в шишето?

Разклатих плоската, за да чуе, че е почти празна. Дадох му каквото беше останало, сложих капачката и прибрах плоската в джоба си.

– Това беше всичко, Лотън. До следващия път. Довърши, каквото имаш да ми казваш.

Езикът му се подаде от устата, която представляваше ужасяваща дупка, и облиза капка уиски, останала в ъгълчето. Гледката беше жалка и аз се извърнах, преструвайки се, че поглеждам колко е часът на телевизионния екран. На лентата в долната част преминаваха финансовите новини. Лицето на говорителя беше загрижено и подпухнало.

Погледнах отново Крос и зачаках.

– Десетина месеца след обира, докато работехме по други случаи, Джек получи обаждане от Уестуд за серийните номера. Спомни си всичко това в деня, след като ти си тръгна.

Предположих, че Крос говори за агент на ФБР, който се е обадил на партньора му. Следователите от полицията не употребяваха думите „агенти на ФБР“, сякаш отричайки титлата им, ги понижаваша в ранг. Двете конкуриращи се организации не се обичаха. Но сградата на Бюрото в Лос Анджелис се намиреше на Уилшир Булевард в Уестуд и там се помещаваха всички подразделения на федералните сили на реда. Трябваше да се абстрахирам от всички пристрастия, свързани с пълномощията, и да бъда сигурен. Така че попитах:

– Агент на ФБР?

– Да. Жена.

– И какво ви каза?

– Разговаря с Джек, а той после каза на мен. Имало проблем с единия от серийните номера. Обяснила му, че списъкът се разпространявал из сградата и накрая стигнал до бюрото ѝ. Прегледала номерата в компютъра си и възникнал проблем с един от тях.

Крос млъкна, сякаш за да си поеме дъх, и отново облиза устни, доусуц подводно същество, изпълзяващо от пукнатина.

– Сигурен съм, че имаш още уиски в шишето, Хари.

– Съжалявам, няма повече. Следващия път. Какъв е бил проблемът с номера?

– Доколкото си спомням, жената каза на Джек, че събира номера. Разбираш ли какво имам предвид? Щом на бюрото ѝ попадне списък с номера на банкноти, тя ги вкарва в компютъра си и ги добавя към базата данни. И после може да ги сравнява. Това била нова програма, върху която работела. Правела го от няколко години и имала много номера в компютъра. Моля те, Хари, дай ми вода. Гърлото ми... Много говорих.

– Ще повикам Дани.

– Не, не. Просто отиди до мивката и налей вода в плоското си шише. Не безпокой Дани. Тя има достатъчно грижи.

Напълних шишето с вода до половината и му го дадох. Той я изпи всичката и след няколко минути най-после продължи да разказва.

– Агентката каза, че един от номерата в нашия списък фигурирал и в друг списък, а това е невъзможно.

– Какво искаш да кажеш? Не следя мисълта ти.

– Да видим дали си спомням правилно. Каза, че една от стотачки-те в нашия списък имала същия сериен номер като стотачка, използвана като примамка в банков обир, извършен половин година преди да задигнат двата милиона от снимачната площадка.

– И къде е бил извършен този банков обир?

– Мисля, че в Марина дел Рей. Но не съм сигурен.

– И какъв е бил проблемът? Защо да не може банкнота от По-ранен обир да бъде пусната в обращение, да се върне в банката и после да бъде включена в двата милиона, изпратени на снимачната площадка?

– И аз това попитах. Джак ми каза, че е невъзможно.

Първо, крадецът, който е отмъкнал банкнотата в Марина дел Рей, е бил заловен. Банкнотата е била намерена у него, била е използвана като веществено доказателство и той е отишъл в затвора.

Кимнах и се замислих върху думите му. Опитах се да проумея положението.

– Агентката е каза, че е невъзможно стотарката във вашия списък да бъде включена в двата милиона за филма, защото по онова време е била прибрана като веществено доказателство за банковия обир в Марина дел Рей.

– Точно така. Тя дори отишла и проверила вещественото доказателство, за да се увери, че банкнотата е там. И я видяла.

Опитах се да реша какво означава това, ако изобщо означаваше нещо.

– Какво направихте с Джак?

– Ами, не много. Имаше доста серийни номера – шест страници. Решихме, че този е записан погрешно, че човекът, който го е написал, е сбъркал. Тогава вече работехме по друг случай. Джак каза, че ще се обади в банката и в „Гло-бал Ъндъррейтърс“. Но не знам дали го е направил. После, скоро след това, загахме в онзи бар и всичко някак избледня... докато не се сетих за Анджеа Бентън и не ти се обадох. Паметта ми започна да се възвръща.

– Разбирам. Спомняш ли си името на агентката?

– Съжалявам, Хари, не го помня. Може и да не съм го знаел. Не разговарях с нея и мисля, че Джек не ми каза името ѝ.

Млъкнах и се замислих дали си заслужава да тръгна по тази следа. Кизмин Райдър ми бе казала, че по случая се работи. Може би в тази насока. Вероятно хората, за които бе споменала, бяха агенти на ФБР. Докато разсъждавах, Крос отново се обади.

– Доколкото разбрах от Джек, агентката сама стигнала до това откритие, докато работела с компютърната си програма. Почти като хоби. Неофициално.

– Спомняш ли си дали имаше други съвпадения на серийни номера? Преди това?

– Имаше едно, но не стигнахме Доникъде. Всъщност поя-Би се много скоро след това.

– Какво беше?

– Появи се в банкова сметка. Мисля, че във Финикс. Паметта ми е като швейцарско сирене. С много дупки.

– Спомняш ли си изобщо нещо за това?

– Беше приходна сметка от бизнес, в който се оперира с пари в брой. Като ресторант. Нещо, което не можахме да проследим.

– Но не бе минало много време след обира, така ли?

– Да. Джек дори отиде там, но стигнахме до задънена улица.

– Колко скоро след обира стана това?

– Може би две-три седмици. Не съм сигурен.

Кимнах. Паметта му се завръщаше, но още не беше надеждна. Това ми напомни, че без документацията по случая съм с вързани ръце.

– Добре, Лотън, благодаря. Ако си спомниш нещо друго, кажи на Дани да ми се обади. И независимо дали това ще стане, или не, пак ще дойда да те видя.

– И ще ми донесеш... – Той не довърши. Не беше необходимо.

– Да, ще донеса. Сигурен ли си, че не искаш да доведе някой друг? Може би адвокат, с когото да поговориш за...

– Не, Хари. Никакви адвокати. Още не.

– Да говоря ли с Дани?

– Не.

– Сигурен ли си?

– Да.

Кимнах за довиждане и излязох от стаята. Искях да стигна до колата колкото е възможно по-бързо, за да си запиша някои неща за

обаждането на агентката от ФБР до Джек Дорси. Но когато минах покрай всекидневната, видях, че Даниела Крос седи там и ме чака. Беше се настанила на канапето и ме гледаше укорително.

– Мисля, че е време за шоуто. Лотън иска да гледа телевизия „Съдебни дела“ – казах аз.

– Ще се погрижа за това.

– Добре. Тръгвам си.

– Не искам да идваш отново.

– Може да се наложи.

– Той е в деликатно душевно и психическо състояние. Алкохолът го разстройва. После му трябва няколко дни, за да се съвземе.

– На мен ми се струва, че алкохолът подобрява нещата за него.

– Тогава ела утре и виж.

Кимнах. Дани имаше право. Аз бях прекарвал по половин час с Лотън, а тя трябваше да живее с него.

– Сигурно ти е казал, че иска да умре и че поддържам нарочно живота му. Заради парите.

Кимнах.

– И че не се държа добре с него.

Отново кимнах.

– Казва го на всеки, който идва да го види. На всички ченгета.

– Вярно ли е?

– Че иска да умре ли? Понякога. Друг път не.

– А че не се държиш добре с него?

Тя отмести поглед встрани.

– Отчайващо е да се грижиш за него. Той не е щастлив. Изкара си го на мен. Един път и аз си го изкарах на него. Изключих телевизора. И той започна да плаче като бебе. – Дани ме погледна. – Това беше единственото, но беше достатъчно. Съжалявам, че го направих, но си изпуснах нервите.

Опитах се да разгадая изражението в очите ѝ и в стиснатите ѝ челюсти и устни. Тя бе склонила пръсти пред себе си и си играеше с пръстените си. Нервен жест. Брадичката ѝ затрепери и по страните ѝ започнаха да се стичат сълзи.

– Какво да направя?

Поклатих глава. Не знаех. Единственото, което знаех, беше, че трябва да се махна от тази къща.

– Не знам, Дани. Не знам какво трябва да направи всеки от нас.

Не можах да измисля какво друго да кажа и бързо излязох.

Чувствах се като страхливец.

7

Недовършените неща преобръщат колата. Версията, по която бяха работили преди четири години Крос и Дорси, беше елементарна. Те смятаха, че Анджеला Бентън е знаела за докарването на двата милиона долара на снимачната площадка и е предизвикала обира и смъртта си, като е споменала умишлено или неволно за парите. Голямата ѝ уста станала причина за обира и впоследствие за убийството ѝ. Тъй като била вътрешната връзка на бандитите, тя трябвало да бъде елиминирана, за да прикрият следите си. Анджеला Бентън бе убита четири дни преди обира, затова двамата следователи мислеха, че участието ѝ е било неволно. По някакъв начин тя бе предоставила информацията, довела до обира, и се бе наложило да я премахнат преди да осъзнае какво е направила и за да не привлечат внимание към предстоящата доставка на парите. Следователно психо-сексуалните аспекти на престъплението – разкъсването на дрехите и доказателството за мастурбиране – очевидно бяха поставени за заблуда и погрешно насочване на разследването.

И обратно, ако Анджеला Бентън бе участвала съзнателно в плана за обира, по всяка вероятност следователите щяха да решат, че тя е трябвало да бъде убита, след като обирът бъде извършен успешно.

Тази теория ми се стори солидна, когато Лотън Крос ми я бе разказал по време на първото ми посещение в дома му. Вероятно и аз бих се насочил по тази следа, ако бях продължил да работя по случая. Но впоследствие версията не бе довела доникъде. Крос ми каза, че двамата с партньора му работели само по убийството на Бентън, но не попаднали на Улика, която да тласне напред разследването. Търсили пет Месеца. Проследили движенията ѝ и всекидневните ѝ навици Проучили кредитната ѝ карта, банковата сметка и телефонните разговори. Разпитали няколко пъти всички членове на семейството ѝ, приятели и колеги. Прекарали осем дни в Индианаполис. Дорси ходил до Финикс, за да проследи стодоларовата банкнота. Били толкова дълго в „Айдолон Продъкшънс“, че за един месец им дали кабинет в „Арчудей Пикчърс“, където да проведат разпитите.

И не стигнали доникъде.

Както често става в случаите на убийство, двамата бяха събрали много информация за жертвата, но не и най-важната, която да доведе до разкриване на самоличността на извършителя. Накрая знаели с кого е

спала в колежа, но не и къде е прекарала последната нощ от живота си. Научили, че последната храна, която е изяла, е била мексиканска – царевичните тортилас и фасулът още били в чревния ѝ тракт, но не и в кой от хилядите подобни ресторанти е вечеряла.

И след шестмесечно разследване не намерили абсолютно никаква връзка между Андже́ла Бентън и обира, освен че тя е работила като асистент-продуцент в компанията, правила филм, в който парите играят главната роля.

След шест месеца бяха стигнали до задънена улица. Разполагали с четирийсет и шест гилзи, събрани след престрелката, кръвта по микробуса и спермата, намерена на местопрестъплението. Доказателствата били надеждни – балистичната експертиза и пробите ДНК несъмнено можели да свържат някой заподозрян с престъплението. Но това можело да стане само ако заподозреният и оръжието на престъплението са идентифицирани и задържани. А тези доказателства едва ли можеха доведат до залавянето на заподозрян. И така след половин година двамата следователи не бяха стигнали доникъде.

Бе станало време да дадат оценка за разследването, както се прави на шестия месец. Тогава се взимат най-трудните решения. Преценява се вероятността дали случаят може да се изясни и необходимостта следователите да работят по други случаи и да помогнат на колегите си. Шефът им отнел приоритета на случая Андже́ла Бентън и Дорси и Крос отново били включени в ротационния принцип на отдел „Обири и убийства“. Имали възможност да работят по убийството на Андже́ла Бентън, колкото искат, но разследвали и други престъпления. Както би могло да се очаква, това било за сметка на случая Андже́ла Бентън – Крос не се поколеба да го признае пред мен. Занимавали се с разследването от време на време, като повечето работа вършел Дорси, а Крос се съсредоточил върху новите случаи, които им възложили.

После ги простреляли и случаят Андже́ла Бентън станал приоритетен. Отворен и неразкрит. И не го поел никой. Детективите не обичат да взимат случаи, започнати от други. Никой не иска да разгледа материалите и да докаже, че колегите му са сбъркали или може са били подведени, или вероятно са некомпетентни или мързеливи. Към тази пречка се прибавяше и фактът, че случаят Андже́ла Бентън се бе превърнал в зла орис. Ченгетата са суеверни. Съдбата на първите следователи – единият мъртъв, а другият в инвалидна количка до края на живота си – бе неразривно свързана със случаите, по които бяха работили. И никой не искаше да поеме разследването на убийството на Андже́ла Бентън.

Само аз – и то след като вече бях извън официалната игра.

И сега, четири години по-късно, трябваше да вярвам, че Крос и Дорси са си свършили работата добре. Всъщност нямах избор. Да тръгна по вече утъпкания от тях път ми се струваше най-добрата възможност. Затова отидох при Тейлър. Планът ми беше да допусна, че разследването им е обстойно, макар и не безпогрешно, и да подхожда от друг ъгъл. Действах на основание, че Крос и Дорси не са открили нищо, което да свързва Бентън с обира, защото не е имало какво да открият. Смъртта ѝ беше част от плана, грижливо режисирана заблуда. В резултат от трийсет и петкилометровото пътуване до дома на Тейлър разполагах със списък от девет имена – всички присъствали на престрелката по време на обира. Всички, които според него знаеха за транспортването на парите – кога ще пристигнат и кой ще ги донесе. Щях Да започна оттам.

Но Крос ми бе казал за списъка със серийните номера и че поне един от тях е грешен. С този въпрос се бе занимавал Дорси и Лотън не знаеше какво е станало. Скоро след това бяха убили Дорси и разследването бе умряло заедно с него. Но аз се интересувах. Това беше аномалия, с която трябваше да се справя. Комбинацията от предупреждението на Кизмин Райдър и неясния намек за „онези хора“ предизвика в мен тръпка на вълнение, каквато отдавна не бях изпитвал. Влечение към мрака, което някога ми бе познато много добре.

8

Отидох пак в Холивуд и обядвах в „Мусо“ – мартини за аперитив, последвано от пай с пиле, гарниран със спанак. Хубава комбинация, но не достатъчно добра, за да ме накара да забравя Л огън Крос и състоянието му. Поръчах си второ мартини, за да ми помогне да прогоня мрачните мисли, и опитах да се съсредоточа върху други неща.

Не бях ходил в „Мусо“ от купона по случай напускането ми и заведението ми липсваше. Бях навел глава, четях и правех записки, когато чух познат глас. Вдигнах глава и видях капитан Левали с мъж, когото не познавах. Левали беше шеф на холивудското районно управление, което се намираще на няколко преки. Три дни след като оставих значката си в чекмеджето на бюрото, Левали ме бе извикала да ме предума да размисля. Едва не ме убеди, но все пак отказах. Казах ѝ да ми изпрати документите и тя го направи. Не дойде на купона ми по случай напускането и оттогава не бяхме разговаряли.

Левали не ме видя и седна с гръб към мен в едно сепаре достатъчно далеч, за да не чувам разговора им. Излязох през задната врата, без да довърша второто мартини. Платих на служителя на паркинга и се качих в колата си, „Мерцедес Бенц МБ 55“. Бях я купил от човек, който щеше да се мести във Флорида. Мерцедесът беше единственото екстравагантно нещо, което си позволих, след като напуснах полицията. Платих петдесет и пет хиляди долара. Колата беше спортна и бърза. Но всъщност не я купих заради това. Нито заради Малкото изминати километри. Взех я, защото беше черна и е сливаше с другите превозни средства. Всяка пета кола в Лос Анджелис беше мерцедес, или поне така ми се струват. А всяка пета от тях – черен М-клас 8ИУ. Може би съм Знаел, че ще ми трябва. Осем месеца преди да се нуждая от Него, си купих автомобил, който щеше да ми служи добре в ролята ми на частен детектив. Колата беше бърза и удобна и имаше тъмни стъкла.

Мерцедесът изискваше време да свикнеш с него – в рутинните операции и в поддръжката. Вече два пъти ми се бе свършвал бензинът наред пътя. Това беше едно от дребните неща, които съпътстваха предаването на значката. Няколко години преди да напусна полицията бях детектив с контролиращи функции и имах служебна кола на постоянно разположение – форд „Краун Виктория“, модифициран полицейски модел за преследване, същински танк с винилови седалки, свръхмошен

двигател и разширен резервоар. Не се налагаше да наливам бензин. За това се грижеха момчетата от служебния гараж. Но сега бях цивилен гражданин и трябваше да следя стрелката на уреда за измерване на нивото на бензина в резервоара. Инак дълго щях да стоя в резервното платно.

Взех клетъчния си телефон и го включих. Не го използвах често, но винаги го носех. Не знам, може би мислех, че някой от отдела ще се обади и ще ми поиска съвет за разследване, по което работи. Цели четири месеца го държах зареден и включен всеки ден. Но никой не ме потърси. След като бензинът ми свърши за втори път, включих телефона да се зарежда в таблото и го оставих там до следващия път, когато щях да се нуждая от помощ по пътя.

В момента обаче ми трябваше друг вид помощ. Обадох се на „Справки“ и поисках номера на Федералното бюро за разследване в Лос Анджелис. Свързах се с тях и помолих да разговарям с агента, отговарящ за банковите обири. Реших, че агентката, която се бе обадила на Дорси, вероятно работи в този отдел.

Обаждането ми бе прехвърлено и някой каза:

– Нунес слуша.

– Агент Нунес? – попитах.

– Да. С какво мога да ви бъда полезен?

Знаех, че разговорът с агент на ФБР няма да е същият като разговор със секретарката на филмов магнат. С Нунес трябваше да бъда колкото е възможно по-откровен и изчерпателен.

– Казвам се Хари Бош. Наскоро напуснах полицията в Лос Анджелис след трийсет години...

– Браво на вас – прекъсна ме той. – С какво мога да ви помогна?

– Точно това се опитвам да ви обясня. Преди четири години работех по случай на убийство, свързан с голям обир на пари в брой.

– Какъв случай?

– Вероятно няма да го помните, но става дума за смъртта на Андже-ла Бентън. Убийството стана преди обира, който бе извършен на снимачна площадка в Холивуд. Вдигна се голям шум. Бяха откраднати два милиона долара. Серийните номера на осемстотин от стодоларовите банкноти са били записани.

– Спомням си. Но ние не работехме по този случай. Нямахме нищо общо...

– Знам. Вече ви казах, че аз работех по този случай.

– Тогава продължете. С какво мога да ви бъда полезен?

– Няколко месеца след обира агентка от вашия отдел се е свързала с полицията и е докладвала за аномалия в записаните номера. Получила списък със серийните номера на банкнотите, разпространен от нас.

– Аномалия? Какво имате предвид?

– Аномалията е отклонение, нещо, което не...

– Знам какво означава думата. За каква аномалия говорите?

– Извинявайте. Агентката се обадила и казала, че в единия номер има печатна грешка или са били объркани два номера, нещо такова. Но аз ви се обаждам за друго. Агентката казала, че има компютърна програма, която сравнява се-РИЙНИ номера от подобни случаи. Тя я била работила. Това говори ли ви нещо? Не случаят, а агентката?

– Защо питате?

– Защото не знам името ѝ. Така и не го разбрах, тъй като е разговаряла с друг следовател. Но бих искал да говоря с нея, ако е възможно.

– Да говорите с нея? Нали казахте, че сте напуснали полицията?

Знаех, че ще се стигне дотук, и това беше слабото ми място. Нямах статус, нито законни права. Нямах значка, която да ми отваря всички врати.

– Някои случаи не могат да бъдат забравени, агент Нунес. Аз още работя по това убийство. Никой друг не го искаше, затова реших да си опитам късмета. Знаете как е.

– Не, не знам. Още не съм напуснал.

Костелив орех. Той млъкна и установих, че съм ядосан на този безлик човек, който вероятно се опитваше да балансира между някое трудно разследване и недостига на хора и финанси. Лос Анджелис е световната столица на банковите обири. Стават през три дни и ФБР трябва да реагира на всеки от тях.

– Вижте какво – казах. – Не искам да ви губя времето. Можете или да ми помогнете, или да не ми помогнете. Или знаете за кого говоря, или не знаете.

– Да, знам за кого говорите – отговори Нунес и пак млъкна.

Реших да подхожда по друг начин. Дотогава се въздържах, защото не бях сигурен дали искам това да стане известно в някои среди. Но посещението на Кизмин Райдър го предизвика.

– Искате име, така ли? Някой, когото да питате, за да ме проверите? Обадете се на полицейските детективи в холивудското районно управление и кажете да ви свържат с лейтенанта. Казва се Билетс и ще удостовери кой съм. Но няма да знае нищо по този случай.

– Добре, ще го направя. Защо не ми се обадите пак? Дайте ми десет

минути.

– Дадено.

Затворих и погледнах часовника си. Потеглих към Сън-сет Булевард и се отправих на запад. Включих радиото, но музиката не ми хареса и го изключих. След десет минути спрях пред старческият дом „Златна възраст“, за да позвъня на Нунес. Той сигурно имаше идентификатор на входящи обаждания и знаеше номера ми. Но после си спомних, че ме бяха прехвърлили към линията му. В същия миг телефонът в ръката ми иззвъня.

– Хари Бош.

– Обажда се Джери, Хари.

Джери Едгар. Отново стар познайник. Първо Кизмин Рай, сега той.

– Как я караш, Джери?

– Добре. А ти? Как е цивилният живот?

– Много спокоен.

– Струва ми се, че не си на плажа, Хари.

Едгар имаше право. Старческият дом беше само на няколко метра от магистралата и бръмченето на превозните средства беше силно. Куентин Маккинзи ми бе казал, че в западната страна на старческият дом, откъм магистралата, настанявали предимно хора с увреден слух.

– Не обичам плажовете. Какво става? Не ми казвай, че девет месеца, след като съм напуснал, ми искаш съвет за нещо.

– Не, не е това. Обади ми се един човек, който те проверява.

Мигновено се почувствах неудобно. Гордостта ме бе подвела да си помисля, че Едгар се нуждае от помощта ми за някое разследване.

– Аха. Агент Нунес?

– Да, но не каза за какво става дума. Да не си започнал нова кариера, Хари?

– Мисля по въпроса.

– Имаш ли разрешително?

– Да, извадих си го преди половин година, за всеки случай. Какво каза на Нунес? Дано да е, че съм смел човек с висок морал.

– Съвсем не. Казах му истината – че може да ти се има доверие.

– Благодаря. Ти си истински приятел.

– Реших, че ще искаш да знаеш. Ще ми кажеш ли какво става?

Замислих се. Не исках да казвам на Едгар с какво се занимавам. Не че не му вярвах. Но по правило действам въз основа на принципа, че колкото по-малко хора знаят какво правиш, толкова по-добре.

– Не сега, Джери. Закъснявам за среща и трябва да затворя. Но

искаш ли някой ден да обядваме заедно? Ще ти разкажа за вълнуващия си живот. – Засмях се.

Нещата се уредиха. Той се съгласи за обяда, но каза, че ще ми се обади кога да се видим. От опит знаех, че е трудно предварително да се насрочи обяда, когато работиш в отдел „Убийства“. Добавихме, че ще поддържаме връзка, и сложихме край на разговора. Стана ми приятно, когато установих, че Едгар не ми се сърди като Кизмин Райдър за внезапното ми напускане на партньорството и на полицията.

Позвъних отново във ФБР и ме свързаха с Нунес. Държах се така, сякаш не бях говорил с Едгар.

– Обадихте ли се?

– Да, но тя не беше там. Разговарях с бившия ви партньор.

– Райдър?

– Не, Едгар.

– А, да. Джери. Как е той?

– Не знам. Не питах. Но съм убеден, че вие сте го направили – нали той току-що ви се обади.

– Моля?

Нунес ме бе хванал натясно.

– Може да си спестите глупостите, Бош. Едгар ми каза, че се чувства длъжен да ви се обади и да ви каже, че някой ви проверява. Отговорих, че нямам нищо против. Поисках номера ви, за да съм сигурен, че наистина говоря с Хари Бош. Той ми го каза и когато преди няколко минути позвъних, даваше заето. Реших, че разговаряте с Едгар, затова тъпите ви увъртания не ми харесват.

Смущението ми се превърна в гняв. Може би се дължеше на мартинито в стомаха ми или на факта, че вече бях външен човек, но ми писна от този тип.

– Страхотен следовател сте – казах аз. – Гениално дедуктивно мислене. Винаги ли го използвате в разследванията, или го пазите само за да тормозите хора, които се опитват да свършат някаква работа?

– Разбирате, че трябва да внимавам на кого съобщавам информацията.

– Да, разбирам. Но разбирам и защо силите на реда в града работят толкова добре, колкото и магистратите.

– Хайде, Бош, не се палете толкова. Просто се откажете.

Поклатих глава. Май нямаше да науча нищо от него.

– Това е играта ви, нали? Така или иначе нямата да ми кажете името.

Агентът не отговори.

– Искам само едно име, Нунес. Какво толкова ще ви стане?

Мълчание.

– Е, знаете името ми и телефонния ми номер. И мисля, че познавате агентката, за която говоря. Отидете при нея и я оставете тя да реши. Кажете й името и телефона ми. Не ме интересува какво мислите за мен, Нунес. Дължите го на колегите си дай кажете. Като например на Едгар. Той се чувстваше задължен. И вие сте задължен.

Зачаках мълчаливо, твърдо решен да не проговоря, преди Нунес да е казал нещо.

– Вижте какво, Бош, сякаш дай кажа, че сте я търсили, дори още преди да разговарям с Едгар. Но задълженията ми се простират само дотук. Агентката, за която говорите, вече я няма.

– Какво искате да кажете? Къде е?

Нунес не отговори. Изправих гръб и лакътят ми се удари във вола на и неволно натисна клаксона. Нещо се въртеше в паметта ми – нещо за агентка, спомената по новините, но не можех да си спомня какво бе станало с нея.

– Мъртва ли е, Нунес?

– Тази работа не ми харесва, Бош. Разговор по телефона с човек, когото не познавам. Защо не дойдете тук? Може да поговорим за това.

– Може?

– Не се безпокойте, ще говорим. Кога ще дойдете?

Часовникът на таблото показваше петнайсет часа и пет минути. Погледнах към вратата на старческия дом.

– В четири.

– Ще ви чакаме.

Затворих телефона и дълго седях неподвижно – опитвах се да си спомня нещо за агентката.

После отново отворих телефона. Не си бях взел тефтерчето и бях забравил телефонните номера, които някога знаех наизуст. Обадох се на „Справки“, откъдето ми казаха номера на редакцията на „Лос Анджелис Таймс“. После ме свързаха с Кийша Ръсел.

Беше учудващо, но тя ме помнеше. Връзката ни беше стабилна. Аз ѝ бях дал материали за няколко сензационни разкрития през годините и в замяна Ръсел ми помагаше в издирването на статии и репортажи и когато можеше, пишеше във вестника за случаите ми. Убийството на Анджела Бентън бе един от онези, за които не можа да пише.

– Хари Бош – каза тя. – Как си?

Забелязах, че в гласа ѝ почти не прозвуча ямайският акцент. Липсваше ми. Запитах се дали го прави съзнателно, или това е резултат от десетте години, прекарани в този космополитен град.

– Добре съм. Още ли пишеш криминални репортажи?

– Разбира се. Някои неща никога не се променят.

Веднъж Ръсел ми бе казала, че криминалните репортажи били входно ниво в журналистиката, но че тя не искала да го напуска. Според нея отразяването на новините от градската управа или на изборите, или на почти всичко друго беше безкрайно скучно и досадно в сравнение с репортажите за живот, смърт, престъпност и последиците от това. Ръсел беше добра, задълбочена и точна до такава степен, че бе поканена на купона ми по случай напускането. Получаването на подобна покана беше рядкост за външен човек от който и да било бранш, особено пък за журналист.

– За разлика от теб, Хари. Мислех, че до края на живота си ще останеш в холивудското районно управление. А вече мина почти година и още не мога да повярвам, че си напуснал. Преди няколко месеца по навик се обадах на телефона ти. Отговори друг и затворих.

– Кой беше?

– Пъркинс. Повишили са го.

Не знаех кой е заел мястото ми. Пъркинс беше добър, но не достатъчно. Но не казах това на Ръсел.

– Е, какво става с теб?

– Струва ми се, че си заета.

– Малко.

– Тогавя няма да те безпокоя.

– Не, не, не. Не се притеснявай. Какво мога да направя за теб, Хари? Да не би да работиш по някой случай? Частен детектив ли си станал?

– Нищо подобно. Просто бях любопитен за нещо. Но то може да почака. Ще ти се обадя пак, Кийша.

– Чакай, Хари!

– Сигурна ли си?

– Не съм толкова заета за стар приятел. Какво искаш да знаеш?

– Питам се дали си спомняш за една агентка на ФБР, която изчезна. Мисля, че в Холивуд. Прибирала се вкъщи след...

– Марта Геслер.

– Да, предполагам. Знаеш ли какво се е случило с нея?

– Изчезнала е безследно, вероятно е мъртва.

– Имало ли е някакви новини за нея напоследък?

– Не, защото аз щях да ги напиша. А не съм писала за нея поне от две години.

– Две години? Тогава ли се е случило?

– Не, по-скоро преди три. Мисля, че година по-късно написах нещо. Това беше последният път, когато писах за нея. Но благодаря, че ми напомни. Може би е време отново да се занимая с Геслер.

– Ако ще го правиш, изчакай няколко дни.

– Работиш върху нещо, нали, Хари?

– Може да се каже. Не знам дали е свързано с Марта Геслер. Но ми дай време до следващата седмица.

– Няма проблем, стига да дойдеш да разговаряме.

– Добре. Обади ми се. А през това време можеш ли да извадиш репортажите за нея? Бих искал да прочета какво си писала.

– Разбира се. Имаш ли факс или електронен адрес?

Нямах нито едното, нито другото.

– Може да ми ги изпратиш по пощата. Имам предвид обикновената.

Кийша се засмя.

– Хари, така няма да станеш модерен детектив. Обзалагам се, че имаш само шлифер.

– Имам клетъчен телефон.

– Е, това вече е начало.

Усмихнах се и ѝ казах адреса си. Тя обеща да ми изпрати изрезките със следобедната поща и поиска номера на мобилния ми телефон. Дадох и него.

Благодарих ѝ, затворих телефона и се замислих. Навремето бях проявил интерес към случая Марта Геслер. Бившата ми съпруга я познаваше. Преди много години двете бяха работили заедно в отдел „Банкови обори“. Изчезването ѝ привлече вниманието на новинарите за няколко дни, после репортажите станаха по-спорадични и накрая спряха. Бях забравил за нея.

Усетих парене в гърдите и знаех, че не се дължи на следобедното мартини. Чувствах, че съм попаднал на нещо – досущ дете, което не вижда нищо в мрака, но знае, че там има нещо.

9

Извадих калъфа с инструмента от багажника на мерцедеса и тръгнах към двойните врати на старческият дом. Кимнах на жената на рецепцията и минах покрай нея. Тя не ме спря. Вече ме познаваше. Тръгнах по коридора вдясно и отворих вратата на музикалната стая. Там имаше пиано, орган и няколко стола за слушателите, които бяха малцина. Кунтин Маккинзи седеше на стол на първия ред. Беше се прегърбил, навел глава и затворил очи. Бутнах го леко по рамото и той мигновено отвори очи и вдигна глава.

– Съжалявам, че закъснах, Шугар Рей.

Харесваше му, че го наричам с артистичния му псевдоним. Професионално той бе изявен като Шугар Рей Маккей, защото когато свиреше, сновеше насам-натам, прилякаше и се извиваше на сцената като Шугар Рей Робинсън на ринга.

Взех стол и го сложих пред него. Седнах, оставих калъфа на пода и го отворих. Инструментът лъсна върху розовата кадифена подплата.

– Днес урокът ще трябва да е по-кратък – казах. – В четири имам среща в Уестуд.

– Пенсионерите нямат срещи. – Гласът му беше като на Луис Армстронг. – Разполагат с колкото искат време.

– Работя по нещо и може би... Ще се опитам да спазвам графика, но следващите две седмици може да са трудни. Ще се обадя на рецепцията да ти предадат, ако не мога да дойда на следващия урок.

От половин година се срещаме два пъти в седмицата. За пръв път видях Шугар Рей да свири на кораб-болница в Южнокитайско море. Беше член на трупата на Боб Хоуп, която дойде да забавлява ранените на Коледа 1969 година. Много години по-късно, докато работех по едно убийство, всъщност един от последните ми случаи като детектив в полицията, случайно попаднах на откраднат саксофон, на който бе гравирано името му. Издирих Шугар Рей, открих го в старческият дом „Златна възраст“ и му го занесох. Но той вече беше твърде възрастен, за да свири. Белите му дробове нямаха толкова много въздух.

Но въпреки това знаех, че съм постъпил правилно. Шугар Рей ме покани на коледен обяд. Започнахме да поддържаме връзка и след като напуснах полицията, отидох при него с план, който щеше да попречи на саксофона му да събира прах.

Шугар Рей беше добър учител, защото не знаеше как да преподава. Разказваше ми разни случки и ми обясняваше как да обичам инструмента и да изтръгвам от него звуците на живота. Всяка нота навяваше спомен и някаква история. Знаех, че никога няма да се науча да свиря добре на саксофон, но ходех в старческият дом два пъти седмично, за да прекарам час с Шугар Рей, да чуя разказите му за джаза и да почувствам страстта, която той още носеше в сърцето си – страст към безсмъртното си изкуство. Тази страст някак проникна в мен и я усещах, когато допирах устни до саксофона.

Извадих инструмента и се приготвих да свиря. Винаги започвахме уроците с опитите ми да изпълня „Приспивна песен“ от Джордж Кейбълс – бавна балада, лесна за любител като мен. Мелодията беше невероятна – тъжна, но същевременно въодушевяваща. Времетраенето ѝ беше едва минута и половина, но за мен тя изразяваше всичко, което би могло да се каже за самотата. Понякога си мислех, че ако се науча да я свиря както трябва, това ще ми е достатъчно. Нямах да искам нищо повече.

Но днес песента звучеше като погребална. Непрекъснато мислех за Марта Геслер. Спомних си снимката ѝ във вестника и по телевизията. Спомних си как бившата ми съпруга ми каза, че по едно време били единствените две жени в отдел „Банкови обири“. Мъжете постоянно ги обиждали, докато накрая двете не се доказали, като работили заедно и заловили крадец, известен като Бандита Двете стъпки, защото винаги след като отмъкнел плячката, излизал с танцова стъпка от банката.

Докато свирех, Шугар Рей наблюдаваше пръстите ми и кимаше одобрително. На половината балада затвори очи и започна да кима в ритъм с музиката. Това беше голям комплимент. Щом приключих, Шугар Рей отвори очи, усмихна се и каза:

– Ставаш все по-добър.

Кимнах.

– Но ти трябва още време, за да изкараш пушека от белите си дробове. Да увеличиш капацитета си.

Пак кимнах. Бях отказал цигарите преди повече от година, но през по-голямата част от живота си бях пушил по два пакета на ден и злото бе сторено. Понякога надуването на саксофона беше като бутане на огромен камък нагоре по хълм.

Поговорихме малко, после свирех още петнайсет минути, като направих безнадежден опит да изпълня добре „Подходящият момент“ на Арт Пепър и сетне най-известната песен; на Шугар Рей „Приятното

място“. Мелодията беше сложна, но аз се бях упражнявал вкъщи, за да доставя удоволствие на стареца.

В края на краткия урок благодарих на Шугар Рей и го попитах дали има нужда от нещо.

– Само от музика – отговори той.

Винаги казваше така, когато му задавах този въпрос. Сложих саксофона в калфа и излязох от стаята.

Докато вървах по коридора, срещнах Мелиса Ройъл и се усмихнах.

– Здравей, Мелиса.

– Здравей, Хари. Как мина урокът?

Тя идваше да види майка си, която беше жертва на болестта на Алцхаймер и вече не я познаваше. Запознахме се на коледния обяд и после се срещнахме още няколко пъти. Мелиса започна да посещава майка си в три часа, когато имах урок. Не ми го каза, но аз забелязах. Пихме кафе няколко пъти, после я поканих да слушаме джаз в „Каталина“. Тя каза, че се била забавлявала, но аз знаех, че музиката не я интересува. Мелиса беше самотна и търсеше компания. Нямах нищо против. С всички ни е така.

Ето как стояха нещата между Мелиса и мен. Всеки чакаше другия да направи следващата крачка. Но в момента не можех да я покана да отидем някъде. Трябваше да тръгвам, ако исках да стигна навреме в Уестуд.

– Ставам все по-добър. Поне така каза учителят ми.

– Хубаво – усмихна се тя. – Някой ден ще трябва да изспириш нещо на хората тук.

– Повярвай, до този ден има много време.

Мелиса кимна добродушно и зачака. Сега беше мой ред. Тя беше на четирийсет и няколко години и разведена като мен. Имаше светлокестеняви коси с изрусени кичури. Но най-хубавото в нея беше усмивката ѝ – озаряваща цялото ѝ лице и заразителна. Знаех, че да бъда с Мелиса означава непрекъснато да я карам да се усмихва. А не бях сигурен дали мога да го направя.

– Как е майка ти?

– Ей сега ще разбера. Тръгваш ли? Мислех след като я видя, да отидем да пием кафе.

Направих гримаса на съжаление и погледнах часовника си.

– Не мога. В четири трябва да съм в Уестуд.

Тя кимна, сякаш проявяваше разбиране, но в очите ѝ видях, че приема думите ми като отказ.

– Е, не ми позволявай да те задържам. Вероятно и без това закъсняваш.

– Да, трябва да тръгвам – отговорих аз, но не помръднах. Просто стоях и я гледах.

– Какво има?

– Знам ли. Работа по един случай, но се питах кога ще може да се видим.

На лицето ѝ се изписа подозрителност. Мелиса посочи саксофона в ръката ми.

– Каза ми, че си напуснал полицията.

– Да, така е. Но работа на свободна практика, така да се каже. Затова сега трябва да отида да разговарям с един следовател от ФБР.

– Аха. Е, тръгвай. И се пази.

– Добре. Може да се видим някоя вечер следващата седмица, напи?

– Разбира се, Хари. Много бих искала.

– И аз, Мелиса.

Двамата кимнахме, после тя се приближи до мен, надигна се на пръсти, сложи ръка на рамото ми, целуна ме по бузата и тръгна по коридора. Обърнах се и се вторачих в нея.

Излязох от старческия дом. Питах се какво да направя. Вдъхвах на тази жена надежда за нещо, което знаех, че не мога да дам. Това беше грешка, породена от добри намерения, но накрая щеше да я огорчи. Качих се в мерцедеса и реших, че трябва да сложа край на тази история, преди да е започнала. Следващия път, когато я видех, трябваше да кажа, че не съм мъжът, когото търси.

Докато стигна пред сградата на ФБР в Уестуд, стана 16:15. Тъкмо паркирах и клетъчният ми телефон иззвъня. Обаждаше се Кийша Ръсел.

– Хари, искам да ти кажа, че направих разпечатка на всичко и я пуснах по пощата. Но сгреших за нещо.

– За какво?

– Имало е още една статия по случая. Преди два месеца. Бях на почивка. Заседиш ли се твърде дълго тук, ти дават четири седмици платен отпуск. Взех ги наведнъж и отидох в Лондон. Докато бях там, са се навършили три години от изчезването на Марта Геслер. И един колега ми е откраднал случая. Дейвид Феръл е написал статия. Но нищо ново. Геслер още е в неизвестност.

– В неизвестност? Това означава, че ти... или Бюрото още я мислите за жива. Нали ми каза, че я смятат за мъртва.

– Просто така се изразих. Не мисля, че на някого му пука особено за нея, ако разбираш какво имам предвид.

– Да. Сложи ли последната статия в материалите, които ми изпрати?

– Всичко сложих. И не забравяй кой ти ги изпраща. Феръл е приятен тип, но не искам да му се обадиш, когато попаднеш на нещо голямо.

– Това никога няма да стане, Кийша.

– Знам, че си намислил нещо. Проверих.

Думите ѝ ме накараха да спра наскреда площадката пред сградата. Ако Ръсел се бе обадила във ФБР и бе разговаряла с Нунес, агентът нямаше да е доволен, че споделям разкритията от разследването си с любопитна репортерка.

– Какво искаш да кажеш? – попитах спокойно. – Какво си направила?

– Нещо повече, освен да прегледам репортажите. Обадох се в Сакраменто. В Бюрото за издаване на лицензи. Научих, че са ти издали разрешително за частен детектив.

– Е, и какво от това? Всяко ченге, което напусне, го прави. Не можеш лесно да се откажеш от значката. Мислиш си: „Ще стана частен детектив и ще продължа да ловя лошите“, разрешителното ми е вкъщи, Кийша. Не разследвам нищо и не работя за никого.

– Добре, Хари, добре.

– Благодаря за изрезките. Трябва да затварям.

– Дочуване, Хари.

Затворих телефона и се усмигнах. Харесваше ми да кръстосвам шпага с нея. След десет години на отразяване на полицейската работа Ръсел беше цинична като в деня, когато разговаряхме за пръв път. Учудващо за журналист, още повече чернокож.

Погледнах сградата – бетонен монолит, закриващ слънцето. Намирах се на трийсет крачки от входа, но отидох до редицата пейки встрани и седнах. Погледнах часовника си и видях, че съм закъснял много за срещата с Нунес. Бедата беше, че не знаех какво ме чака, когато се кача горе, и затова нямах желание да вляза. Федералните агенти винаги те изкарват от равновесие и ти дават ясно да разбереш, че това е техният свят и ти си само поканен гост. А сега, след като нямах полицейска значка, сигурно щяха да се държат с мен по-скоро като с неканен гост.

Извадих телефона, позвъних на централата на Паркър Сентър – един от номерата, които още помнех, и поисках да ме свържат с Кизмин Райдър. Тя вдигна веднага.

– Кизмин, аз съм, Хари.

– Здравей, Хари.

Опитах се да разгадая тона ѝ, но не можах. Беше монотонен. Не успях да разбере колко е останало от сутрешния ѝ гняв и враждебност.

– Как си? Мина ли ти?

– Получи ли съобщението ми, Хари?

– Съобщение? Какво пишеше там?

– Преди малко се обадох у вас. Извиних се. Не трябваше да позволявам на личните чувства да се смесват с причината за посещението ми. Съжалявам.

– Няма нищо, Кизмин. И аз се извинявам.

– Сериозно? За какво?

– Не знам. Предполагам, че за начина, по който напуснах. Двамата с Едгар не заслужавахте това. Особено ти. Трябваше първо да говоря с вас. И да го обсъдим. Така постъпват партньорите. Мисля, че не се държах като добър партньор.

– Не се притеснявай. Точно това казах в съобщението си. Да забравим миналото и да останем приятели.

– Бих искал, но... – Не довърших мисълта си: изчаках я да приеме поканата.

– Но какво, Хари?

– Ами, не знам доколко приятелски ще бъдеш настроена, защото

трябва да те питам нещо и ти вероятно няма да го харесаш.

Тя изпъшка толкова силно, че се наложи да отместя телефона от ухото си.

– Ще ме убиеш, Хари! Казвай.

– Седя пред сградата на ФБР в Уестуд. Трябва да вляза и да се срещна с един агент, казва се Нунес. Та се питам това ли са хората, за които ме предупреди? Те ли работят по случая Анджела Бентън? Нунес свързан ли е по някакъв начин с Марта Геслер, агентката, която изчезна преди няколко години?

Последва дълго мълчание.

– Кизмин?

– Не съм затворила. Виж какво, Хари, не мога да говоря с теб за този случай. Вече ти казах всичко по въпроса. Разследването е отворено и ти не трябва да се занимаваш с него.

Сега беше мой ред да не отговоря. Кизмин Райдър се държеше като съвсем непозната. Преди по-малко от година бих влязъл в битка заради нея и бих ѝ се доверил да ми пази гърба. Но сега ней вярвах за нищо.

– Хари?

– Да. Нямам думи, Кизмин. Мислех, че ако в полицията има някой, който да е откровен с мен, това си ти.

– Виж какво, Хари, направил ли си нещо незаконно по време на частната си операция?

– Не, но благодаря, че попита.

– Тогава няма за какво да се притесняваш от Нунес. Влез И разбери какво искат. Не знам нищо за Марта Геслер. Това е всичко, което мога да ти кажа.

– Добре, Кизмин, благодаря – отговорих монотонно. – Пази се пред шефовете. Пак ще ти се обадя.

И преди тя да успее да каже нещо, затворих, станах от пейката и тръгнах към входа на сградата. Влязох и минах през детектор за метал. Трябваше да събуя обувките си и да разперя ръце, за да ме претърсят. Мъжът приличаше повече на терорист от мен, но не възразих. Човек трябва да преценява кога да спори. Най-после се качих на асансьора и слязох на дванайсетия етаж, който всъщност беше тринайсети, ако се броеше фоайето. В чакалнята имаше голямо бронирано стъкло – преграда между територията за достъп на външни лица и светая светих на Бюрото. Казах името си и кого искам да видя и жената от другата страна на стъклото ме покани да седна.

Но аз отидох до прозореца и погледнах надолу към гробището на

ветераните на Уилшир Булевард. Спомних си, че бях на същото място преди повече от дванайсет години, когато се запознах с жената, която по-късно ми стана съпруга, а после бивша съпруга – и единствената любов.

Обърнах се и седнах на пластмасовата пейка. На масичката за кафе имаше списание със снимка на Бренда Барстоу на корицата. Отдолу пишеше: „Бренда, любимката на Америка“. Посегнах да го взема и в този миг вратата към вътрешните кабинети се отвори и оттам излезе мъж с бяла риза и вратовръзка.

– Господин Бош?

Станах и кимнах. Той протегна ръка.

– Кен Нунес. Благодаря, че дойдохте.

Ръкуването беше бързо. После Нунес се обърна и тръгна. Докато вървахме, не каза нищо. Гласът му по телефона звучеше като на уморен ветеран, който бе видял всичко, при това два пъти. Но всъщност Нунес беше млад – може би трийсет трийсет и две годишен, амбициозен мъж, който иска да докаже нещо на себе си и на другите. Не бях сигурен дали в момента предпочитам възрастен или млад агент.

Нунес отвори една врата вляво и отстъпи, за да ми направи път. Вратата се отваряше навън и имаше шпионка и разбрах, че това е стая за разпити. И тогава ми стана ясно, че срещата няма да е учтива, а по-скоро ще ми четат конско – в стил ФБР.

В средата на помещението имаше квадратна маса, до която с гръб към мен седеше късо подстриган русокос мъж, облечен в черна риза и джинси. Той ме погледна през мускулестото си рамо и видях, че чете разтворена папка с разследване. Мъжът я затвори и вдигна глава. Седнах на стола срещу него. Познавахме се.

Рой Линдъл ми се усмихна.

– Хари Бош. Отдавна не сме се виждали.

Нунес излезе, затвори и ме остави сам с Линдъл.

Рой беше около четирийсетгодишен, но мускулите му още изпъкваха под ризата. Кожата му още имаше слънчев загар от Лас Вегас, контрастиращ на белите му зъби. Бях се запознал с него, докато разследвах един случай в Лас Вегас, в разгара на тайна операция на ФБР. Принудени да работим заедно, ние успяхме донякъде да загърбим враждата за правомощията на полицията и на Бюрото и приключихме случая. Разбира се, ФБР обра лаврите. Това беше преди шест-седем години. Оттогава не бяхме разговаряли. Не защото ФБР ни открадна славата. Ченгетата и федералните агенти просто не се понасят.

– За малко да не те позная без опашката, Рой.

Той ми подаде голямата си ръка над масата и аз я стиснах. Рой излъчваше доверие, неприсъщо за едрите хора. Репликата ми за опашката беше шега. Когато го видях за пръв път и преди да знам, че е агент под прикритие, си позволих волността да отрежа с джобно ножче кичура на тила му.

– Как я караш? Казал си на Нунес, че си напуснал, а? Не бях чул за това.

Кимнах, но не казах нищо. Играта беше негова. Искях да го оставя да предприеме първите ходове.

– Е, как се чувстваш, след като напусна полицията?

– Не се оплаквам.

– Проверихме те и разбрахме, че си станал частен детектив.

– Да, имам разрешително.

Едва не му разказах теорията, която бях развил пред Кийша Ръсел – че това е част от процеса да забравиш какъв си бил, но реших да не си правя труда.

– Сигурно е хубаво да имаш собствен бизнес, сам да определяш

работното си време и да решаваш за кого искаш да работиш.

Това ми беше достатъчно, що се отнасяше до встъпленията.

– Виж какво, Рой, хайде да не говорим за мен. Да пристъпим към същината на въпроса. Какво правя тук?

Линдъл кимна, сякаш искаше да каже, че имам право да питам.

– Ами, обадил си се и си питал за агентка, която работеше тук, и това повдигна много въпроси за нас.

– Марта Геслер.

– Точно така. Марти Геслер. Знаел си кого да потърсиш, а си казал на Нунес, че не знаеш името ѝ.

Поклатих глава.

– Не. Досетих се по реакцията му. Спомних си за агентката, която изчезна безследно, но отначало не се сетих как се казваше. Какви са последните новини за нея? Не е забравена, нали?

Линдъл се наведе напред и сложи ръце върху папката. Китките му бяха дебели колкото краката на масата. Спомних си колко се измъчих, докато му щракна белезниците, когато за пръв път се срещнахме в Лас Вегас и не знаех, че е агент под прикритие.

– Хари, смятам те за стар приятел. Отдавна не сме разговаряли, но сме преживели заедно една битка, затова не искам да ти вадя душата. Но аз ще задавам въпросите. Съгласен ли си?

– Напълно.

– Става дума за изчезнал агент. Жена.

– И вие не се шегувате – перифразирах думите на Кизмин Райдър. Линдъл не обърна внимание на това, така че продължих, преди да е реагирал: – Искам да те питам нещо. Как разбрахте, че търся Геслер, когато се обадох?

Той поклати глава.

– Не става така, Хари. Ще трябва да отговаряш на въпросите. Да започнем с причината, поради която си се обадил. Защо го направи?

Дълго мълчах. Опитвах се да реша как да подхожда към разпита. Работех единствено за себе си. Нямах задължението да пазя тайна на клиент. Но пък винаги се бях държал резервирано, когато трябваше да се преклоня пред империалистическите сили на ФБР. Това беше част от наследената култура в полицията на Лос Анджелис. И нямаше да се промени. Уважавах Линдъл. Знаех, че накрая ще се отнесе с мен справедливо. Но агенцията, за която той работеше, обичаше да играе с белязани карти. Трябваше да внимавам. Не биваше да забравям това.

– Казах на Нунес какво правя, когато се обадох. Само проверявам

случай, по който работих преди няколко години. Така и не можах да го забравя. Проблем ли е това?

– Кой е клиентът ти?

– Нямам клиент. Извадих си разрешителното веднага щом напуснах полицията, за да имам възможност за избор. Но се занимавам с този случай заради себе си.

Линдъл не ми вярваше. Прочетох го в очите му.

– Но ти дори не си разследвал обира на снимачната площадка.

– Разследвах го. Четири дни. После ме изтеглиха от случая. Но още помня момичето. Жертвата. Мислех, че вече никой не се интересува от нея, затова започнах да слухтя.

– Кой ти каза да се обадиш в Бюрото?

– Никой.

– Сам го измисли, така ли?

– Не съвсем. Но ти ме попита кой ми е казал да се обадя тук. Никой не ми казал да се обадя. Сам го реших, Рой. Научих, че Геслер се е обадила на един от детективите, разследващи случая. Тази информация беше нова за мен и не съм убеден дали е била проследена. Може да е била пропусната. Затова се обадох да проверя. Тогава не знаех името ѝ. Говорих с Нунес и ето ме тук.

– Тогава откъде знаеш, че Геслер се е обадила на един от детективите, работещи по случая?

Отговорът ми се струваше очевиден. За Лотън Крос нямаше да има значение, ако кажех на Линдъл нещо, което бе споделил неволно и вероятно бе включено в материалите по официалното разследване.

– Лотън Крос ми каза за обаждането на агентката ви. Той беше в отдел „Обири и убийства“ и когато случаят се разрасна, го поех от мен. Крос ми каза, че агентката ви се е обадила на партньора му Джек Дорси.

Линдъл записа имената на лист, който извади от папката.

– Геслер му се обадила, след като били работили няколко месеца по случая – продължих аз. – Тогава Крос и Дорси вече се занимавали и с други разследвания. Пък и не останах с убеждението, че Геслер им е съобщила нещо потресаващо.

– Разговарял си с Дорси?

– Не, Рой. Дорси е мъртъв. Убит по време на обир в бар в Холивуд. И Крос е бил ранен. Сега е в инвалидна количка и има тръбички в ръцете и носа.

– Кога се е случило това?

– Преди около три години. Беше голяма новина.

Очите на Линдъл показаха, че умът му работи. Той пресмяташе и проверяваше дати. Това ми напомни, че трябва да си направя график на разследването. Информацията беше твърде разпокъсана.

– Каква е преобладаващата теория за Геслер? Мъртва ли е, или жива?

Линдъл погледна папката на масата и поклати глава.

– Не мога да отговоря на този въпрос, Хари. Не си ченге и нямаш право да знаеш. Ти си просто човек без работа, който не може да забрави значката и пистолета, и слухтиш. Не мога да те включа в това.

– Добре. Тогава отговори ми на един въпрос. И не се тревожи. Няма да кажа на никого.

Той сви рамене. Отговорът му щеше да зависи от въпроса.

– Днешното ми обаждане ли беше първата връзка, на която попаднахте между случая с парите за филма и Геслер?

Линдъл отново сви рамене. Изглеждаше изненадан от въпроса. Сякаш очакваше нещо по-трудно.

– Не съм казал, че има връзка – отговори той. – Но обаждането ти наистина беше първото нещо, което се появи. И точно заради това искам да не се бъркаш и да ни оставиш да проверим как стоят нещата. Остави това на нас, Хари.

– Чувал съм го и преди. Мисля, че пак от ФБР ми го казаха.

Рой кимна.

– Не се конфронтирай с нас. Ще съжаляваш.

И преди да кажа нещо, стана, бръкна в джоба си и извади пакет цигари и жълта пластмасова запалка.

– Ще слеза долу да изпуша една цигара. Имаш пет минути да обмислиш нещата и да си спомниш какво си забравил да ми кажеш.

Приготвих се да възразя, но забелязах, че Линдъл се обръща и тръгва към вратата, без да вземе папката. Рой излизаше да пуши нарочно. Искаше да я прочета.

В същия миг осъзнах, че ни записват. Думите му бяха за официалния протокол или за агента, който слушаше разговора. Линдъл ми предоставяше шанс.

– Не бързай – казах му. – Трябва да помисля за много неща.

– Шибана федерална сграда. Трябва да слеза чак долу.

Той отвори вратата, обърна се към мен и ми намигна. В мига, в който вратата се затвори, вече примъквах папката към себе си и я отварях.

12

На папката бе написано името на Марта Геслер. Извадих тетрадката си и го записах най-отгоре на празна страница, после прелистих папката, за да видя какво ми е оставил Линдъл. Предположих, че разполагам най-много с петнайсет минути, за да прегледам материалите от разследването.

Първо имаше празен лист с телефонен номер. Реших, че е сложен специално за мен, затова го сгънах и го пъкнах в джоба си. Останалото бяха доклади за разследването с името и подписа на Линдъл, който фигурираше там като служител в отдел „Професионална отговорност“, вариантът на ФБР на отдел „Вътрешни разследвания“.

Докладите бяха за безследното изчезване на специален агент Марта Геслер на 19 март 2000 година. Датата беше важна за мен, защото знаех, че Анджела Бентън бе убита в нощта на 16 май 1999 година. Геслер бе изчезнала десетина месеца по-късно, горе-долу по същото време, когато се бе обадила на Дорси за серийния номер на банкнотата.

Според материалите от разследването по време на изчезването си Геслер бе работила не като полеви агент, а като криминален анализатор. Отдавна бе прехвърлена от отдел „Банкови обири“, където работеше с бившата ми съпруга, в отдел „Кибернетика“. Геслер се занимаваше с разследвания на престъпления в Интернет и правеше компютърни програми за проследяването на криминални схеми. Предположих, че програмата, за която ми бе казал Крос, е свързана с тази задача.

Вечерта на 19 май 2000 година Геслер бе излязла от работа в Уестуд след тежък ден. Колегите ѝ помнеха, че е била там най-малко до осем и половина. Но явно така и не бе стигнала до дома си в Шърман Оукс. Не беше омъжена. Изчезването ѝ бе установено едва на другия ден, когато не бе отишла на работа и не бе отговорила на обажданията по телефона и пейджъра. Неин колега отишъл в дома ѝ, но никой не отворил. Вътре било разхвърляно, но после агентът решил, че двете ѝ кучета, обезумели от глад и липса на внимание, са вилнели цяла нощ. Забелязах, че агентът, направил това откритие, е бил Рой Линдъл. Не бях сигурен дали това означава нещо. Може би като агент от отдел „Професионална отговорност“ е бил изпратен да провери как е колежката му. Въпреки това аз записах името му под нейното в тетрадката си.

Личният автомобил на Геслер „Форд Таурус“, модел 1998 година,

не бил намерен до къщата. Осем дни по-късно го открили на паркинг за дълъг престой на международното летище на Лос Анджелис. Ключът бил оставен върху една от задните гуми. На задната броня имало четирийсет и пет сантиметрова драскотина и единият стоп бил счупен. Агенът пишеше, че повредите са нанесени скоро.

Багажникът на колата бил празен и вътре нямало улики къде е Геслер или какво се е случило. Куфарчето с преносимия ѝ компютър, който била взела от службата, също било изчезнало.

Експертизата на цялата кола не бе открила доказателство за нечиста игра. Никъде не бе записано, че Геслер е излетяла с някой самолет от международното летище на Лос Анджелис. Агените бяха проверили полетите в летищата Бър-банк, Лонг Бийч, Онтарио и Ориндж Каунти. Тя не фигурирала в нито един списък с пътници.

Беше установено, че Геслер е носила карта АТМ, две кредитни карти за бензин, „Американ Експрес“ и „Виза“. В нощта на изчезването си бе използвала картата от „Шеврън“, за да купи бензин и диетична кока-кола от бензиностанция на Сепулведа Булевард, близо до музея „Гети“. Квитанцията показваше, че в 20:53 е взела дванайсет галона безоловен бензин. Резервоарът на колата ѝ побираше максимум шестнайсет галона.

Покупката беше важна, защото показваше, че Геслер е Минала по обичайния си маршрут от Уестуд до Шърман Оукс по време, съответстващо на напускането на работното ѝ място. Касиерът в „Шеврън“ бе разпознал Геслер на снимка като Редовна клиентка, купила бензин в нощта на 19 март. Била привлекателна жена и той я познавал и помнел. Казаха, че не е необходимо да пие диетична кока-кола, и Геслер изглеждала доволна от комплиментата.

Този факт беше важен поради няколко причини. Първо, ако Геслер бе отивала от Уестуд към международното летище, където по-късно бе намерена колата ѝ, беше малко вероятно да е пътувала на север през прохода Сепулведа, за да си купи бензин. Летището се намирало на югозапад от сградата на ФБР, а бензиностанцията – на север.

Второто важно нещо беше, че картата ѝ „Шеврън“ бе използвана още веднъж същата вечер на бензиностанция на магистрала 114 в северната част на окръга. С картата бяха купени двамайсет и девет галона бензин, повече, отколкото можеше да побере резервоарът на колата на Геслер. Магистрала 114 беше главният път към пустинните райони в североизточната част на окръга и основен маршрут за камиони.

Последен, но не и по важност, беше фактът, че никоя от картите на

Геслер не бе намерена, нито използвана отново.

В докладите, които прегледах, нямаше обобщение или извод. Следователят – Линдъл – ги бе взел и запазил за себе си. Никой агент не пише доклад със заключение, че колегата му е мъртъв. Никога не казваш очевидното и винаги говориш за изчезналия агент в сегашно време.

Но от онова, което прочетох, ми стана ясно какъв би трябвало да е изводът. След като Геслер бе наляла бензин в прохода Сепулведа, някой я бе спрял и отвлякъл. Тя едва ли щеше да се върне. Вероятно бяха блъснали колата ѝ отзад и Геслер бе отбила край пътя, за да види каква е повредата и може би да поговори за застраховката с другия шофьор.

Случилото се след това не беше известно. Но вероятно е била отвличена насила, а колата ѝ е била оставена на паркинга за дълъг престой на летището – ход, гарантиращ, че ще бъде намерена чак след няколко дни. Така следата щеше да изстине, а паметта на потенциалните свидетели да избледнее.

Втората покупка на бензин беше любопитна. Дали беше грешка – следа, водеща по посока на отвличането на агентката? Или заблуда, умишлен ход от страна на похитителите, за да насочат разследването в погрешна посока? А количеството на купения бензин повдигаше друг въпрос. Що за превозно средство издирваха, когато резервоарите на повечето коли не побираха толкова много бензин? Влекач? Пикап? Микробус?

Но каквото и да бе станало, Геслер бе изчезнала. Папката съдържаеше кратките обобщения на тридневното претърсване на пустинята в североизточната част на окръга. Операцията беше все едно да търсиш игла в копа сено, но трябваше да бъде извършена. И се бе оказала безрезултатна.

Агентите бяха огледали и вероятните маршрути, които Геслер би използвала през прохода Сепулведа по пътя си за дома. Проходът минаваше през планина Санта Моника. Южният склон предлагаше няколко възможности за избор, а северният – мрежа от преки пътища, направени през петдесет години натоварено движение. Агентите бяха пътували по тези шосета и бяха търсили свидетели на инцидент със син форд „Таурус“ и сцена на катастрофа, която да изглежда обикновена, но всъщност да е място на отвличане на федерален агент.

Но не бяха открили нищо.

В прохода Сепулведа бяха ставали подобни престъпления. Синът на популярния комик Бил Козби бе ограбен и убит една нощ преди няколко години. А през последното десетилетие няколко жени бяха

отвлечени и изнасилени, като едната бе наръгана с нож, след като бе отбила от пътя, когато колата ѝ била блъсната отзад или се бе повредила. Не се смяташе, че тези инциденти са дело на един и същ човек. Но проходът привличаше престъпниците с хълмовете, криволичещите пътища и анонимността си. Там не се налагаше да чакат дълго. Проходът беше една от най-оживените пътни артерии в света.

Може би Геслер бе станала жертва на случайно престъпление – нещо, което се бе опитвала да категоризира и да превърне в смисъл на живота си. Вероятно бе привлякла престъпника на бензиностанцията, отваряйки чантата си твърде Широко, когато бе извадила кредитната си карта. Може би поради някаква неизвестна причина я бяха проследили. Тя беше привлекателна жена. Щом служителят на бензиностанцията бе забелязал това и го бе загатнал по деликатен начин, престъпникът сигурно също бе видял в нея каквото му трябва. Но агентите, работещи първоначално по случая, имаха съмнения, че Геслер се вмества в профила на предпочитаните жертви в прохода. Колата ѝ не рекламираше лично богатство. Пък и Геслер би била силен опонент – беше висока почти метър и осемдесет и тежеше седемдесет килограма. Редовно бе посещавала фитнес клуба в Сепулведа и няколко години бе тренирала тай бокс. Картата ѝ в клуба показваше, че не е имала нито грам излишни тлъстини. Тялото ѝ е било мускулесто и тя е знаела как да го използва.

Освен това беше известно, че е носела служебното си оръжие, когато не е на работа. В нощта на изчезването си била облечена в черен панталон и сако и бяла блуза. Пистолетът ѝ, деветмилиметров „Смит и Уесън“, е бил в кобур на десния ѝ хълбок. Служителят си спомняше, че е видял оръжието, защото Геслер била без сако, когато наливала бензин в бензиностанцията на самообслужване. По-късно сакоето било намерено окачено на закачалката над седалката зад шофьора на форда.

Всичко това означаваше, че когато онази нощ е била блъсната отзад в прохода, тя е слязла и пистолетът ѝ се е виждал. Геслер е била компетентна и уверена във физическите си способности – комбинация, която по всяка вероятност би възпряла нападателя и би го принудила да търси друга жертва.

Ето защо хората от ФБР не вярваха във вероятността, че е станала случайно избрана жертва на престъпление. В същото време Линдъл бе оглавил паралелно разследване на вероятността, че е била специално набелязана мишена заради работата си във ФБР.

Докладите в тази насока на разследването съставляваха повече от половината от документите в папката пред мен. Макар очевидно да не

разполагах с всички материали по случая, ми беше ясно, че агентите са търсили под дърво и камък евентуална връзка между изчезването ѝ и работата ѝ във ФБР. Бяха проучили случаите от първите ѝ години в Лос Анджелис, търсейки връзка с изчезването ѝ. Бяха разпитали партньори, опитвайки се да разберат дали е имала потенциални врагове, или е получавала заплахи. Сред тези доклади имаше резюме на разпит на бивш агент Елинор Уиш, бившата ми съпруга, проведен в Лас Вегас. Тя не бе разговаряла с Геслер почти десет години и не си спомняше За заплахи или нещо друго, което би помогнало на разследването.

Беше намерен и проверен всеки престъпник, когото Геслер бе изпратила в затвора или срещу когото бе дала показания в съда. Повечето имаха алиби. Нито един не бе изпъкнал като главен заподозрян.

Според докладите Геслер бе ценен агент, към когото можеха да се обърнат за всякакви разследвания на престъпления, свързани с компютри. Това би могло да се очаква в гигантска бюрокрация като ФБР. Повечето искания на агентите в Лос Анджелис за компютърна експертиза се изпращаха в офисите на ФБР във Вашингтон и Куонтико и понякога минаваха по няколко дни, докато бъдат одобрени, и после седмици, докато се получеха резултатите. Но Геслер беше една от постоянно увеличаващото се поколение агенти с блякави компютърни умения, които обичаха да правят нещата сами. Специалният агент, завеждащ офиса в Лос Анджелис, бе разбрал за това и Геслер бе изтеглена от отдел „Банкови обири“, където бе работила от няколко години. Бяха я назначили в новосформиран компютърен отдел, където се занимаваше с исканията на оперативните агенти и разработваше собствени компютърни програми.

Това означаваше, че е била наясно с много разследвания по времето, когато бе изчезнала. Погледнах часовника си и набързо прелистих десетките доклади с подробности за различните случаи, с които се бе занимавала. Линдъл и агенти-Те от екипа му ги бяха проучили, търсейки улики за изчезването ѝ. Най-горещата следа, до която бяха стигнали, беше Разследване на агенция за компаньонки, рекламираща по Интернет жени за услуги. Работата на Геслер беше част от Разследването на отдел „Организирана престъпност“ за връз-на мафията с проституцията в Лос Анджелис.

Геслер бе успяла да открие в интернет връзка между уеб-сайтове, рекламиращи жени, в повече от десет града. Жените се местеха от град на град и от клиент на клиент. Парите от агенциите за компаньонки отиваха във Флорида и после в Ню Йорк. Седем седмици преди изчезването ѝ съдът бе издал присъди на девет души за изнуда и корупция. Точно

седмица преди изчезването си Геслер бе свидетелствала на едно от предварителните дела, представяйки резултатите от разследването. Показанията ѝ бяха описани като резултатни и се изказваше предположението, че тя ще свидетелства и на процеса. Но Геслер не беше ключов свидетел. Показанията ѝ бяха част от връзката между уебсайтовете и обвиняемите. Главният свидетел беше един от членовете на бандата, който бе сключил сделка с обвинението, за да избегне строга присъда.

Версията, че Геслер е била набелязана за мишена, защото е била свидетел по делото, беше малко вероятна, но изглеждаше най-правдоподобната улика. Линдъл бе работил по нея, ако се съдеше по броя на докладите и съдържащите се в тях подробности. Но очевидно от това не бе излязло нищо. Последният доклад в папката – за рекет и корупция – описваше тази насока на разследването като „отворена и активна, но в момента без съществени улики“. Преведено от бюрократичния език на ФБР, това означаваше, че разследването е приключило в задънена улица.

Затворих папката и пак си погледнах часовника. Линдъл бе излязъл преди седемнайсет минути. В материалите не се споменаваше, че Геслер е подала доклад или е уведомила някой от шефовете или колегите си, че е сравнила на компютъра серийните номера на банкнотите в списъка, изпратен от Крос и Дорси. Не пишеше, че е попаднала на нещо и се е обадила на полицията в Лос Анджелис, за да докладва, че най-малко един от номерата на банкнотите в списъка съвпада с друг.

Прибрах тетрадката си, станах, протегнах се и направих няколко крачки в малката стая. Натиснах дръжката на вратата и установих, че не е заключена. Това беше хубаво. Не ме държаха като заподозрян. Поне още не. След няколко минути ми омръзна да чакам и излязох в коридора. Огледах се наляво и надясно и не видях никого, дори Нунес. Върнах се в стаята, взех папката и тръгнах по пътя, по който бях до-щъл. Стигнах до чакалнята, без никой да ме спре или да ме попита къде отивам. Кимнах на секретарката през стъклото и се качих в асансьора.

13

Рой Линдъл седеше на същата пейка, на която бях седял преди да вляза в сградата. На асфалта между краката му имаше стъпкани три фа-са. В ръката си държеше четвърта цигара.

– Забави се – каза Рой.

Седнах до него и сложих папката помежду ни.

– Да те сложат в отдел „Професионална отговорност“. Това не е ли все едно да пуснеш лисицата да пази кокошарника?

Имах предвид случая, по който се бяхме запознали преди шест години. Тогава няхах представа, че Линдъл работи в силите на реда. Това беше защото той имаше клуб за стриптийз в Лас Вегас и спеше с по две-три стриптийзорки едновременно. Прикритието му беше много убедително и дори след като разбрах, че е ченге, продължих да мисля, че е преминал от другата страна. Но накрая се убедих напълно в обратното.

– Умниците си остават умници, а, Бош?

– Така изглежда. Е, кой слушаше разговора ни там горе?

– Казаха ми да го запиша. И че касетата ще бъде изпратена по-нагоре.

– На кого?

Линдъл не отговори. Беше се замислил, сякаш се опитваше да вземе някакво решение.

– Хайде, Рой, няма ли да ми кажеш какво става? Прегледах папката. Много е тънка. Не ми помогна особено.

– Това е само най-важното – онова, което успях да събера за един час. Папката с пълното разследване е в шкафа. – Той се огледа, сякаш за пръв път осъзна, че седи пред сграда, пълна с агенти и шпиони, сетне погледна папката между нас. Всеки можеше да я види. – Не искам да седим тук. Къде ти е колата? Хайде да се поразходим.

Тръгнахме към паркинга. Държането на Линдъл ме изнервяше – припомни ми за предупреждението на Кизмин Райдър, че в случая е замесена някаква висша власт. Стигнахме до мерцедеса и аз хвърлих папката на задната седалка, включих двигателя и попитах Рой къде иска да отидем.

– Все ми едно. Само карай.

Потеглих на запад по Уилшир Булевард с намерението да мина направо до Сан Висенте и да стигна до Брентуд. Приятно е да караш по

улица с дървета от двете страни – но разговорът ни не беше приятен.

– Откровен ли беше, докато разговорът се записваше? – попита Линдъл. – Наистина ли не работиш за никого?

– Да. Не работя за никого.

– Пази си задника, смотаняк. Тук действат големи сили. Хора, които не се...

– Шегуват. Да, знам. Предупредиха ме, но никой не иска да ми каже коя е тази висша власт и каква е връзката с Геслер или с обира на двата милиона от снимачната площадка.

– И аз не мога да ти кажа, защото не знам. Но след като се обади днес, аз също позвъних тук-там и после изведнъж положението стана напечено.

– От Вашингтон ли идва цялата работа?

– Не. Оттук.

– Кой, Рой? Няма смисъл да се мотаем с колата насам-натам, ако няма да ми кажеш нищо. За какво става дума? Организираната престъпност? Прочетох доклада за корупцията и рекета. Изглежда, това е единствената следа, по която работите.

Линдъл се засмя, сякаш бях изказал абсурдно предположение.

– Организираната престъпност! По дяволите, бих искал Да е така.

Отбих и спрях на Сан Висенте. Намирахме се на няколко преки от мястото, където Мерилин Монро бе погълнала фаталната доза сънотворни хапчета – един от незатихващите скандали и загадки в града.

– И после какво, Рей? Омръзна ми да си говоря сам.

Той кимна и ме погледна.

– Вътрешна сигурност, братко.

– Какво искаш да кажеш? Някой мисли, че всичко това е свързано с тероризма?

– Не знам какво мислят. Не съм посветен в тайните им. Но ми казаха да те затворя в онази стая, да запиша разговора и да изпратя касетата на деветия етаж.

– Деветия етаж...

Опитах се да разсъждавам. Съзнанието ми набързо анализира образите, замесени в случая – Анджела Бентън на плочките, четиримата стрелци, които размахват оръжия и стрелят, и как куршумът ми улучва единия и го поваля по гръб... Нищо не се вместише в онова, което ми казваше Рой.

– Там се намира взводът ПАТ – рече Линдъл, изтръгвайки ме от спомените. – Те не си поплюват, Бош. Изпредиш ли се на пътя им, няма

прошка. Няма дори да се замислят.

– Какво е ПАТ?

Знаех, че е някакво съкращение на отдел на ФБР. Всички правителствени агенции бяха много добри в измислянето на съкращения. Но ФБР бяха най-добрите.

– Противодействие срещу атаките на тероризма.

– Сигурно е съчинено в кабинета на шефа във Вашингтон. Много са мислили.

– Това е сбирщина от всички агенции – ние, тайните служби, Агенцията за борба с наркотиците – всички.

Реших, че последното „всички“ обхваща агенциите, които не обичат да съобщават имената си – Агенцията за национална сигурност, военното разузнаване, ЦРУ и така нататък по цялата азбука.

Край мерцедеса мина велосипедист и плесна силно страничното огледало. Линдъл подскочи. Човекът продължи да върти педалите, вдигна ръка и показва среден пръст. Осъзнах, че съм спрял на алея за велосипеди, и подкарах по улицата.

– Шибани велосипедисти! Мислят, че пътищата са техни – рече Линдъл. – Спри да му шибна един шамар.

Пренебрегнах желанието му и изпреварих велосипедиста.

– Не разбирам, Рой. Какво общо има деветият етаж с моето разследване?

– Първо, разследването вече не е твое. Второ, не знам. Те ми задават въпросите, не аз на тях.

– И кога започнаха да питат?

– Днес. Ти се обади, попита за Марти Геслер и каза, че изчезването ѝ има нещо общо с обира на двата милиона. Нунес дойде и ми казаха да те повика. През това време започнах да проверявам. Оказа се, че случаят с обира на парите за филма е в компютъра ни. Отбелязан с флагче на ПАТ. Затова се обадох на шефовете на деветия етаж и попитах какво става. И две секунди по-късно ми натриха носа.

– Казали са ти да разбереш какво знам, после да ми затвориш устата и да ме отпратиш. А, и да ме запишеш, за да могат да ме чуят и да се уверят, че си добър агент и си направил, каквото са ти наредили.

– Нещо такова.

– Тогава защо ми позволи да прочета папката? И да я взема? Защо се мотаем с колата и разговаряме?

Линдъл се забави с отговора. Бяхме завили по Оушън Булевард в Санта Моника. Отново отбих от пътя и спрях до скалите с изглед към

плажа и Тихия океан. Хоризонтът представляваше белезникава мъглявина отвъд морскосинята шир. Виенското колело на кея в Пасифик Парк не се въртеше и неоновите му светлини бяха угасени.

– Направих го, защото Марти Геслер ми беше приятелка.

– Да, това личеше от докладите в папката. Близка ли? – Намекът ми беше очевиден.

– Близка.

– Няма ли конфликт на интересите в това, че ти ръководиш разследването?

– Да речем, че връзката ми с нея стана известна едва след като разследването бе започнало. Направих всичко възможно, за да продължа да се занимавам със случая. Не че ми се отразяваше добре. Сега, след три години и нещо, още нямам представа какво се е случило с нея. И после изведнъж се обаждаш ти и ми казваш нещо абсолютно ново.

– Тогава не си ме излъгал. Никъде не е отбелязано, че тя е Разговаряла с Дорси за серийния номер на банкнотата.

– Не намерихме нищо. Но Марти държеше много неща в компютъра си и всичко е изчезнало. Сигурно е имало материали, на които не е направила копия. Знаеш, че правилото е да направиш копия на всичко всяка вечер, преди да се прибереш вкъщи, но никой не го спазва. Няма време.

Кимнах. Спомних си как беше. Събирах много информация, но разполагах с малко време, за да я обработя. Замислих се какво друго да попитам Линдъл, докато съм с него.

– Още не схващам нещо. Защо в стаята за разпити се държа по един начин, а сега се държиш по друг? Защо изобщо разговаряш с мен, Рой? Защо ми позволи да видя папката?

– ПАТ действат без оглед на средствата, Бош. При тях няма правила. Правилата излетяха през прозореца на 11 септември 2001 година. Страната се стъписа и позволи това да се случи. Хората гледаха войната в Афганистан, когато шефовете сменяха правилата. Всичко е съсредоточено върху националната сигурност и останалото е на заден план. Включително Марти Геслер. Мислиш ли, че шефовете се занимават с този случай, защото е изчезнал агент? Изобщо не им пука за това. Смятат, че има и нещо друго. И дали ще разберат, или не какво се е случило с нея, няма значение за тях. Но за мен не е така.

Линдъл гледаше право напред. Вече разбирах малко по-добре какво става. ФБР му бяха казали да не се занимава със случая. Това можеше да спре него, но аз бях детектив на свободна практика. Линдъл би ми

помогнал, ако можеше.

– Нямаш представа какъв интерес имат в това разследване, така ли?

– Никаква.

– Но искаш аз да продължа.

– Ако го повториш, ще отрека. Но отговорът ми е да. Искам да бъда първият ти клиент, смотаняк.

Включих на скорост и потеглих към Уестуд.

– Разбира се, не мога да ти платя – добави Рой. – И вероятно повече няма да мога да се свържа с теб.

– Виж какво, престани да ме наричаш смотаняк и ще бъдем квит.

Той кимна, сякаш говорех сериозно и е съгласен със споразумение-то. Спуснахме се към крайбрежната магистрала и поехме нагоре по каньона Санта Моника, после отново по Сан Висенте.

– Какво мислиш за онова, което прочете? – обади се най-сетне Рой.

– Струва ми се, че си направил необходимото. А служителят на бензиностанцията, който я е видял онази вечер? Отхвърлен ли е като заподозрян?

– Да, проверихме го. Беше чист. Бензиностанцията е оживена и той е бил там до полунощ. Записан е на камерата на охраната. И не е излизал от будката, след като тя се е отбила и после е потеглила. Алибито му за времето след полунощ също е проверено.

– Нещо друго от видеозаписа? Не видях нищо в папката.

– Не. Записът е безполезен, освен че я показваше, и това беше последният път, когато я видях.

Линдъл погледна през стъклото. Бяха минали три години, а той още беше влюбен в Марта Геслер. Трябваше да запомня това и да пресея през тази призма всичко, което Рой казваше и правеше.

– Има ли шанс да видя всички материали от разследването?

– Никакъв.

– Деветият етаж?

Той кимна.

– Дойдоха, извадиха чекмеджето и ги взеха. Повече няма да ги видя. Вероятно няма да ми върнат и проклетото чекмедже.

– Защо те не ме сплашиха, а накараха теб?

– Защото те познавам. Но предимно защото ти не трябва Да знаеш за тях.

Кимнах и завих по Уилшир. Сградата на ФБР се видя в Далечината пред нас.

– Виж какво, Рой, не знам дали между двете неща има връзка.

Говоря за Марта Геслер и случилото се в Холивуд. Анджела Бентън. Марта се е обадила за нещо по този случай, но това не означава, че между двете престъпления има връзка. Има други улики, които ще проследя. Тази е само една от тях. Разбираш ли?

Линдъл отново погледна през стъклото и измънка нещо, което не чух.

– Какво?

– Никой не я наричаше Марта, докато не изчезна. После във вестниците и по телевизията започнаха да я наричат така, Тя мразеше името Марта.

Кимнах, защото нямаше какво друго да направя. Влязох в служебния паркинг и спрях до площадката пред входа на сградата.

– Може ли да ти се обаждам на номера, който беше в папката?

– Да, по всяко време. Но първо се увери, че телефонът ти не се подслушва.

Замислих се за това. Линдъл огледа площадката, сякаш преценяваше дали е безопасно да слезе.

– Ходиш ли често в Лас Вегас? – попитах го.

Той отговори, без да ме поглежда – не откъсваше очи от площадката и прозорците на сградата.

– Винаги когато имам възможност. Но трябва да се дегизирам. Много хора там не ме харесват.

– Убеден съм.

Работата му под прикритие и разследването на екипа ми бяха довели до ареста на една важна фигура от подземния свят и на повечето ѝ подчинени.

– Видях съпругата ти в Лас Вегас преди месец – каза той. – Играеше карти. Мисля, че беше във „Фламинго“. Пред нея имаше прилична купчина чипове.

Познавах Елинор Уиш от онзи случай в Лас Вегас. И тогава се бях оженил за нея.

– Бившата ми съпруга. Но не те попитах за това.

– Знам.

Явно доволен от видяното, Линдъл отвори вратата и слезе от колата. После ме погледна и зачака да кажа нещо. Кимнах.

– Ще поема случая ти, Рой.

– Е, значи може да ми се обаждаш по всяко време. И се пази, смотаняк.

Усмихна се лукаво и затвори вратата преди да успее да кажа нещо.

Върнах се във Вали и минах през прохода Сепулведа. Движението беше натоварено и стигнах до Мълхоланд Драйв чак след половин час. Излязох от магистралата и поех на запад по планинския хребет. Слънцето залязваше зад Малибу и оставяше светла дъря в небето. Лъчите му се отразяваха в смога във Вали и го озаряваха в ярки оттенъци на оранжево, розово и пурпурно. Това ми беше нещо като награда, че се налага да дишам мръсния въздух всеки ден. Вечер небето ставаше светлооранжево, осеяно тук-там с ивици бяло. Бившата ми съпруга го наричаше „Крем със сметана“, докато се любуваше на залеза от задната тераса на къщата ни. Тя имаше определение за всичко и това често ме размиваше.

Споменът как Елинор седи на задната тераса изглеждаше далечен и спотаен в съвсем различен период на живота ми. Замислих се върху думите на Линдъл, че я е видял в Лас Вегас. Той знаеше, че питам за нея, макар да отрекох. Почти всеки ден решавах да отида там, да я намеря и да я помоля да ми даде втори шанс – по нейните условия. Вече нямах работа в Лос Анджелис, която да ме задържа. Можех да отида, където искам. Можех да отида при нея и да живеем заедно в града на греха. Тя щеше да запази свободата си да задоволява потребността си да играе покер в казината. И в края на деня можеше да се връща вкъщи при мен. Все щях да си намеря някаква работа. За човек с моите умения винаги има нещо в Лас Вегас.

Веднъж си събрах багажа, хвърлих кашона на задната седалка на мерцедеса и стигнах чак до Ривърсайд, но изпитах познатите стракове и спрях. Изядох един хамбургер в „Ин енд Аут“ и се върнах вкъщи. Не си направих труда да разопаковам нещата. Сложих кашона на пода в спалнята и извадих дрехите, защото щяха да ми трябват през следващите две седмици. Празният кашон остана там, готов за следващия път, когато решах да го напълня и да отида в Лас Вегас.

Страхът. Не можех да се отърся от него. Страх от отказ, от несподелена любов и от чувствата, още спотайващи се дълбоко в душата ми. Всичко това се смесваше, завладяваше ме и не ми позволяваше да приема нищо. Парализираше ме. Ето защо си стоях вкъщи.

Аз вярвам в теорията за единствения куршум. Можеш да се влюбваш и да любиш много пъти, но има само един куршум, на който е

гравирано името ти. И ако извадиш късмета да те прострелят с този куршум, раната никога не заздравява.

Може би Рой Линдъл бе пронизан с куршум с името на Марта Геслер. Не знам. Знаех само, че Елинор Уиш е куршумът, предназначен за мен. Тя ме бе пронизвала многократно. Преди и след това имаше и други жени, но раната, оставена от нея, не зарасна. Още кървах и знаех, че винаги ще ме боли за Елинор. Така и трябваше да бъде, защото нещата в сърцето са неизброими.

Детективите в полицията на Лос Анджелис наричат щата Айдахо „Синия рай“, защото е крайната цел на мнозина от тях – работят по двацет и пет години и после напускат. Чувал съм, че там имало цели квартали, населени с бивши ченгета от Лос Анджелис. Посредниците при продажбите на недвижими имоти от „Кьор д'Ален“ и „Сандпойнт“ пускат обяви в бюлетина на полицейския профсъюз. Във всеки брой.

Разбира се, някои ченгета предават значките си и отиват в Невада, за да се пекат на слънце в пустинята, и си намират почасова работа в казината. Други изчезват в Северна Калифорния – в загътените гори на Хумболд Каунти има повече бивши ченгета от производители на марихуана, само че производителите не знаят това. Трети се отправят към Мексико. Там още има места, където с пенсия от полицията можеш да си позволиш ранчо с климатична инсталация и изглед към океана.

Но някои остават. Прекарвали са съзнателния си живот в усилия да внесат разум и ред в обществото и просто не могат да си тръгнат. Така ти се отразява работата. Ограбва те от възможността да се радваш на постигнатото. Няма награда за свършеното.

Един от малцината ми познати, които се бяха отказали от значката, но не и от града, беше Бърнет Бигър. Бе служил в полицията на Лос Анджелис двацет и пет години – втората половина от тях в Южното районно управление, отдел „Убийства“, после бе напуснал и бе започнал дребен бизнес заедно със сина си, близо до летището. „Професионална охрана Бигър и Бигър“ се намираше на Сепулведа, близо до Ла Тихера. Сградата беше безлична, а кабинетите – непретенциозни. Бизнесът на Бигър бе ориентиран предимно към осигуряване на охранителни системи и патрули на складовете около Летището. Последния път, когато разговарях с него – вероятно преди две години, той ми каза, че имал четириесет служители и бизнесът му вървял добре.

Но с половин уста призна, че му липсвала истинската работа, както се изрази. Жизненоважната работа, която променя нещата. Да охранява склад, пълен с джинси, произведени в Тайван, можеше и да е доходно. Но изобщо не можеше да се сравни с вълнението да проснеш убиец на пода и да му сложиш белезниците. Нямахше нищо общо. И на Бигър му липсваше точно това. Ето защо реших, че мога да се обърна към него за помощ за онова, което исках да направя за Лотън Крос.

В офиса имаше малка чакалня с машина за кафе, но аз не възнамерявах да стоя дълго. Бърнет Бигър дойде и ме покани в кабинета си. Беше едър и плещест и трябваше да го следвам по коридора, вместо да вървя до него, защото той го заемаше почти целия. Главата му беше обръсната – нов облик за него, доколкото ми беше известно.

– Виждам, че си сменил прическата.

Той прокара длан по лъскавия си череп.

– Наложил се, Хари. Сега това е на мода. Пък и побелявам.

– Всички побеляваме.

Бигър ме заведе в кабинета си. Помещението не беше малко, но не беше и голямо. Имаше основните неща, дървена ламперия, похвали и препоръки в рамки, изрезки от вестници и снимки от дните му в полицията. Вероятно изглеждаха много внушителни на клиентите.

Бигър се настани зад отрупаното с книжа бюро и ми посочи стола срещу него. Докато сяхах, забелязах на стената зад гърба му лозунг в рамка. „Бигър и Бигър стават все по-добри и по-добри“.

Бърнет се наведе напред и сложи ръце на бюрото.

– Е, Хари, не очаквах да те видя пак. Странно е, че те гледам на този стол.

– И за мен е странно, че те виждам. И аз не предполагам, че пак ще се срещнем.

– Дошъл си да търсиш работа? Миналата година чух, че си напуснал. Ти си последният човек, за когото мислех, че ще напусне полицията.

– Никой не остава до края, Бърнет. Благодаря за предложението, но вече имам работа. Искам малко помощ.

Бигър се усмихна и кожата около очите му се опъна. Беше заинтригуван. Знаеше, че никога няма да стана охранител на корпоративни или индустриални предприятия.

– Не съм те чувал да искаш помощ за нещо. Какво ти трябва?

– Електронно наблюдение. Камера, която никой в стаята да не може да забележи.

– Колко голяма е стаята?

– С размерите на спалня. Може би пет на пет метра.

– Не се занимавай с тези неща, Хари. Започнеш ли да шпионираш по този начин, ще се пристрастиш. Ела да работиш за мен. Ще ти намеря някаква...

– Не, не е такова нещо, а страничен аспект на убийство, което следвам. Човекът е в инвалидна количка. По цял ден седи и гледа

телевизия. Искам да се уверя, че с него се държат добре. Със съпругата му става нещо. Или поне аз мисля така.

– Имаш предвид насилие?

– Може би. Не знам какво точно. Но има нещо.

– Човекът знае ли за намеренията ти?

– Не.

– Но ти имаш достъп до стаята?

– Да. Ще можеш ли да ми помогнеш?

– Имаме камери. Но трябва да разбереш, че повечето неща имат индустриално приложение. Обемиста техника. Струва ми се, че ти трябва малка камера като за наблюдение на бебета.

– Не искам да бие на очи. Човекът е бивше ченге.

Бигър кимна и стана.

– Ела в стаята с техниката и виж какво имаме. Андре е там. Ще те ориентира.

Поведе ме към задната част на сградата и влязохме в стаята с техниката – помещение с размерите на двоен гараж, пълно с тезгяхи, лавици и всякакви електронни уреди. Пред екрана на малък телевизор се бяха събрали трима мъже. Познах единия, най-едрия – Андре, сина на Бърнет. Виждах го за пръв път, но се досетих, че е той, по размерите а приликата с баща му. И по обръснатата глава.

Бърнет ме представи и Андре обясни, че гледат запис на кражба с взлом в склад на клиент. Баща му каза какво търся и синът ме заведе до друг тезгях и ми показа камери, които могат да се скрият във ваза, лампа, рамка на картина и часовник. Спомних си как Лотън Крос се бе оплакал, че не вижда колко е часът на телевизионния екран, и избрах последната.

– Тази ще свърши работа. Как се работи с нея?

– Това е часовник за класна стая. Искаш да го сложиш на стената на спалня? Ще изпъква като цици на...

– Андре – сгълча го баща му.

– Стаята не се използва като спалня – казах аз. – Той гледа телевизия там. Каза ми, че не вижда колко е часът на екрана. Затова няма да му се стори странно, когато занеса голям часовник.

Андре кимна.

– Добре. Искаш ли звук? Цвят?

– Звук, да. Цвят би било добре, но не е необходимо.

– Хубаво. Искаш ли да предава, или всичко да е вътре?

Погледнах го тъпо и му стана ясно, че не разбирам.

– Правя го по два начина. Единият е камерата да предава образ и звук към приемник, който ги записва на видео. Ще трябва да намериш сигурно място за приемника в радиус от трийсетина метра. В микробус пред къщата ли ще бъдеш?

– Нямам такива планове.

– Добре. Вторият вариант е дигитална камера с вграден чип, на който да записваме директно всичко.

– Няма да стане. Смятам да я проверявам на няколко дни.

Замислих се как ще съумея да скрия приемника в къщата. Може би в гаража. Можеше да се престоря, че отивам в гаража да изхвърля нещо, и да скрия приемника на място, където Дани Крос няма да го види.

– Може да намалим скоростта на записване, ако е необходимо.

– Как?

– По няколко начина. Първо, може да включим камерата часовник, който да я изключва, да речем, от полунощ до осем сутринта. Или да забавим записаните кадри за секунда. Но образът ще подскача.

– А звукът? И той ли ще подскача?

– Не, звукът е отделно. Ще имаш пълен запис на звука.

Кимнах, но не бях сигурен дали искам да пропусна части от визуалния запис.

– Може да сложим сензор за движение. Този човек в инвалидната количка движи ли се много?

– Не. Парализиран е. През повечето време седи и гледа телевизия.

– Тогава в стаята има движение само когато влезе гледачът, а ти искаш да наблюдаваш точно него. Така ли е?

– Да.

– В такъв случай няма проблем. Ще сложим сензор за движение и на чипа ще се запишат два дни.

– Чудесно.

Кимнах и погледнах Бърнет. Бях смаян от сина му. Андре приличаше на борец, но бе намерил призванието си в живота, работейки с електрически вериги и микропроцесорни чипове. Видях гордостта в очите на баща му.

– Дай ми петнайсет минути да монтирам всичко, после ще ти покажа как да инсталираш камерата и да изключваш чипа с информацията.

– Звучи чудесно.

Седнах с Бърнет в кабинета му и поговорихме за полицията и за няколко от случаите, по които бяхме работили заедно. Единият беше за наемен убиец, който бе застрелял подадената му мишена в южен Лос

Анджелис и после работодателя си в Холивуд, когато поръчителят не бе платил втората половина от договорената сума. Екипът ми, Бигър и партньорът му Майлс Манли работихме по случая цял месец. Направихме пробив, когато Биг и Манли откриха в квартала на мишената свидетел, който си спомни, че е видял бял мъж в Деня на убийството, и описа колата му – черен корвет с червена кожена тапицерия. Автомобилът съвпаднаше с превозното средство, използвано от съседа на втората жертва. След дълъг разпит, проведен от Бигър и мен, той направи самопризнания.

– Винаги е нещо дребно – каза Бърнет и се облегна на стола. – Това ми харесваше най-много. Никога не знаеш откъде ще се появи пробивът.

– Знам какво имаш предвид.

– Липсва ли ти?

– Да. Но ще си го възвърна. Вече започвам.

– Имаш предвид усещането, а не работата.

– Да. А ти? Липсва ли ти?

– Сега печеля повече пари, отколкото са ми необходими. Да, тръпката ми липсва. Не я изпитвам, докато наемам охрана и поставям камери за наблюдение. Внимавай какво правиш, Хари. Може да станеш преуспяващ бизнесмен като мен и после да се излежаваш, да си спомняш миналите дни и да си мислиш, че са били по-хубави, отколкото са в действителност.

– Ще внимавам, Биг.

Той кимна, доволен, че ми е дал съвет.

– Не е необходимо да ми казваш, ако не искаш, Хари, но предполагам, че човекът в инвалидната количка е Лотън Крос, нали?

Поколебах се, но после реших, че няма значение.

– Да, той е. Работя върху нещо друго и пътищата ни се кръстосаха. Отидох да го видя и Крос ми каза някои неща. Просто искам да се уверя, че всичко с него е наред.

– Желя ти успех. Спомням си съпругата му. Виждал съм я няколко пъти. Мила жена.

Кимнах. Знаех какво има предвид Бърнет. Надяваше се, че Крос не е тероризирай от съпругата си.

– Хората се променят – отбелязах. – Ще разбере какво става.

След няколко минути влезе Андре и ми преподаде урок по електронно наблюдение. Камерата беше монтирана в часовника и готова за запис. Трябваше само да го сложа на стената и да го включа. Докато

нагласявах часа, щях да активирам наблюдението, натискайки циферблата. За да извадя чипа с информацията, трябваше да махна задния капак на часовника, но не се притеснявах от това – предполагах, че един цикъл на наблюдение ще е достатъчен, за да разбере онова, което ме интересуваше.

Андре сложи часовника в кутия с подплата, после ми стисна ръката и излезе от кабинета. Погледнах Бърнет. Време беше да тръгвам.

– Той ти е повече от помощник.

– Андре е душата на това място.

Бигър посочи към стената, отрупана с похвали и препоръки, поставени в рамки.

– Довеждам клиентите тук, смайвам ги, подписваме договор и Андре го изпълнява. Разбира какво е необходимо и го прави.

Кимнах и станах.

– Искаш ли пари за това нещо? – попитах го и вдигнах кутията с часовника.

– Не и ако ми го върнеш. – Бърнет се усмихна, после лицето му стана сериозно. – Това е най-малкото, което мога да направя за Лотън Крос.

– Разбирам. – Усещането ми беше познато.

Стиснахме си ръцете и си тръгнах, стиснал часовника подмишница. Дано да ми покажеше, че светът не е толкова лош, колкото мислех.

16

На връщане към Удландс Хилс се отбих вкъщи и взех кутията с инструменти от килера, после минах през магазина за алкохол. Не се обадох на Лотън Крос. Шансът да си е у дома беше сто процента.

Даниела Крос отвори вратата чак след като потропах три пъти. Като ме видя, напрегнатото ѝ лице се намръщи още повече.

– Той спи – каза тя. – Още се съвзема от вчера.

– Тогава го събуди, Дани. Трябва да говоря с него.

– Не може да нахлуваш тук, когато поискаш. Вече не си ченге. Нямаш право.

– А ти имаш ли право да решаваш с кого да се вижда Лотън?

Това сякаш малко охлади гнева ѝ. Даниела погледна кутията с инструменти и после кутията под мишницата ми.

– Нося му подарък. Виж какво, Дани, трябва да говоря с Лотън. Ще дойдат да го видят едни други хора. Искам да го подготвя.

Без да каже нито дума, Дани се отдръпна и отвори широко вратата. После вдигна ръка и ми направи знак да вляза. Прекрачих прага и тръгнах към стаята на Лотън.

Той спеше в инвалидната си количка. Устата му беше отворена и на лицето му имаше капка от течност, която приличаше на лекарство. Не исках да го гледам. Лотън ми напомняше за онова, което можеше да ми се случи. Сложих инструментите и часовника на леглото и затворих вратата, като я треснах силно с надеждата да събудя Лотън. Мисълта да го докосна, за да го събудя, не ме привличаше.

Обърнах се към него и забелязах, че клепачите му потрепват и се отварят наполовина.

– Здравсти, Лотън. Аз съм, Хари Бош.

Видях зелената светлинка на монитора на бюрото и отидох зад инвалидната количка, за да го изключа.

– Хари? – попита той. – Къде си?

Застанах пред него със застинала усмивка.

– Ето ме. Разсъни ли се?

– Да...

– Добре. Трябва да ти кажа нещо. И съм ти донесъл подарък.

Приближих се до леглото и бръкнах в кутията с часовника.

– Уиски?

В гласа му се долови възбуда. Отново съжалих за избора си на думи и му показах часовника.

– Донесох ти този стенен часовник. Сега ще можеш да виждаш колко е часът.

Той изпъшка.

– Тя ще го махне!

– Ще ѝ кажа да не го маха. Не се безпокой.

Отворих кутията с инструментите и извадих чук и гвоздей. Огледах стената вляво от телевизора и избрах място в средата. Отдолу имаше електрически контакт. Вдигнах високо гвоздея и го забих в стената. Докато окачвах часовника, вратата се отвори и Дани надникна в стаята.

– Какво правиш? Той не иска часовник тук.

Нагласих часовника, отпуснах ръце и я погледнах.

– На мен пък ми каза, че иска.

И двамата погледнахме Лотън, за да реши спора. Очите му се стрелкаха ту към съпругата му, ту към мен.

– Ами да опитаме – каза той. – Ще знам колко е часът и кога започват любимите ми предавания.

– Добре – отсечено рече тя. – Както кажеш.

После излезе и затвори вратата. Наведох се и включих кабела на часовника в контакта. После протегнах ръка, сверих го и включих камерата. Накрая прибрах чука в кутията с инструментите и щракнах ключалката.

– Хари?

– Какво? – попитах, макар да знаех какъв ще е въпросът.

– Донесе ли ми от онова?

– Малко.

Пак отворих кутията с инструментите и извадих плоската, която бях напълнил в магазина за алкохол.

– Дани каза, че си бил махмурлия. Сигурен ли си, че искаш?

– Разбира се, че искам. Дай ми глътка, Хари, моля ти се...

Изпълних желанието му и се почувствах някак виновен, че съм дал на този сломен човек единствената радост, която, изглежда, е останала в живота му.

– Слушай, Лотън, дойдох да те предупредя. Мисля, че бръкнах в гнездото на осите.

– Какво стана?

– Опитах се да намеря агентката, която се е обадила на Джек Дорси за проблема със серийния номер на банкнотата.

- Аха. Намери ли я?
- Не. Името ѝ е Марта Геслер. Говори ли ти нещо?
- Погледът му се плъзна по тавана, сякаш спомените му бяха там.
- Не. Трябва ли?
- Не знам. Изчезнала е безследно скоро след деня, в който се е обадила на Джак.
- По дяволите!
- Разбрах го, когато се обадох, за да я потърся.
- Ще дойдат ли да говорят с мен?
- Не знам. Но точно затова искам да те предупредя. Мисля, че може да дойдат. Свързват случая с тероризма. С разследването се занимава специален екип, създаден след 11 септември. И чух, че имали навика първо да стрелят и после да ти четат правата.
- Не искам да идват тук, Хари. В какво ме забърка?
- Съжалявам, Лотън. Ако дойдат, остави ги да задават въпросите си и отговаряй, доколкото можеш. Питай ги за имената им и кажи на Дани да ми се обади, след като си тръгнат.
- Ще се опитам. Но не искам да ми досаждат.
- Знам, Лотън.
- Приближих се до инвалидната му количка и му показах бутилката.
- Искаш ли още?
- И още как.
- Излях голяма глътка в устата му и после малко вода. Очите му леко се изцъклиха.
- Добре ли си?
- Да.
- Искам да ти задам няколко въпроса. Хрумнаха ми, след като разговарях с хората от ФБР.
- Какви въпроси?
- За обаждането до Джак. ФБР казаха, че няма запис Геслер да се е обаждала за списъка със серийните номера на банкнотите.
- Може да не е била тя. Джак не ми каза име. И дори да ми е казал, не си го спомням. Забравил съм го.
- Убеден съм, че е била тя. Всичко друго, което ми каза, съвпада. Тя е имала такава програма в преносимия си компютър, който обаче е изчезнал заедно с нея.
- Виж ти. Вероятно обаждането ѝ е записано някъде. И записът е изчезнал заедно с нея.
- И аз така мисля. А спомняш ли си по кое време се обади?

– Нямам представа, Хари. Беше просто едно от многото обаждания. Сигурен съм, че Джек го е отбелязал в дневника.

Имаше предвид регистъра, където се записва всичко в хронологична последователност. Или поне трябва да е така.

– Да, знам. Но нямам достъп до него. Забрави ли, че вече съм външен човек?

– О, да бе.

– Каза ми, че тя се обадила десетина месеца след началото на разследването. Вече сте работели по други случаи, но Дясак продължил да се занимава с убийството на Анджеа Вентън. Тя бе убита на 16 май 1999 година. Марта Геслер е изчезнала на 19 март следващата година, десет месеца по-късно.

– Тогава съм си спомнил точно. Какво друго искаш?

– Само... – Не довърших мисълта си. Опитвах се да реша какво да попитам и как да се изразя. Нещо в хронологията не беше наред.

– Само какво?

– Знам ли. Щом Джек е говорил наскоро с агентката, би трябвало да спомене нещо, когато е изчезнала. Това беше голяма новина. Всеки ден пишеха във вестниците и говореха по телевизията за инцидента. Възможно ли е да се е обадила по-рано, в началото на разследването? Така Джек би могъл да забрави за обаждането ѝ, когато е било съобщение за изчезването ѝ.

Крос мълча известно време – обмисляше предположението ми. Аз пък размишлявах и върху други версии, но не стигах доникъде.

– Дай ми още малко питие, Хари.

Той всмукна голяма глътка и се закашля. Когато заговори отново, гласът му беше още по-дрезгав.

– Не. Мисля, че беше десет месеца по-късно.

– Затвори очи за секунда, Лотън.

– Какви ги говориш?

– Затвори очи и се съсредоточи върху спомена. Фокусирай се върху онова, което е останало в паметта ти.

– Да ме хипнотизираш ли се опитваш, Хари?

– Опитвам се да те накарам да се съсредоточиш и да ти помогна да си спомниш какво е казал Джек.

– Няма да стане.

– От теб зависи, Лотън. Отпусни се. Опитай се да забравиш всичко друго. Мисли само какво е казал Джек за обаждането.

Очите му се раздвижиха под тънките, полупрозрачни клепахи, но

след няколко мига се забавиха и спряха. Наблюдавах лицето му и чаках. От години не бях пробвал методите си на хипноза, за да събудям спомени за визуални описания на събития и заподозрени. Искях Крос да си спомни времето и мястото на разговора си с Дорси и възможно повече подробности от него.

– Представи си, че съзнанието ти е черна дъска, Лотън, и ти я изтриваш. Виждаш ли я?

– Да.

– Добре. Приблужи се до дъската и напиши името на Джек най-отгоре, за да има място отдолу.

– Това е глупаво, Хари. Аз...

– Направи ми това удоволствие, Лотън. Напиши името на Джек най-отгоре на дъската.

– Добре.

– Хубаво. А сега погледни дъската и под името на Джек напиши думите „телефонно обаждане“.

– Готово.

– Добре. Вгледай се в тези три думи и се съсредоточи върху тях: Джек. Телефонно обаждане.

Последва тишина, нарушавана само от едва доловимото тиктакане на новия часовник.

– Лотън, сега искам да се съсредоточиш върху черното пространство около думите. Около буквите. Гледай между буквите.

Заках, наблюдавайки клепащите му. Видях, че движенията на очите започнаха отново.

– Джек ти говори, Лотън. Казва ти за агентката. Казва, че тя има нова информация за обира на снимачната площадка.

Дълго чаках. Питях се дали да не спомена името на Геслер, после реших, че е по-добре да не го правя.

– Какво ти казва той, Лотън?

– Нещо не е наред със серийния номер. Съвпада с друг.

– Тя вече обадила ли му се е?

– Обадила му се е.

– А ти къде си, когато ти казва това?

– Двамата сме в колата. Отиваме в съда.

– На процес ли?

– Да.

– Кого съдят?

– Едно мексиканско хлапе. Бандитче, убило един корейски бижутер

в Западния район. Алехандро Пениенда. Ще четат присъдата.

– Пениенда ли е обвиняемият?

– Да.

– И агентката се обажда на Джек преди да влезете в съда за да чуете присъдата?

– Да.

– Добре, Лотън.

Разбрах онова, което исках. Опитах се да измисля какво; друго да го питам.

– Джек каза ли името на агентката, Лотън?

– Не, не го каза.

– А каза ли, че ще провери информацията, която му е съобщила?

– Каза, че това са глупости и не означават нищо.

– Ти повярва ли му?

– Да.

– Хубаво, Лотън. След малко ще ти кажа да отвориш очи. После искам да се чувстваш така, сякаш току-що си се събудил, но да си спомняш какво сме говорили.

– Добре.

– Искам също да се почувстваш по-добре. Да не се притесняваш за... нещата в живота си. Да бъдеш щастлив, доколкото е възможно.

– Да.

– А сега отвори очи.

Клепачите му потрепнаха веднъж и очите му се отвориха. Погледът му обходи тавана, после се спря върху мен. Очите му изглеждаха по-ясни отпреди.

– Хари...

– Как се чувстваш, Лотън?

– Добре.

– Спомняш ли си какво говорихме?

– Да, за малкия мексиканец. Пениенда. Той не прие сделката, която му предложи прокуратурата. Рисува и получи доживотна присъда без право на обжалване.

– Човек се учи, докато е жив.

От гърлото му се изтръгна нещо като клокочещ смях.

– Добре го каза... Докато отивахме в съда, Джек ми каза за обаждането от Уестуд.

– Спомняш ли си кога произнесоха присъдата срещу Пениенда?

– В края на февруари. Това беше последният ми процес. Месец по-

късно ме простреляха в онзи шибан бар и станах история. Наблюдавах лицето на Пениенда, докато слушаше присъдата, и знаех какво вижда – решетки до живот. Е, получи каквото му се полагаше.

Той се засмя пак и видях как светлината в очите му угасна.

– Какво има, Лотън?

– Той е в затвора и играе хандбал или си предлага задника да го чука, а аз съм тук. Всъщност и аз получих доживотна присъда без право на обжалване.

Крос се вторачи в мен. Кимнах, защото това беше единственото, което можах да измисля да направя.

– Не е честно, Хари. Животът е несправедлив.

Библиотеката беше една от най-старите сгради в града. Изглеждаше като джудже пред модерните постройки от стъкло и стомана наоколо. Вътре имаше красива ротонда с купол и мозайки, изобразяващи основането на града. Библиотеката бе изгоряла в умишлен палеж, а после бе възстановена в първоначалната си красота. Отидох след като бе реставрирана – за пръв път, откакто бях дете. И продължих да я посещавам. Не съм запален читател. Не мога да седя на едно място достатъчно дълго. Но ходя там заради обстановката. Напомня ми за Лос Анджелис от миналото. Там, където се чувствах удобно. Занасях си обяда в читалнята или във вътрешните дворове на горните нива и се хранех, докато четях или си водех записки. Опознах пазачите от охраната и библиотекарите. Имах читателска карта, макар че не взимах книги за вкъщи.

Отидох в библиотеката, защото вече не можех да се обадя на Кийша Ръсел, за да ми помогне в издирването на материали във вестниците. Обаждането ѝ в Сакраменто, за да ме провери, когато я бях помолил да потърси информация в пресата за Марта Геслер, беше предупреждение. Журналистическото ѝ любопитство щеше да я заведе по-надалеч, към места, където не исках да бъде.

Главната справочна читалня се намираще на втория етаж. Познах жената зад бюрото, макар да не бях разговарял с нея. Видях, че и тя ме позна, докато се приближавах. Използвах читателската си карта вместо полицейска значка. Жената прочете името ми и каза:

– Знаете ли, че се казвате като един прочут художник?

– Да, знам – отвърнах.

Библиотекарката се изчерви. Беше около трийсет и пет годишна и с непривлекателна прическа. На табелката на гърдите ѝ пишеше: госпожа Молой.

– Разбира се, че знаете. Няма начин. Какво мога да направя за вас?

– Искам да прегледам броевете на „Лос Анджелис Таймс“ отпреди три години.

– Да търсите с ключова дума?

– Предполагам. Какво означава това? Библиотекарката се усмихна.

– Броевете на „Таймс“ от 1987 година насам са качени на компютър. Ако онова, което търсите, е публикувано след тази година, трябва само да седнете пред някой от компютрите ни, да напишете ключова

дума или фраза, например име, и да я търсите.

– Чудесно. Точно това искам да направя.

Тя се усмихна отново и ми даде някакво пластмасово устройство. Не приличаше на компютрите, които бях виждал.

– Как да го използвам?

Жената едва не се изсмя на глас.

– Това е пейджър. В момента всичките ни компютри са заети. Ще ви позвъня по пейджъра веднага щом някой се освободи.

– Аха.

– Пейджърът не работи извън сградата. И не издава звук, а вибрира. Затова го дръжте в себе си.

– Добре. Имате ли представа колко време ще трябва да чакам?

– Имаме ограничение от един час. Това означава, че някой от компютрите ще се освободи след трийсетина минути. Но повечето хора не ги използват цял час.

– Благодаря. Ще бъда наблизо.

Намерих свободна маса в една от читалните и реших да Пороботя върху хронологията на случая. Извадих тетрадката си и на празна страница написах трите ключови думи и събития, които знаех.

Анджела Бентън – убита на 16 май 1999 г.

Обир на снимачната площадка – 29 май 1999 г.

Марта Геслер – изчезнала на 19 март 2000 г.

После добавих нещата, които не ми бяха известни.

Телефонно обаждане, Геслер/Дорси – ????

След няколко минути се сетих за друго, което можете да обясни нещо, което ме притесняваше.

Убийството на Дорси и прострелването на Крос ????

Огледах се, за да видя дали някой използва клетъчен телефон. Исках да се обадя, но не бях сигурен дали това е позволено в библиотеката. Забелязах един мъж, който бързо грабна някакво списание от лавицата, без да го поглежда, и се обърна. Беше по джинси и памучна риза. Нищо в него не показваше, че е от ФБР, но ми се стори, че ме наблюдава и че не иска да разбере, че ме следи.

Прибрах тетрадката, станах и тръгнах към лавицата със списания.

Минах покрай мъжа и забелязах, че списанието, което бе грабнал, е „Родителите днес“. Още една улика срещу него – той не приличаше на родител. Вече бях убеден, че ме наблюдава.

Приближих се до бюрото, наведох се и прошепнах на госпожа Молой:

– Може ли да попитам нещо? Позволено ли е да се използват клетъчни телефони в библиотеката?

– Не. Някой ви притеснява, защото говори по телефона ли?

– Не, просто се питах какви са правилата. Благодаря.

Преди да се обърна тя ми каза, че тъкмо се готвела да ми позвъни по пейджъра, защото се е освободил компютър. Върнах ѝ пейджъра и госпожа Молой ме заведе в преградена кабинка, където чакаше светещият монитор на компютър.

– Желая ви успех – каза тя и тръгна към бюрото си.

– Извинете – извиках я аз. – Но не знам как да получа достъп до „Таймс“.

– Има икона.

Огледах бюрото, но там бяха само компютърът, клавиатурата и мишката. Библиотекарката започна да се смее, после закри устата си с ръка.

– Съжалявам – каза тя. – Изглежда... нямате представа какво да направите.

– Наистина нямам. Бихте ли ми помогнали поне да започна?

– Чакайте малко. Ще отида да проверя дали не ме чакат читатели.

– Благодаря.

Тя се върна след трийсет секунди, наведе се над мен и използвайки мишката, влезе в архивите на „Таймс“.

– Сега само трябва да напишете ключова дума за статията, която търсите.

Кимнах в знак, че разбирам поне дотолкова, и написах името Алехандро Пениенда. Госпожа Молой протегна ръка и натисна клавиша ЕМТЕК. Търсенето започна. След пет секунди на екрана се появиха резултатите. Имаше пет попадения. Първите две бяха от 1991-ва и 1994-та, а последните три – от 2000 година. Пропуснах първите две, защото не бяха свързани с Пениенда, от когото се интересувах. Следващите три бяха от март 2000 година. Преместих курсора на първата статия – от 1 март 2000 година – и натиснах клавиша за четене. Текстът изпълни горната половина на екрана. Беше кратък репортаж за началото на процеса срещу Алехандро Пениенда, обвинен в убийството на бижутера

Кунуон Парк, кореец.

Вторият репортаж също беше кратък, но предоставяше информация за онова, което търсех. Присъдата срещу Пениенда бе произнесена на 14 март. В статията се описваха събитията от предишния ден. Извадих тетрадката от джоба си и попълних хронологичните си записки, като добавих новата информация за точните дати.

Анджела Бентън – убита – 16 май 1999 г.

Обир на снимачната площадка – 29 май 1999 г.

Телефонно обаждане на Геслер до Дорси – 14 март 2000 г.

Марта Геслер – изчезнала – 19 март 2000 г.

Погледнах данните. Марта Геслер бе изчезнала и се предполагаше, че е убита пет дни, след като бе разговаряла с Джек Дорси за аномалията в списъка със серийните номера на банкнотите.

– Ако искате да питате още нещо, ще бъда на бюрото си.

Бях забравил, че госпожа Молой още стои зад мен. Станах и й посочих стола.

– Може би ще стане по-бързо, ако го правите вие. Трябва да намеря още няколко неща.

– Библиотекарите не трябва да се занимават с издирванията. Трябва да умеете да работите с компютър, щом ще го използвате.

– Разбирам. Ще се науча, но в момента не съм толкова вещ, а издирванията са много важни.

Тя, изглежда, се колебасеше дали да продължи да ми помага. Искаше ми се да си бях взел разрешителното за частен детектив. Може би щеше дай повлияе. Госпожа Молой погледна към бюрото си, за да види дали някой не се нуждае от помощ. Мъжът със списанието „Родителите днес“ се разхождаше насам-натам и се преструваше, че чака някого или иска да пита нещо.

– Ще отида да питам господина дали се нуждае от помощ и ще се върна – каза госпожа Молой и тръгна, без да изчака отговора ми.

Приближи се до непознатия и го попита дали му трябва нещо. Той поклати глава, погледна към мен и тръгна нанякъде. Библиотекарката се върна и седна пред компютъра.

– Какво ще търсим сега?

– Джек Дорси – отговорих аз. – И за да стесните кръга, може да добавите и бар „Нат“.

Тя написа информацията и започна да търси. Резултатите бяха

тринайсет. Помолех я да отвори първата статия. Датата беше 7 април и се описваха събитията от предишния ден.

ЕДНО ЧЕНГЕ МЪРТВО И ДРУГО РАНЕНО В ПРЕСТРЕЛКА В ХОЛИВУДСКИ БАР

Детективи попадат на обир

*от Кийша Ръсел,
репортер на „Таймс“*

Вчера на обяд в холивудски бар бяха простреляни двама детективи от полицията и барманът. В заведението нахлул мъж и се опитал да го ограби. В стрелбата в 13 часа в „Нат“ на Чероки Авеню бе убит с огнестрелно оръжие Джак Х. Дорси, четирийсет и девет годишен. Партньорът му Логън Крос, трийсет и осем годишен, е в критично състояние с наранявания в главата и врата. Двайсет и девет годишният барман Доналд Райе е бил прострелян многократно и също е починал на местопрестъплението. Лейтенант Джеймс Мейси каза, че заподозреният е бил с черна скиорска маска и е избягал с неоповестена сума пари, взета от касата на бара. Мейси добави, че не е ясно дали Дорси и Крос са се опитали да предотвратят обира, като по този начин са предизвикали стрелбата. Двамата детективи са били простреляни, докато седели в сепаре в оскъдно осветена част на бара. Нито един от двамата не е извадил оръжието си.

Според Мейси детективите извършвали разпити и решили да обядват в бара. Няма данни някой от тях да е консумирал алкохол.

„Отишли са там, защото заведението е било наблизо – обясни Мейси. – Това е най-злополучното решение, което биха могли да вземат.“

По време на инцидента в бара не е имало други служители или посетители. Случаен минавач е видял как стрелецът е избягал след стрелбата и е дал на полицията частично описание на заподозрения. Като предпазна мярка полицията запазва анонимността на свидетеля.

Спрях да чета и попитах библиотекаря дали може да направя разпечатка на статията.

– Петдесет цента на страница – отговори тя. – Само в брой.

– Добре.

Госпожа Молой подаде команда за разпечатване и пак погледна към бюрото си. Стоях прав и го виждах по-добре.

– Още няма никого. Бихте ли направили още нещо за мен?

– Ако побързаме. Какво желаете?

Напрегнах паметта си, опитвайки се да намеря име, което да ми помогне да направя онова, което исках.

– Ами... например да търсим с думата „тероризъм“.

– Шегувате ли се? Знаете ли в колко много статии е употребена тази дума през последните две години?

– Добре, добре, отказвам се. Трябва ли думите за търсене да са свързани в изречение?

– Не. Вижте какво, трябва да се върна на...

– Разбира се. А какво ще кажете за думите „ФБР“, „заподозрян терорист“, „Ал Кайда“ и „терористична клетка“? Бихте ли опитали?

– И това сигурно ще даде много резултати.

Тя написа информацията. Зачакахме и компютърът докладва 467 резултата. Всички, с изключение на шест, бяха след 11 септември 2001 година. Под бройката се изписа заглавието на всяка статия. На екрана се появиха първите четирийсет и две страници на списъка със заглавията.

– Ще трябва да ги прегледате сам – рече госпожа Молой. – Аз трябва да се върна на работното си място.

Започнах последното търсене почти на шега. Предполагах, че мъжът със списанието „Родителите днес“ или ще разпита госпожа Молой, след като изляза, или ще изпрати друг агент да продължи да ме следи. Исках да добавя аспекта с тероризма към разследването си, за да има върху какво да се чудят. Но после осъзнах, че може да успее да разбере с какво се занимава Бюрото.

– Добре. Чудесно. Благодаря за помощта.

– Не забравяйте, че затваряме в десет. Това означава, че имате още двацет и пет минути.

– Да. Между другото, къде отиде разпечатката?

– На бюрото ми. Каквото и да разпечатате, ще пристигне там. Идваме при мен, плащате и ви го давам.

– Добре смазан механизъм.

Тя не отговори. Тръгна и ме остави сам с компютъра. Огледах се, но не видях мъжа със списанието „Родителите днес“. После започнах да преглеждам списъка със заглавията. Щракнах на няколко и се зачетох в

статииите, като спирах, когато разбях, че съдържанието не е свързано с Лос Анджелис. Осъзнах, че трябваше да включа и името на града в ключовите думи за търсенето. Станах, за да видя дали госпожа Молой е на бюрото си. Но тя не беше там.

Продължих да работя с компютъра и на третата страница от списъка зърнах заглавие, което привлече вниманието ми.

МЪЖ С ПАРИ ЗА ТЕРОРИЗЪМ, ЗАЛОВЕН ПРИ ПРЕМИНАВАНЕ НА ГРАНИЦАТА

Отворих цялата статия. Беше публикувана на 2 февруари 2003 година на страница А13 във вестника и бе придружена от снимка на мъж с тъмен слънчев загар и къдрава руса коса.

От Джон Майър, репортер на „Таймс“

Министерството на правосъдието съобщи, че вчера при опит да премине границата с Мексико при Калексико със сак, пълен с пари, е арестуван заподозрян куриер, пренасящ пари за поддръжници на глобалния тероризъм.

Маусоува Азиз, трийсет и девет годишен, който от пет години е в списъка с терористи, издирвани от ФБР, бе заловен от агенти на Граничния патрул, докато се е опитвал да отиде в Мексико.

От ФБР твърдят, че Азиз има връзки с филипинската терористична клетка на Ал Кайда. Той носел голяма сума американски долари в сак, скрит в седалката на колата си. Азиз е бил сам и не е оказал съпротива. Той е задържан според федералните инструкции като вражески войник на неизвестно място.

Агенти казаха, че Азиз се опитал да се дегизира, като изрусил косата си и обръснал брадата си.

„Арестът е важен – каза Ейбрахам Клайн, помощник-прокурор в антитерористичния отдел в Лос Анджелис. – Усилията ни в целия свят са насочени към прекъсване на финансирането за терористите. Смята се, че заподозреният е замесен във финансирането на терористична дейност тук и в чужбина.“

Клайн и други източници казаха, че залавянето на Азиз може би е ключов момент в усилията да се спре притокът на пари към онези, които са взели на прицел американските интереси.

„С този арест ние не само им отнехме значителна сума, но по-важното е, че извадихме от обръщение човек, чийто бизнес е да носи пари на терористите“ – каза източник от Министерството на правосъдието, пожелал анонимност.

Същият източник поясни, че Азиз е гражданин на Йордания, учил е в гимназия в Кливланд, Охайо, и говори свободно английски. Имал е паспорт и шофьорска книжка от Алабама. И на двата документа фигурира с името Франк Айело.

Името на Азиз беше включено в списъка на ФБР за наблюдавани терористи преди четири години, след като бе получена информация, свързваща го с доставки на пари за терористи, замесени в бомбените атентати срещу американските посолства в Африка. Федералните агенти са му измислили прякора „Мишката“ заради дребния му ръст и способността му да се крие от властите.

След терористичните атаки на 11 септември 2001 година за Азиз е определен по-висок статус на бдителност, макар източници да твърдят, че няма доказателства, свързващи го пряко с деветнайсетимата терористи, извършили самоубийствените атентати.

„Той е куриер – каза източникът от Министерството на правосъдието. – Работата му е да пренася пари. После средствата се използват за закупуване на материали за направата на бомби и оръжия и за издръжка на терористите, докато планират и осъществяват операциите си.“

Не е ясно защо Азиз се е опитвал да изнесе американска валута от страната.

„Американските долари вървят навсякъде – каза Клайн. – Всъщност са по-стабилни от валутата в повечето страни, където съществуват терористични клетки. Може би заподозреният е пренасял парите към Филипините, за да бъде платена някаква операция.“

Клайн отказа да съобщи каква е сумата, намерена у Азиз, и какъв е произходът на парите. През последните месеци федерални следователи изказаха предположение, че нелегалната дейност в САЩ е голям източник на финансиране на терористи. Така например ФБР свързва операцията за залавяне на наркотици в Аризона миналата година с мрежа за финансиране на терористи.

Миналата година федерални източници съобщиха за „Таймс“, че в необитаемите райони на Мексико може би има

лагери за обучение на терористи, свързани с „Ал Кайда“. Клайн отказа да коментира вероятността Азиз да е пътувал към такъв лагер.

Дълго гледах екрана и се питах дали не съм попаднал на нещо важно от начин да подведе ФБР. Дали информацията в статията беше свързана с разследването ми? Възможно ли бе шефовете в Уестуд да са открили връзка между парите от снимачната площадка и Азиз?

Мислите ми бяха прекъснати от съобщение по радиоуредбата, че библиотеката затваря след петнайсет минути. Подадох команда на компютъра да направи разпечатка на статията и се върнах на списъка със заглавията. Имаше още един Материал, публикуван три дни след ареста на Азиз. Репортажът беше кратък и съобщаваше, че предявяването на обвинения към Азиз се отлага за неопределено време и федералните агенти продължават да го разпитват. Тонът на статията загатваше, че Азиз сътрудничи на следователите, макар това да не се споменаваше изрично. Промените във федералните закони, въведени след атаките на 11 септември, позволявали на федералните власти да задържат заподозрени терористи като вражески войници. Останалата част на разказа беше информация, която се съдържаше в първата статия.

Върнах се на списъка и продължих да преглеждам заглавията. След десетина минути намерих още един репортаж за Маусоува Азиз.

По радиоуредбата съобщиха, че библиотеката затваря. Огледах се и видях, че госпожа Молой седи зад бюрото си, прибира разни неща в чекмеджетата и се готви да си отива къщи. Реших, че не искам мъжът със списанието „Родителите днес“ да разбере какво съм търсил на компютъра. Поне не веднага. Затова останах в кабинката до следващото съобщение, че библиотеката е затворена. Госпожа Молой се приближи до мен и ми каза, че трябва да тръгна. Носеше разпечатките. Платих, сгънах листата, сложих ги в джоба при тетрадката, благодарих на библиотекарката и излязох от читалнята.

Докато вървах, се престорих, че разглеждам мозайките и архитектурата на сградата и обиколих ротондата няколко пъти в търсене на преследвача си. Не го видях и започнах да се питам дали не страдам от параноя.

Трябваше най-после да напусна библиотеката. Хрумна ми да намеря служебния изход, да причакам госпожа Молой и да я попитам дали някой не се е интересувал от мен и от информацията, която търся. Но реших, че може да я изплаша, и се отказах.

Тръгнах към колата си на третото ниво на гаража. По гърба ми лезеха ледени тръпки. Не бях сигурен дали ме следят, но бях здравата уплашен. Ускорих крачка и почти на бегом стигнах до мерцедеса.

Параноята не винаги е лошо нещо. Помага ти Да спечелиш предимство. А понякога предимството има значение. Излязох от гаража на библиотеката и подкарах по Бродуей и после към административния център на града. Може би е изглеждало нормално едно бивше ченге да се отправя към полицията. В това нямаше нищо необикновено. Но когато стигнах до издателството на „Лос Анджелис Таймс“, рязко завъртях волана наляво, без да удрям спирачки или да включвам мигач, и се вмъкнах в трафика на тунела под Трета улица. Настъпих педала за газта и мерцедесът реагира, като изправи предната си част като нос на лодка, набра скорост и изрева в затвореното пространство.

Погледнах няколко пъти в огледалото за обратно виждане, за да проверя дали ме преследват. Отраженията на фаровете в овалните стени на тунела приличаха на ореоли. Поради тази причина Градският съвет често го дава под наем за филмови продукции. Всяка кола, която се опитваше да ме настигне, би издала присъствието си, освен ако фаровете ѝ не бяха угасени, а това щеше да се забележи в огледалото за обратно виждане.

Усмихнах се. Не бях сигурен защо. Да те преследват агенти на ФБР не е задължително нещо радостно. Пък и на агентите на ФБР им липсва чувство за хумор. Но изведнъж почувствах, че съм предприел правилния ход. Мерцедесът сякаш летеше. Ясно виждах какво има зад мен. Все едно бях планирал всичко това и планът се осъществяваше без засечка. Затова се усмихнах.

Излязох от тунела, ударих спирачки и рязко завих надясно. Широките гуми не се плъзнаха и колата спря. Вторачих се в огледалото за обратно виждане и зачаках. Никоя от колите, излизаци от тунела, не зави надясно след мен и не Удари спирачки, минавайки през кръстовището. Ако имах преследвач, или му се бях изплъзнал, или той беше професионалист в играта и бе предпочел да изпусне целта, за да не бъде забелязан. Но вторият вариант не отговаряше на очевидното присъствие на мъжа с „Родителите днес“ в библиотеката.

Третата вероятност, върху която трябваше да се замисля, беше електронно наблюдение. Агентите на ФБР можеше лесно да са поставили проследяващо устройство на колата ми. Някой техник можеше да се е промъкнал в гаража на библиотеката и да го е монтирал. Или преди

това – пред сградата на ФБР. Това, разбира се, означаваше, че знаят за разходката ми из града с Рой Линдъл. Изкушавах се да му се обадя и да го предупредя, но реших, че не трябва да използвам клетъчния си телефон.

Поклатих глава. Може би в края на краищата параноята не беше хубаво нещо. Можеше да ти помогне да спечелиш предимство, но можеше и да те парализира. Включих се в уличното движение и поех към магистралата за Холивуд, като непрекъснато поглеждах в огледалото за обратно виждане.

От магистралата се откриваше хубав изглед към мястото, където бях прекарал най-значителната част от времето си като ченге. Видях някои от сградите, в които бях работил по различни случаи. „Капитол Рекърдс“ бе направена така, че да наподобява купчина грамофонни плочи. Хотел „Ъшър“ пък в момента се ремонтиреше и обновяваше като част от програмата за благоустрояване и развитие на центъра на Холивуд. Видях осветените домове, извисяващи се на тъмните склонове на хълмовете в Бийчуд Каньон и Уитли Хайтс. Видях десететажния образ на местна баскетболна легенда върху стената на инак безлична административна сграда. Не толкова известен, но пак заемащ цялата странична стена на друга сграда, беше мъжът от рекламата за „Марлборо“ – с цигара в устата и излъчващ непоколебима самоувереност.

Холивуд представлява красива гледка нощем. Загадъчността му се долавя само в мрака. На слънчевата светлина завесата се вдига и интригата изчезва, изместена от усещане за опасност. Холивуд е място на печалбари и използвачи, на разбити тротоари и мечти. Така става, когато построиш град в пустинята и го напълниш с фалшиви надежди и идоли. Пустинята си го иска обратно, изсушава го и го оставя безплоден. По улиците се влачат отрепки, а в скалите дебнат хищници.

Отправих се към изхода за Мълхоланд, пресякох магистралата и на разклона поех по Удроу Уилсън, нагоре по склона на планината. Къщата ми беше тъмна. Единствената светлина, която видях, когато влязох, беше червената лампа на телефонния секретар в ъгъла на кухнята. Запаших осветлението и натиснах бутона, за да чуя записа.

Имаше две съобщения. Първото беше от Кизмин Райдър. Тя вече ми бе споменала за него. Второто беше от Лотън Крос. Имал да ми казва нещо. Гласът му беше дрезгав. Представих си как жена му държи телефона до устата му.

Съобщението бе оставено преди два часа. Ставаше късно, но му се обадох. Човекът живееше на инвалидна количка. Какво означаваше

„късно“ за него? Нямах представа.

Отговори Дани Крос. Сигурно имаше идентификатор за входящи обаждания, защото поздравът ѝ беше отсечен и в гласа ѝ прозвуча злоба. Или може би си въобразявах?

– Дани, обажда се Хари. Съпругът ти ме е търсил.

– Той спи.

– Би ли го събудила? Стори ми се, че е важно.

– Аз ще ти предам какво искаше да ти каже.

– Добре.

– Докато работеше, той пазеше копия на разследванията си. Държеше ги тук, вкъщи, в кабинета си.

Не си спомнях да съм виждал кабинет в къщата им.

– Пълни копия?

– Не знам. Имаше цял шкаф.

– Имаше?

– Кабинетът беше в стаята му. Наложих се да преместя всичко. Сега нещата са в гаража.

Осъзнах, че трябва да спра потока от информация, идващ от нея, и да я накарам да млъкне. Вече бе казала твърде много неща по телефона. Параноята отново надигна грозната си глава.

– Идвам веднага – заявих аз.

– Не, късно е. След малко ще си лягам.

– Ще бъда у вас след половин час, Дани. Изчакай ме.

Затворих преди тя да продължи да оспорва намеренията ми. Обърнах се и излязох, като този път не угасих лампата.

Беше започнал да ръми лек дъжд. Магистралата бе осеяна с капки масло, които забавяха придвижването. Беше ми необходим повече от час, за да стигна. Спрях на алеята за коли и вратата на гаража започна да се вдига – Дани Крос ме чакаше. Слязох от мерцедеса и влязох в гаража. Помещението беше за две коли и пълно с кашони и мебели. Имаше и стар шевролет „Малибу“. Капакът му беше открянат, сякаш някой бе работил по двигателя и бе забравил да го затвори, докато си почива. Спомних си, че Лотън Крос караше някаква мощна кола от шейсетте години на миналия век. Но върху автомобила имаше дебел слой прах, а на покрива бяха натрупани кашони. Едно беше сигурно – Лотън никога повече нямаше да кара шевролета.

Вратата към къщата се отвори и на прага застана Дани. Беше облечена в дълъг халат, стегнат с колан на тънката ѝ талия. На лицето ѝ отново бе изписана подозрителността, с която бях започнал да свиквам.

Жалко. Дани беше красива жена. Поне преди години.

– Здравсти, Дани – казах и кимнах. – Няма да се бавя. Ако само ми покажеш...

– Всичко е там, до пералнята.

Тя посочи към нишата пред шевролета. Отидох там и видях нещо като ниска кантонерка от четири чекмеджета. Ключалките им бяха извадени. Лотън вероятно я бе взел от разпродажба на употребявани вещи.

Наведох се и отворих горното чекмедже вляво. Вътре нямаше папки, а канцеларски материали – класьор с пожълтели визитки, снимка в рамка на Дани и Лотън Крос в някой по-щастлив момент и сгъната карта на северен Лос Анджелис.

Папките на Крос бяха в следващото чекмедже. Прегледах имената върху тях, като се мъчех да намеря връзка с онова, върху което работех. Нищо. Издърпах горното чекмедже вдясно и видях още папки. Най-после намерих папка с надпис „Айдолон Продъкшънс“. Извадих я, оставих я отгоре и продължих да преравам останалите.

След малко попаднах на папка с надпис „Антонио Маркуел“ и си спомних случая, защото преди пет-шест години се бе вдигнал голям шум в медиите. Маркуел беше деветгодишно момче, което изчезна от задния двор на дома си в Чатсуърт. По случая работеше отдел „Обири и убийства“ съвместно с ФБР. След седмица намериха заподозрян – педофил с каравана. Той заведе Лотън Крос е партньора му Джак Дорси до трупа на момчето. Тялото беше заровено близо до скалите в каньона Бронсън. Никога нямаше да го намерят, ако не бяха открили убиеца. В онези хълмове има твърде много места, където да скриеш труп.

Случаят беше голям – от онези, които те прославят в полицията. Крос и Дорси вероятно бяха обрала лаврите. Но нямаха представа какво им готви бъдещето.

Затворих чекмеджето. Нямаше други папки, свързани с разследването ми. Последното чекмедже беше празно. Отворих папката, която бях извадил. Трябваше да я пъкна под мишница и да си тръгна. Но бях развълнуван. Предчувствах нещо. Може би нова следа или пробив. Изгарях от нетърпение да разбера какво има в папката.

Щом я отворих, разбрах, че това не са всички материали по случая. Крос бе направил копия на някои от документите, вероятно за да ги чете къщи или по пътя. Основните материали липсваха. Нямаше доклади, свързани с убийството на Анджеа Бентън, а само за обира и престрелката на снимачната площадка. Имаше записи на показания на свидетели, включително моите, и съдебномедицински анализи. ДНК анализът

на кръвта, намерена в откраднатия микробус, не съвпаднаше с ДНК на спермата върху трупа на Анджеа Бентън. Имаше резюмета на разпити и таблица за времето и мястото, на което се бяха намидали хората, свързани със случая. Този документ служеше и като алиби. Това беше начин за пресяване на многобройните участници в произшествието и за евентуално посочване на заподозрян.

Крос и Дорси бяха проверили единайсет души. Не всички имена ми бяха познати. Докладът беше добра находка. Оставих го настрана, за да го взема по-късно заедно с останалите документи, след като ги прегледам.

Продължих да ровя и извадих копие на доклада за парите, който съдържаше серийните номера на някои от откраднатите банкноти. И тогава чух гласа на Дани и се обърнах. Тя още стоеше на прага и ме гледаше.

– Намери ли каквото търсиш?

Погледнах я. Първото, което забелязах, беше, че коланът на халата ѝ е развързан и отдолу се вижда светлосинята ѝ нощница.

– Да, тук е. Просто искам да прегледам всичко. Ще си тръгна, ако настояваш.

– Закъде си се развързал? Лотън още спи. Ще се събуди чак сутринта.

Гледаше ме в очите. Опитах се да разгадая изражението ѝ. Преди да успее да отговоря, чух шум. По алеята пред къщата зави кола.

Обърнах се и видях стандартен държавен автомобил „Краун Виктория“ – спираше на светлината пред гаража. Вътре имаше двама мъже. Познах онзи до шофьора. С едва забележимо движение взех доклада за серийните номера на банкнотите и таблицата и ги пузнах през откренатия капак на шевролета. Чух как паднаха в двигателя. После сложих папката отворена на капака.

На алеята спря втора „Краун Виктория“. Двамата мъже от първия автомобил вече бяха слезли и влизаха в гаража.

– ФБР – каза мъжът със списанието „Родителите днес“, когото бях видял в библиотеката, показва документ и значка и после бързо ги прибра.

– Как са децата? – попитах го.

За миг той се обърка и забави крачка. Но продължи да върви и спря пред мен. Партньорът му, който не показва значка, спря на няколко крачки вдясно.

– Ще трябва да дойдете с нас, господин Бош – каза познатият ми от

библиотеката.

– В момента съм зает. Опитвам се да подреда гаража.

Агентът погледна над рамото ми към Дани Крос.

– Госпожо, бихте ли се прибрали вътре и затворили вратата? След няколко минути ще си тръгнем.

– Това е моят гараж и моята къща – отговори Дани.

Знаех, че възражението ѝ е безполезно, но реакцията ѝ ми хареса.

– Госпожо, това е работа на ФБР. Не ви засяга. Моля ви, влезте вътре.

– Щом е в моя гараж, ме засяга.

– Госпожо, няма да повтарям.

Настъпи мълчание. Не изпусках агента от поглед. Чух, че вратата зад мен се затвори. Свидетелката ми излезе. В същия миг агентът вдясно пристъпи към действие – вдигна ръце, хвърли се към мен и ме блъсна в шевролета. Лакътят ми се плъзна по покрива и бутна един от кашоните, който падна на пода. Разнесе се звън на стъкло.

Агентът беше опитен и аз не оказах съпротива. Знаех, че би било грешка. Той искаше точно това. Мъжът ме блъсна грубо в гърдите и изви ръцете ми зад гърба. Около китките ми щракнаха белезници. После той ме претърси и пребърка джобовете ми.

– Какво правите? Какво става?

Дани бе чула трясъка и се бе върнала.

– Госпожо – строго каза агентът със списанието „Родителите днес“.
– Приберете се и затворете вратата.

Другият агент ме завъртя и ме блъсна към втората служебна кола. Обърнах се точно когато Дани Крос затваряше вратата. Неодобрението на лицето ѝ бе изчезнало. Сега там бе изписана тревога. Освен това забелязах, че коланът на халата ѝ отново е завързан.

Мълчаливият агент отвори задната врата на втората кола и започна да ме бута вътре.

– Пази си главата – каза той, хвана ме за врата и блъсна главата ми в рамката на вратата.

Прострях се на задната седалка. Мъжът тресна вратата, Като едва не ми счупи глезена, и разочаровано изсумтя.

После удари с юмрук по покрива и шофьорът включи на скорост и настъпи газта. Колата рязко потегли назад и това внезапно движение ме хвърли на пода. Не можах да омекотя падането и ударих лицето си в лепкавия под. С ръце зад гърба, се опитах да се наместя на седалката. Направих го бързо защото гневът и неудобството ми даваха сили.

Надигнах се но колата се стрелна напред и ме блъсна на седалката. Докато се отдалечавахме от къщата, видях, че агентът от библиотеката стои в гаража, гледа след нас и държи папката с разследването на Лотън Крос.

Дишах тежко и гледах как агентът се смалява. Болеше ме от падането на пода, но не можех да направя нищо. Лицето ми пламтеше – вече не от болка, гняв или неудобство, а от безсилие.

На половината път до Уестуд престанах да говоря на агентите. Беше безполезно и го знаех – нали двацет минути ги атакувах с въпроси и после с прикрити заплахи, но каквото и да кажех, нямаше отговор. Когато най-после стигнахме до сградата на ФБР, служебната кола влезе в подземен гараж. Измъкнаха ме навън и ме блъснаха в асансьор с надпис „Само за охраната“. Единият агент пхна кодирана карта в процепата на таблото и натисна копчето за деветия етаж. Докато кабинката от неръждаема стомана се издигаше, се замислих колко много съм се отдалечил от полицията. Нямах авторитет пред тези хора. Те бяха агенти на ФБР, а аз бях господин Никой. Можеха да правят с мен каквото искат и всички го знаехме.

– Не усещам пръстите си – казах им. – Белезниците са твърде стегнати.

– Хубаво – отговори единият агент. Това бяха първите му думи към мен тази вечер.

Вратата се отвори. Агентите ме хванаха от двете страни и ме поведоха по коридора. Стигнахме до врата, която единият отвори с кодираната си карта, после се приближихме до друга, този път с ключалка с шифър.

– Обърни се – каза единият.

– Какво?

– Не гледай към вратата.

Изпълних заповедта. Другият агент набра комбинацията. Влязохме и тръгнахме по оскъдно осветен коридор с врати с квадратни прозорчета. Отначало помислих, че това са стаи за разпити, но после осъзнах, че са твърде много. Бяха килии. Погледнах през две от прозорчетата и видях мъже, които се бяха вторачили в мен. Бяха със смугла кожа и неподдържани бради и очевидно имаха арабски произход. През третото прозорче видях висок мъж, който също ме гледаше. Очите му бяха в долната част на квадратното стъкло. Беше с изрусена коса, черна в корените. Познах го от снимката, която бях видял на компютъра в библиотеката. Маусоува Азиз.

Спряхме пред врата с номер 29 – тя се отвори електронно, сякаш от невидима ръка. Единият агент мина зад мен да отключи белезниците ми. Скоро китките ми бяха свободни. Потърках ръце, за да възстановя

кръвообращението в тях. Бяха бели като восък, а на китките ми имаше тъмночервени ивици. Винаги съм смятал, че е глупаво да слагаш белезници на ръцете на заподозрян. Както и да удриш главата на задържания, докато го вкарваш в колата. Лесно е да го направиш. Лесно е и да се измъкнеш безнаказано. Но е тъпо. Хулиганско. Постъпка на гамен, който обича да дразни по-малките деца в училищния двор.

Ръцете започнаха да ме боцкат. Ядосах се и ми причерня пред очите. Някъде в съзнанието си чух глас, който ме караше да отмъстя, но успях да потисна това желание. Всичко е въпрос на самоконтрол и да знаеш кога да го използваш. Тези типове още не го знаеха.

Една ръка ме блъсна към килията и неволно се подпрях на стената. Не исках да влизам там. Но ме ритнаха зад лявото коляно и кракът ми се огъна. Удариха ме в гърба и политнах към отсрещната стена, като прогетнах ръце, за да се предпазя.

– Чувствай се като у дома си, задник – каза агентът зад мен.

Вратата се тресна, преди да успее да се върна до нея. Спрях и загледах квадратното прозорче. Осъзнах, че затворниците, които бях видял, гледаха собствените си отражения, тъй като отвътре стъклото беше огледално.

Инстинктивно усетих, че агентът, който ме бе блъснал в килията, е от другата страна на вратата и ме гледа. Кимнах, изпращайки му посланието, че няма да го забравя. Той вероятно ми се присмиваше.

Отдалечих се от вратата и огледах помещението. До една от стени-те имаше дюшек, поставен върху нещо като дървена лавица, а отсреща – мивка и тоалетна. Нямаше нищо друго освен стоманена кутия, монтирана в един от горните ъгли, с петсантиметрово квадратно прозорче, зад което видях обектив на камера. Наблюдавах ме. Щяха да ме гледат, дори рогато използвах тоалетната.

Погледнах да видя колко е часът, но часовникът не беше на ръката ми. Бяха ми го взели по някакъв начин, вероятно когато ми бях свалили белезниците, а китките ми бяха толкова изтръпнали, че не бях усетил нищо.

Около час крачих в тясната килия и се опитвах да обуздая гнева си. Всеки път щом стигнех до ъгъла, където бе монтирана камерата, й показвах среден пръст.

През втория час седнах на дюшека, тъй като реших да не изразходвам силите си в крачене насам-натам, и се опитах да измервам времето. Понякога показвах среден пръст на камерата, без да си правя труда да поглеждам към нея. Започнах да си спомням истории за стаи за разпити,

за да убия времето. Веднъж разпитвахме заподозрян в извършване на двойно убийство и кражба на пари от наркотици. Планът ни беше преди да влезем в стаята за разпити, да го поизпотим и после да го пречупим. Но когато го вкарахме вътре, той свали панталона си, стегна крачолите около врата си и опита да се обеси на лампата на тавана. Хванахме го навреме и го спасихме. Той заяви, че предпочитал да се самоубие, отколкото да изкара още един час в тази стая. А беше стоял там само двадесет минути.

Започнах да се смея и после си спомних друга случка, която не беше толкова смешна. Веднъж довели свидетел, за да го разпитат какво е видял. Било късно в петък. Той пребивавал нелегално в страната и бил уплашен до смърт, но не бил заподозрян. Пък и трябвало да проведат твърде много телефонни разговори и да напишат купища доклади, за да го върнат в Мексико. Детективът искал от него само информация. Но преди да успее да я получи, го повикали навън. Той наредил на свидетеля да не мърда от стаята и да го чака. Само че така и не се върнал. Случило се нещо, свързано с разследването, по което работел, и се наложило да отиде на местопроизшествието. И забравил за свидетеля. В неделя негов колега дошъл, за да се опита да навакса с докладите, и чул тропане. Отворил вратата на стаята за разпити и видял, че свидетелят още е там. Човекът бил извадил празните чаши за кафе от кошчето за боклук и ги бил напълнил с урина през двата дни. Но както му било заповядано, не излязъл от незаклучената стая за разпити.

Този спомен съвсем развали настроението ми. След известно време си съблякох сакото и легнах по гръб на дюшека. Сложих сакото на лицето си, за да не ме дразни светлината. Престорих се, че спя и не ме интересува какво правят с мен. Но не спях и те вероятно го знаеха. Бил съм свидетел на такива неща, когато стоях от другата страна на стъклото.

Накрая опитах да се съсредоточа върху случая, припомних си всичко, което се бе случило напоследък, и се помъчих да намеря връзка между нещата. Защо ФБР се бяха намесили? Защото взимах копие от папка с разследване на Лотън Крос? Едва ли. Реших, че съм ги ядосал в библиотеката, когато направих разпечатка на статията за Маусоува Азиз. Това ги бе накарало да ме погнат. Искаха да знаят защо съм го направил.

След като по моите изчисления минаха четири часа, вратата се отвори. Свалих сакото от лицето си. За пръв път виждах агента, който влезе. Носеше папка и чаша кафе. След него влезе агентът със списанието „Родителите днес“ – мъкнеше стоманен стол.

– Не ставайте – каза първият агент.

Аз обаче станах.

– По дяволите, какво...

– Казах да не ставате. Седнете или ще изляза и утре ще опитаме отново.

Поколебах се за миг, преструвайки се на ядосан, после седнах на дюшека. Другият агент остави стола до вратата, излезе и затвори. Непознатият седна и сложи чашата с кафе на пода. Уханието изпълни стаята.

– Аз съм специален агент Джон Пипълс от Федералното бюро за разследване.

– Браво на вас. Какво правя тук?

– Тук сте, защото не слушате.

И ме погледна в очите, за да се увери, че съм го чул. Беше на моите години, може би малко по-голям. Косата му още не бе започнала да орждава и беше твърде дълга за агент за ФБР. Предположих, че това не е изборът му на прическа, а че просто е твърде зает, за да отиде да се подстриже както трябва.

Очите му бяха особени. Всяко лице притежава определен магнетизъм, нещо, което те привлича към него. Формата на носа, някакъв белег или трапчинка на брадичката. При Пипълс всичко бе съсредоточено в очите. Те бяха черни и хлътнали. Разтревожени. Криеха тайно бреме.

– Казаха ви да кротнете, господин Бош. Ясно ви казаха да се откажете, но вие не слушате.

– Бихте ли ми отговорили на един въпрос?

– Може да опитам. Ако не е класифицирана информация.

– Часовникът ми класифицирана информация ли е? Къде е часовникът ми? Подариха ми го, когато напуснах полицията, и си го искам.

– Забравете за момент за часовника си, господин Бош. Опитвам се да набия нещо в дебелината ви глава, но вие не искате да го приемете.

Той взе чашата, отпи глътка кафе и направи гримаса-явно се опари.

– Тук стават по-важни неща от вашето частно разследване и часовника ви за сто долара, който са ви подарили по случай напускането ви.

Престорих се на изненадан.

– Мислите ли, че са дали за мен толкова малко пари след всичките тези години, през които работих в полицията?

Пипълс се намръщи и поклати глава.

– Това няма да ви помогне, господин Бош. Компрометирате разследване, което е изключително важно за страната, и се перчите колко

сте умен.

– Става дума за националната сигурност, така ли? Е, специален агент Пипълс, не смятам, че едно разследване на Убийство е маловажно. Няма компромиси, когато се стигне До убийство.

Той стана и тръгна към мен. Гледаше ме в очите. Наведе се над леглото и се подпря с ръце на стената.

– Хиеронимус Бош – изкрещя Пипълс, произнасяйки правилно името ми. – Влизате на чужда територия. Карате в неправилната посока по еднопосочна улица! Разбирате ли?

После отново отиде да седне на стола. Едва не се изсмях на театралното му изпълнение. Агентът очевидно не загреваше, че цели двайсет и пет години съм работил в стаи за разпити.

– Разбирате ли изобщо какво ви говоря? – Гласът му отново беше спокоен. – Не сте ченге. Нямате значка. Нито власт. Нямате статут.

– Навремето тази страна беше свободна. Това беше достатъчен статут.

– Страната вече не е същата. Нещата се промениха. – Пипълс вдигна папката, която държеше. – Убийството на тази жена е важно. Разбира се. Но има и други неща. По-важни. Трябва да отстъпите, господин Бош. Това е последното предупреждение. Не се бъркайте. Или ще ви отстраним ние. А това няма да ви хареса.

– Обзалагам се, че ще свърша тук, нали? При Мишката и останалите вражески войници. Нали така ги наричат? Знае ли някой за това място, агент Пипълс? Някой друг освен вашия взвод ПАТ?

Той се стъписа от знанията ми и от употребата на съкращението.

– Познах Мишката. Видях го през стъклото.

– И затова мислите, че знаете какво става тук?

– Вие го обработвате. Това е очевидно и правилно. Но ако той е убиецът на Анджеला Бентън? Ако е убил и служителя от охраната на банката? И агентката на ФБР? Не искате ли да знаете какво се е случило с Марта Геслер? Тя беше една от вас. По новите ви правила специалният агент вече не е ли специален? Или правилата се менят, както ви е удобно? Вражески войник ли съм аз, агент Пипълс?

Видях, че се обиди. Думите ми отвориха стара рана, ако не и стар спор. Но после на лицето му се изписа решителност. Той отвори папката в ръцете си и извади разпечатката, която бях направил в библиотеката. Видях снимката на Азиз.

– Откъде знаете за него? Как сте направили връзката?

– От вашите хора.

– Какво говорите? Никой тук не би ви казал...

– Не беше нужно да ми казват. Видях, че вашият човек ме следи в библиотеката. Между другото, искам да отбележите, че не го бива за тази работа. Кажете му следващия път да избере списание „Спорт“. Разбрах, че има нещо, затова претърсих вестникарските файлове и намерих това. Направих разпечатка, защото знаех, че това ще привлече вниманието ви. Така и стана. Много сте предсказуеми... Все едно. После видях Мишката и свързах нещата. В него са намерени пари от обира на снимачната площадка, но на вас не ви пука за това, нито за свързаните със случая две, а може би три убийства. Искате само да знаете къде са отивали парите. И не желаете да ви пречат дребни неща като справедливост за убитите.

Пипълс бавно пхна разпечатката в папката. Лицето му се промени и потъмня около очите. Думите ми бяха попаднали право в целта и го бяха засегнали на болезнено място.

– Нямате представа какъв е светът и какво правим тук – каза той. – Може да се подсмиввате самодоволно и да говорите за идеите си за справедливост, но нямате представа какво става навън.

Усмихнах се.

– Може да си спестите тази реч за политиците, които ще променят правилата във ваша изгода, докато вече няма да има правила. Докато убитите и изнасилени жени изобщо престанат да означават нещо. Ето, това става около нас.

Пипълс се наведе напред. Очевидно смяташе да изплюе камъчето и искаше да е сигурен, че ще го изслушам.

– Знаете ли къде отиваше Азиз с онези пари? Ние не знаем, но мога да ви кажа къде мисля, че е отивал. Към лагер за обучение на терористи. И не в Афганистан, а на неколкостотин километра от нашата граница. Място, където ги учат да ни убиват. В нашите сгради. В нашите самолети. Докато спим. Да преминават границата ни и да ни убиват, без да гледат кои сме и в какво вярваме. Нима ще ми кажете, че греша? И че не трябва да направим всичко, което е по силите ни, за да намерим този лагер? И че не бива да взимаме необходимите мерки, за да изтръгнем от всеки човек информацията, която ни е необходима?

Облегнах се на стената. Ако имах кафе, за разлика от Пипълс, нямаше да го пренебрегвам.

– Няма да ви кажа нищо – заявих аз. – Всеки има право да си върши работата.

– Чудесно – иронично каза той. – Мъдри думи. Ще си ги напиша на

табелка в кабинета.

– Веднъж присъствах на един процес. Адвокатката на ответната страна каза нещо, което съм запомнил. Цитира философ, чието име съм забравил. Записал съм си го някъде вкъщи. Философът казал, че онзи, който се бори с чудовищата в обществото, трябва да внимава да не стане като тях. Защото после всичко ще бъде загубено. След това няма да има общество. Тази мисъл много ми харесва.

– Ницше. И цитатът ви е почти точен.

– Това няма значение. Важното е човек да не забравя тези думи. Аз съм ги запомнил. А вие?

Пипълс не обърна внимание на въпроса ми, бръкна в самото си и извади часовника ми. Хвърли ми го и аз понечих да го сложа на ръката си. Погледнах циферблата. Стрелките бяха монтирани върху фон с позлатена полицейска значка и Градския съвет и показваха, че съм бил в килията по-дълго, отколкото предполагах.

– Махайте се оттук, Бош. Ако отново се изпречите на пътя ни, ще се озовете обратно тук по-бързо, отколкото смятате, че е възможно. И никой няма да знае къде сте.

Заплахата беше неприкрита.

– Ще бъда сред изчезналите, а?

– Наречете го както искате.

Пипълс вдигна ръка пред обектива на камерата и завъртя пръст. Електронната ключалка изшрака и вратата се отвори. Станах.

– Вървете – каза Пипълс. – Ще ви изведе. Прява ви услуга, Бош. Не забравяйте това.

Тръгнах към вратата, но се поколебах, докато минавах покрай него, и погледнах папката в ръцете му.

– Предполагам, че сте взели моите неща и материалите от разследването на Лотън Крос.

– Няма да си ги получите обратно.

– Да, разбирам. Националната сигурност. Прегледайте снимките. Намерете онази, на която Анджела Бентън е върху плочките. Вижте ръцете ѝ.

Насочих се към отворената врата.

– Какво ѝ е на ръцете? – извика той.

– Вгледайте се в тях и ще разберете какво имам предвид.

В коридора ме чакаше агентът, който ме бе следил в библиотеката.

– Оттук – троснато каза той и разбрах, че е разочарован, защото ме освобождават.

Докато вървахме по коридора, погледнах към квадратното прозорче на килията на Маусоува Азиз, но не го забелязах. Запитах се дали случайно бях видял лицето на убиеца, когото търсех, и дали това ще е единственият поглед и никога няма да се приближа до него. Знаех, че няма да ми позволят да говоря с него. Нямах да се срещнем. Той беше един от безследно изчезналите. Поредната задънена улица.

Минахме през две врати с електронни ключалки и стигнахме до асансьора. Агентът погледна към камерата в ъгъла на тавана и завъртя пръст. Асансьорът тръгна.

Слязохме на подземния етаж. Агентът извика на пазача на гаража да отвори вратата и тя започна да се вдига. Слънчевата светлина ме заслепи и се наложи да присвия очи.

– Предполагам, че няма да ме закарате до колата ми.

– Можете да отидете при нея, както желаете. Приятен ден.

Той ме остави на върха на рампата и мина под спускащата се стоманена врата. Опитах се да измисля някаква остроумна реплика, която да подхвърля, но бях твърде уморен и се отказах.

Агентите на ФБР бяха идвали в дома ми. Това се очакваше. Но бяха действали много внимателно. Жилището ми не беше в безпорядък, а бе претърсено методично и почти всичко бе оставено на мястото си. На масата в трапезарията, където бяха материалите по убийството на Андже-ла Бентън, нямаше нищо. Записките и докладите ми бяха изчезнали. Но реших да не се тормозя за това. Погледнах навъсеното си отражение в лъскавата повърхност на масата и реших, че преди да измисля какъв да е следващият ми ход, трябва да се наспя.

Извадих шише вода от хладилника и излязох на задната тераса, за да наблюдавам как слънцето се издига над хълмовете. Възглавницата на шезлонга беше мокра от росата, затова я обърнах и седнах. Вдигнах крака и се облегнах назад. Въздухът още беше хладен, но аз бях със сако. Оставих шишето с вода на облегалката на шезлонга и пъхнах ръце в джобовете си. Беше ми приятно, че съм се върнал вкъщи след нощта, прекарана в килията.

Слънцето позлати хълмовете от другата страна на прохода Кауенга. След малко трябваше да си сложа слънчеви очила, но бях твърде уморен, за да стана да ги взема. Затворих очи и заспах. Сънувах Андже-ла Бентън и ръцете ѝ и друга жена, която не познавах – тя се появи в съня ми и протегна ръце към мен.

Събудих се след два часа. Слънцето изгаряше очите ми през клепа-чите. След известно време осъзнах, че тупането, което мислех, че усещам в главата си, се чува от външната врата. Станах и съборих шишето с вода от облегалката. Понечих да го хвана, но не успях – то се търкулна по терасата и падна в храстите в каньона. Надвесих се над перилата и погледнах надолу, но не го видях.

На вратата отново се потропа и после чух приглушен глас, който ме викаше. Минах през всекидневната и отворих. На прага стоеше Рой Линдъл. Гледаше сърдито.

– Стига си се излежавал, Бош.

И посегна да ме блъсне обратно в къщата, но аз сложих ръка на гърдите му и го бутнах назад. Поклатих глава и Линдъл разбра намека ми, посочи към дома ми и ме погледна въпросително. Кимнах, излязох и затворих вратата.

– Да вземем моята кола – прошепна Рой.

– Добре, защото моята е в Удланд Хилс.

Служебният автомобил бе паркиран на тротоара, което беше нарушение на правилника. Качихме се и потеглихме към Мълхоланд. Не мисля, че Линдъл ме водеше някъде. Просто караше напосоки.

– Какво е станало? – попита той. – Казаха ми, че снощи са те прибрали.

– Да. Вашият взвод ПАТ. Може да се каже, че ме опаткаха.

Линдъл ме погледна, после отново се вторачи в пътя.

– Не изглеждаш зле. Лицето ти дори е поруменяло.

– Благодаря, че забеляза. Какво искаш?

– Мислиш, че са сложили подслушвателни устройства в дома ти?

– Вероятно. Нямах време да проверя. Какво искаш? Къде отиваме? – попитах пак, макар че се досещах.

Пътят лъкатушеше по хълма и предлагаше множество красиви гледки към залива Санта Моника.

Както предполагам, Линдъл отби на малък паркинг и спря до стар микробус „Фолксваген“. Смогът беше гъст. Виждаше се само сградата на „Капитол Рекърдс“.

– Да не го увъртам, а? – попита Линдъл и се обърна към мен. – Добре. Какво става с разследването?

Дълго го гледах. Опитах се да проумея дали е дошъл заради Марти Геслер, или са го изпратили служебно като придатък на специален агент Пипълс, за да разбере дали съм се отказал от разследването. Естествено Линдъл и Пипълс бяха Различни чудовища от различни етажи на федералната сграда Но и двамата носеха една и съща значка. Пък и може би върху Линдъл бяха упражнили натиск.

– Няма разследване.

– Какво? Будалкаш ли се с мен?

– Не се будалкам. Може да се каже, че видях светлината. Принудиха ме да прозра истината.

– Тогава какво ще правиш? Ще го зарежеш ей така?

– Да. Ще си взема колата и ще отида на почивка. Може би в Лас Вегас. Тази сутрин започнах да се пека на слънцето. Може да похарча и малко пари.

Линдъл се усмихна многозначително и изсумтя:

– Да ти го начукам. Знам какво мислиш. Смяташ, че са ме изпратили да те проверя, нали? По дяволите!

– Точка по въпроса, Рой. Сега би ли ме закарал у дома? Искам да си събера багажа.

– Не и докато не ми кажеш какво става.

Открехнах вратата.

– Тогава ще се прибера пеша. Тъкмо ще се раздвижа.

Слязох от колата и тръгнах към Мълхоланд. Линдъл отвори вратата на автомобила си, като удари стария микробус, и хукна подир мен.

– Чакай, Бош. Изслушай ме.

Настигна ме и ми препречи пътя. Сви ръце в юмруци и ги вдигна пред гърдите си, сякаш се опитваше да се освободи от верига, с която бе окован.

– Дойдох по собствено желание, Хари. Никой не ме е изпращал. Не се отказвай от разследването. Онези типове вероятно само те плашат, това е всичко.

– Кажй това на хората, които държат там. Не искам да изчезвам, Рой. Разбираш ли какво имам предвид?

– Глупости. Ти никога не би...

– Хей! Тъкпак с тъпак!

Обърнах се и видях двама мъже, които слизаха от микробуса „Фолксваген“. Бяха брадати и дългокоси и приличаха на рокери.

– Издъни ни вратата бе – изкрещя вторият.

– Как разбрахте? – попита Линдъл.

„Започва се“ – помислих си. Погледнах край приближаващите се великани и видях десетсантиметрова вдлъбнатина на предната врата на микробуса.

– Мислиш, че се шегуваме? – попита първият здравеняк. – А не искаш ли да ти фрасна един?

Линдъл протегна ръка зад гърба си и с едно-единствено бързо движение извади пистолет. С другата си ръка сграбчи първия мъж за ризата, дръпна го към себе си и опря дулото на пистолета в гърлото му.

– А вие не искате ли да се върнете в таратайката си и да се разкарате оттук, да ви го начукам?

– Рой – казах аз. – Спокойно.

От микробуса се носеше мирис на марихуана. Настъпи дълго мълчание. Линдъл не изпускаше от поглед мъжа. Другият стоеше и гледаше, без да помръдва.

– Добре де – рече първият накрая. – Всичко е наред. Ще се чупим.

Линдъл го блъсна и отпусна оръжието си.

– И по-бързо. Изчезвайте. Вървете да си пушите тревата другаде.

Наблюдавахме ги мълчаливо как се качват в микробуса. Вторият мъж ядосано тресна вратата на колата на Линдъл, за да може да седне на

предната седалка на фолксвагена. Двигателят забръмча и микробусът потегли. Двамата типове ни показаха среден пръст и се скриха от погледа ни. Сетих се как преди няколко часа бях направил същия жест към камерата в килията. Знаех колко безпомощни се чувстват двамата в микробуса.

Линдъл отново се обърна към мен.

– Добре го направи, Рой – казах. – С такива умения, изненадан съм, че не са те изстреляли на деветия етаж.

– Да им го начукам.

– Да, такова желание изпитвах и аз преди няколко часа.

– Е, какво решаваш, Хари?

Току-що бе извадил пистолет срещу двама непознати в сблъсък с високо ниво на тестостерон, а приливът на адреналин вече бе спаднал. Външно беше спокоен и бе забравил за инцидента. Характерна черта, която най-често съм виждал При психопати. Исках да оправдая Линдъл, затова приписах Реакцията му на арогантността на федералните агенти, която също бях забелязал у хората от Бюрото.

– Оставаш ли, или ще се разкараш? – попита той.

Това ме ядоса, но се опитах да не го показвам и се усмихнах.

– Нито едното, нито другото. Ще си вървя.

Обърнах се и го оставих. Тръгнах по Мълхоланд към дома си. Линдъл изсипа порой от ругатни зад гърба ми, но това не ме накара да забавя крачка.

21

Вратата на гаража на Лотън Крос беше отворена. Очевидно бе оставена така през нощта. Накарах шофьора на таксито да спре на улицата, до мерцедеса ми. Колата, изглежда, не беше премествана, макар че вероятно бе претърсена. Бях я оставил незаключена. Сложих на задната седалка малката чанта, която бях донесъл. После седнах зад волана, включих двигателя и вкарах колата в двора пред гаража.

Слязох, приближих се до къщата и натиснах бутон, който беше или за звънеца, или за вратата на гаража. Вратата се спусна. Приближих се до шевролета, пъхнах ръце под откренатия капак и го вдигнах. Стоманените пружини изскърцаха силно. Погледнах ръждясалия, но почистен двигател с хромиран въздушен филтър и боядисаната в червено кутия на цилиндрите. Лотън очевидно се бе грижил добре за колата си и бе оценявал както външната, така и вътрешната ѝ красота.

Документите от папката с разследването, които бях пуснал под капака, бяха там. Агентите на ФБР не ги бяха намерили. Листовете бяха паднали върху свещите вляво. Докато ги събирах, забелязах, че акумулаторът е откачен, и се запитах кога е станало това. Умно беше да го направиш, когато няма да използваш известно време колата си. Лотън вероятно би се сетил да го стори, но не би могъл. Може би беше обяснил на Дани как да го направи.

– Какво става? Какво правиш, Хари?

Обърнах се. На прага на къщата стоеше Дани Крос.

– Здравей, Дани. Дойдох да взема нещо, което забравих. Освен това ми трябва някои от инструментите на Лотън. Колата ми нещо се е повредила.

Посочих към тезгяха до стената до шевролета. Там имаше инструменти и автомобилни резервни части. Тя поклати глава, сякаш бях забравил да обясня очевидното.

– А снощи? Прибраха те. Видях белезниците. Казаха, че няма да дойдеш пак.

– Тактика на сплашване, Дани. Нищо друго. Както виждаш, дойдох.

Притворих капака на шевролета, оставяйки го откренат както го бях заварил. Приближих се до мерцедеса, протегнах ръка през смъкнатото стъкло и пуснах документите на предната седалка. После размислих, отворих вратата, надигнах черджето и ги пъхнах отдолу. Затворих

вратата и погледнах Дани.

– Как е Лотън?

– Не е добре.

– Какво му е?

– Те бяха при него снощи. Не ме пуснаха в стаята и изключиха монитора, за да не мога да чуя нищо. Но го заплашиха. Заплашиха и мен. Искам да си вървиш, Хари. И да не идваш повече.

– Как те заплашиха? Какво ти казаха?

Тя се поколеба.

– Казали са ти да не говориш за това, нали? Да не ми казваш нищо.

– Да.

– Няма да ти създавам неприятности, Дани. Може ли да говоря с Лотън?

– Той каза, че не иска да те вижда повече. И че вече си му създад достатъчно главоболия.

Кимнах и погледнах към тезгяха.

– Тогава ще се кача на колата си и ще се махна оттук.

– Нараниха ли те, Хари?

– Не. Нищо ми няма.

– Добре.

– Дани, трябва да взема нещо от стаята на Лотън. Да вляза ли, или ти ще ми го донесеш? Как ще е по-добре?

– Какво нещо?

– Часовникът.

– Часовникът? Защо? Нали му го подари?

– Знам, но ми трябва.

На лицето ѝ се изписа тревога. Бях се натискал с този часовник, а сега си го исках.

– Ще ти го донеса, но ще кажа на Лотън, че ти настояваш да си го вземеш.

Кимнах. Тя влезе в къщата. Заобиколих шевролета и видях количка за ремонт на автомобили, подпряна на тезгяха. Взех клещи и отвертка от таблото и се върнах при мерцедеса.

Хвърлих сакото си в колата, легнах на количката и се вмъкнах под шасито. След по-малко от минута намерих черна кутия – сателитен предавател с размерите на книга с твърди корици, прикрепен към резервоара с два магнита и свързан с жичка за ауспуха, където бе монтиран топлинен сензор. Когато ауспухът се нагрееше, сензорът включваше проследяващото устройство, като така пестеше енергията на батерията му,

докато колата не се движи. Момчетата от деветия етаж имаха хубави играчки.

Реших да оставя кутията на мястото ѝ и се измъкнах навън. Дани стоеше на прага и държеше часовника. Беше махнала задния капак и камерата се виждаше.

– Часовникът ми се стори твърде тежък – обясни тя.

– Видж какво, Дани...

– Шпионирал си ни. Не ми вярваш, нали?

– Камерата ми трябваше за друго, Дани. Хората, които идваха снощи...

– Но ти си я сложил. Къде е лентата?

– Какво?

– Лентата. Къде наблюдаваше това нещо?

– Камерата е дигитална. Всичко е в часовника.

Това беше грешка. Посегнах да взема часовника, но Дани го вдигна над главата си и после го хвърли на бетонния под. Стъклото се строши, камерата изхвърча от кутията и се търкулна под мерцедеса.

– По дяволите, Дани! Камерата не е моя.

– Не ми пука чия е. Нямах право да правиш това.

– Лотън ми каза, че не се държиш с него, както трябва. Какво можех да направя? Само да приема думата ти?

Коленичих и погледнах под колата. Видях камерата и я взех. Отвън беше издраскана, но нямах представа в какво състояние е механизмът вътре. Извадих чипа с информацията, така както ме бе научил Андре Бигър. Стори ми се, че е невредим. Изправих се и го показах на Дани.

– Това може да е единственото нещо, което ще възпре онези хора да не дойдат тук пак. Моли се да е невредимо.

– Не ми пука. Надявам се, че онова, което ще видиш, ще ти хареса. И ще се гордееш със себе си, докато го гледаш.

Нямах отговор на това.

– И повече да не си стъпил тук.

После се обърна и си влезе, без да ме погледне. Изчаках малко, за да видя дали няма да се появи отново и да ме засипе с друг поток обвинения, но тя не излезе. Пуснах чипа в джоба си и се наведох, за да събера парчетата от счупения часовник.

22

Оставих мерцедеса на паркинга за дълъг престой на летище „Бърбанк“ и се качих на трамвай до терминала. Използвах кредитната си карта, за да си купя еднопосочен билет до Лас Вегас за полет на „Саут Уест“, който заминаваше след по-малко от час. После минах през проверката на охраната, чакайки на опашката като всеки друг. Сложих чантата си на лентата и пуснах часовника си, ключовете на колата и чипа от камерата в пластмасов поднос, за да не активират детектора за метал. Сетих се, че съм забравил клетъчния си телефон в мерцедеса, и съжалих. Но после реших, че така е по-добре, защото можеха да го използват, за да проследят местонахождението ми.

На път към изхода за заминаващите самолети купих карта за телефон за десет долара и отидох до най-близкия автомат. Прочетох два пъти указанията на картата. Не защото бяха сложни, а защото се колебаех. Най-после взех слушалката и се обадох в Лас Вегас. Помнех номера, макар че не се бях обаждал от почти година.

Тя отговори само след две позвънявания, но въпреки това разбрах, че съм я събудил. Едва не затворих, защото знаех, че макар да има идентификатор за входящи обаждания, Елинор няма да разбере кой я търси – нали звънях от автомат. Но след като тя каза два пъти „ало“, заговорих.

– Елинор, аз съм, Хари. Събудих ли те?

– Няма нищо. Как си?

– Добре. До късно ли игра?

– До пет и после ходихме да закусим. Имам чувството, че току-що съм си легнала. Колко е часът?

Казах й, че приближава десет, и тя изпъшка. Почувствах, че решителността ми намалява. Освен това се замислих с кого е ходила да закусва, но не я попитах. Предполагаше се, че съм преодолял ревността си.

– Какво има, Хари? Добре ли си?

– Да. Но и аз заспах чак сутринта.

Отново последва мълчание. Чух, че викат пътниците за моя полет да се качват на самолета.

– Затова ли ми се обаждаш? Да ми кажеш, че не си се наспал?

– Не. Ами... нужна ми е малко помощ. Там, в Лас Вегас.

– Помощ? Какво имаш предвид? По някое разследване ли? Нали ми

каза, че си напуснал полицията?

– Така е. Но работя по нещо... Все едно, питах се дали можеш да ме посрещнеш на летището след около час. След малко самолетът ми излита.

Пак настъпи мълчание и се запитах какво означава това. Докато чаках отговор, нещо стегна гърдите ми. Мислех си за теорията за единствения куршум, когато Елинор най-после каза:

– Ще дойда. Откъде да те взема?

Осъзнах, че съм затаил дъх, и го изпуснах. Дълбоко в сърцето си знаех, че отговорът ѝ ще е такъв, но когато го чух, потвърждението мигновено ме изпълни с доказателство за чувствата, които още изпитвах. Опитах се да си представя Елинор – в леглото, телефона на нощното шкафче, с разрешени коси, които ме възбуждаха и съблазняваха да остана при нея. После си спомних, че тя говори по клетъчен телефон. Елинор нямаше стационарен телефон или поне не знаех номера ѝ. Отново се запитах с кого е закусвала. И в чие легло е.

– Хари?

– Да. Ами, чакай ме до агенцията за коли под наем. Мисля, че се казва „Авис“.

– От летището има автобуси на всеки пет минути, Хари. За какво съм ти? Какво става?

– Ще ти обясня, когато се видим. Викат пътниците за полета ми. Ще дойдеш ли, Елинор?

– Казах, че ще дойда – отговори тя с тон, който ми беше до болка познат – отстъпчив и същевременно изпълнен с нежелание.

Не размишлявах дълго върху това.

– Благодаря. Чакай ме пред изхода на „Саут Уест“. Още ли караш онзи форд „Таурус“?

– Не, Хари. Сега имам сребрист лексус. С четири врати. Ще запаля фаровете и ще примигам, ако те видя първа.

– Добре. Тогава до скоро. Благодаря, Елинор.

Затворих и тръгнах към изхода. Замислих се за новата ѝ кола. Преди да си купя мерцедеса на старо, харесвах лексуса. Тези коли не бяха безбожно скъпи, но не бяха и евтини. Нещата за Елинор се бяха променили. Бях убеден, че се радвам.

Качих се в самолета. На отделенията за багажа над главите нямаше място за чантата ми и бяха останали свободни само места по средата. Наместих се между мъж с хавайска риза и дебела златна верижка на врата и жена, която беше толкова бледа, че вероятно щеше да пламне

като кибритена клечка веднага щом се покажеше на слънцето в Невада. Свих се, затворих очи и спях през по-голямата част от краткия полет. Знаех, че трябва да мисля за много неща, и се запитах какво е записано на чипа, но инстинктивно реших да се възползвам от възможността да си почина. Върнех ли се в Лос Анджелис, нямаше да имам покой.

Самолетът се приземи след по-малко от час. Минах през автоматичните врати на летище „Маккарън“ и веднага ме блъсна вълната топлина, известяваща пристигането ми в Лас Вегас. Това обаче не ме смути. Очите ми съсредоточено огледаха превозните средства, наредени на платната, и накрая се спряха на сребрист лексус със запалени фарове. Покривът беше вдигнат. Жената зад волана вдигна ръка, махна и после фаровете примигаха. Махнах ѝ на свой ред и забързах към колата. Отворих вратата, хвърлих чантата си на задната седалка и се качих.

– Здравей – казах. – Благодаря.

След миг колебание се наведохме един към друг и се целунахме. Целувката беше кратка, но приятна. Не бях виждал Елиноор отдавна и останах смаян от бързината, с която лети времето. Макар че се чувахме на Коледа и на рождените си дни, не я бях виждал и докосвал от три години. Затова Целувката беше опияняваща и същевременно потискаща.

Срещата ни сега щеше да е по-кратка от телефонните разговори по случай празниците.

– Прическата ти е различна. Хубава е.

Косата ѝ беше подстригана късо, но наистина ѝ стоеше добре. От друга страна, за мен Елиноор винаги щеше да е красива, каквато и да е прическата ѝ.

Тя се обърна и погледна през рамо колите от лявата страна и видях тила ѝ. После потегли и натисна бутона за затваряне на покрива.

– Благодаря, Хари. Ти пък не си се променил. Но все още изглеждаш добре.

И аз ѝ благодарих, като се опитвах да не се хиля твърде много.

– Е, каква е голямата загадка, за която не можеше да ми кажеш по телефона?

– Няма загадка. Просто искам едни хора да мислят, че съм в Лас Вегас.

– Но ти наистина си в Лас Вегас.

– Не за дълго. Веднага щом наема кола, ще се върна.

Елиноор кимна, сякаш разбираше какво става. Извадих картите АТМ и „Американ Експрес“ от портфейла си и задържах кредитната карта „Виза“.

– Искам да вземеш тези две карти и да ги използваш през следващите няколко дни. Кодът на АТМ е 0613. Лесен е за запомняне.

Това беше датата на сватбата ни.

– Странно – каза тя. – Тази година се пада в петък. Проверих. Лош късмет, Хари.

Петък тринайсети някак ми се струваше подходящо. За миг се запитах защо Елинон проверява в календара кога е годишнината на един несполучлив брак, но прогоних тази мисъл и се върнах в настоящето.

– Използвай кредитните карти през следващите няколко дни. Отиди на вечеря или плати с тях нещо друго. Ако бях тук, вероятно щях да ти купя подарък, че си ми позволила да остана при теб. Купи си нещо, което ти харесва. На „Амекс“ още е написано цялото ми име. Не би трябвало да имаш проблем.

Повечето хора не знаят от кой род е името Хиеронимус. Когато бяхме женени, Елинон редовно използваше кредитните ми карти, без да има никакъв проблем. Единственото затруднение, което би възникнало сега, беше, ако при покупката ѝ поискат документ за самоличност. Тава обаче се случва рядко в Лас Вегас, където първо ти взимат парите, а после задават въпроси.

Подадох ѝ картите, но тя не ги взе.

– Какво става, Хари?

– Нали ти казах. Искам едни хора да мислят, че съм в Лас Вегас.

– Хора, които могат да проследят покупка с кредитна карта?

– Ако искат. Не знам дали ще го направят. Това е само предпазна...

– Тогава говориш за ченгетата или за Бюрото. Кои са?

Засмях се.

– Може да са и от двете. Но доколкото ми е известно, Бюрото е по-заинтересувано.

– О, Хари...

Тонът ѝ загатваше, че иска да каже нещо като „Пак започваш“. Хрумна ми да кажа, че става дума за Марти Геслер, но реших да не я замесвам повече.

– Не е кой знае какво. Работя по един от старите си случаи и това привлече вниманието на един от агентите. Искам да мисли, че ме е уплашил. Само за няколко дни. Ще го направиш ли, Елинон? Моля те.

Отново ѝ подадох кредитните карти. Тя се поколеба, после ги взе. Движехме се по шосе с агенции за даване на коли под наем от двете страни. Искаше ми се да кажа още нещо. За нас двамата и за желанието ми да се върна, когато цялата тази гадост приключи. Ако, разбира се,

Елинор ме иска. Но тя спря на паркинга пред „Авис“ и смъкна стъклото, за да каже на пазача от охраната, че само ще ме остави.

Това прекъсна разговора, ако изобщо имаше такъв. Загубих насъбраната инерция и се отказах от идеята да кажа Нещо повече за взаимоотношенията ни.

Елинор спря до сградата на агенцията. Време беше да слеза. Но не го направих. Седях в колата и гледах бившата си съпруга. Тя най-после се обърна и се вторачи в мен.

– Благодаря, Елинор.

– Няма защо. Ще получиш сметката.

Усмихнах се.

– Идвала ли си в Лос Анджелис? В казината? Тя поклати глава.

– Не.

Кимнах. Нямах какво повече да кажа. Наведох се и я целунах, този път само по бузата.

– Ще ти се обадя утре или вдругиден.

– Добре, Хари. Пази се. Довиждане.

– Довиждане, Елинор.

Слязох от колата и Елинор потегли. Искаше ми се да бях прекарал повече време с нея и се запитах дали тя щеше да ми позволи. После прогоних тези мисли, влязох в агенцията, показах шофьорската си книжка и кредитната карта и взех ключа за колата под наем. Автомобилът беше форд „Таурус“ и трябваше да свикна с шофирането ниско до земята. Докато го изкарвах, видях знак със стрелка, сочеща към шосе „Рай“. Хрумна ми, че всеки се нуждае от такъв знак. Искаше ми се да е толкова лесно.

23

След четири часа пътуване без почивка през пустинята пристигнах в работилницата на Бигър. Извадих от джоба си чипа и го дадох на Андре. Той го разгледа, после ме погледна така, сякаш съм сложил в ръката му използвана дъвка.

– Къде е кутията?

– Кутията? Имаш предвид часовника? Остана на стената.

Не посмях да му кажа, че часовникът е счупен, а вероятно и камерата.

– Не часовникът, а пластмасовата кутийка. Сложи ли резервния чип, който ти дадох, в часовника, след като извади този?

Кимнах.

– Трябваше да сложиш този чип в кутийката на резервния. Чуплив е.

– Андре – прекъсна го баща му, – нека да видим дали е записано нещо. Моя е грешката, че не обясних на Хари как да се грижи за чипа. Забравих колко е старомоден и че не разбира от модерна техника.

Андре поклати глава и се приближи до компютъра на тезгяха. Погледнах Бърнет и му кимнах в знак на благодарност, че ме е измъкнал от неудобното положение. Той ми намигна и двамата отидохме при Андре.

Младежът използва пневматичен въздушен пистолет, който приличаше на зъболекарски инструмент, за да издуха праха и мръсотииите от чипа, после го сложи в компютъра. Написа няколко команди и след малко на монитора се появи картина от стаята на Лотън Крос.

– Не забравяй, че използвахме сензор за движение, затова образът ще потрепва – каза Андре. – Наблюдавай часовника в ъгъла, за да следиш реалното време.

Първото лице на записа беше моето. Бях се вторачил в камерата, докато сверявах часовника. После отстъпих назад и на екрана се появи Лотън Крос в инвалидната си количка.

– Господи – възкликна Бърнет, като видя в какво състояние е бившият му колега. – Не знам дали искам да гледам това.

– Ще стане още по-лошо – предупредих го.

От тонколоните на компютъра се разнесе гласът на Лотън.

– Хари?

– Какво?

– Донесе ли ми от онова?

– Малко.

Видях се на монитора как отварям кутията с инструментите и вадя плоската с уиски.

– Би ли превъртял това? – обърнах се към Андре.

Той кимна и придвижи напред записаните образи. Екранът за миг стана черен, показвайки, че камерата не е работила поради липса на движение. После на монитора се появи Дани Крос – влизаше в стаята. Погледнах часовника и видях, че това е станало няколко минути, след като бях излязъл. Дани скръсти ръце на гърдите си и се вторачи в парализирания си съпруг така, сякаш беше непослушно дете. После заговори, но думите ѝ не се чуваха добре заради шума на телевизора.

– Не е трябвало да слагаш камерата до телевизора – отбеляза Андре.

Имаше право. Не бях помислил за това. Микрофонът на камерата долавяше по-ясно гласовете от телевизора, отколкото онези на хората в стаята.

– Видж дали не можеш да изчистиш звука, Андре – каза баща му.

Младецът завъртя няколко копчета на конзолата пред компютърния екран и настрои звука, върна записа малко назад и го пусна отново. Шумът на телевизора още пречеше, но разговорът в стаята се чуваше.

– Не го искам да идва тук. Не ти влияе добре – троснато каза Дани Крос.

– Хари е свестен човек. Държи на мен.

– Той те използва. Налива те с алкохол, за да изтръгне информацията, която му трябва.

– И какво лошо има в това? Мисля, че сделката е добра.

– Да, до сутринта, когато започне болката.

– Дани, ако някой от приятелите ми дойде, пусни го да влезе при мен.

– Какво му каза този път? Че искам да те уморя от глад? Или че нощем те зарязвам? Какво излъга този път?

– В момента не ми се говори.

– Чудесно. Тогава не говори.

– Искам да спя.

– Както желаш. Поне единият от двамата ни още може да го прави.

Дани се обърна и излезе. На екрана остана само неподвижното тяло на Лотън. След малко той затвори очи.

– Превърти записа – казах аз.

След десетина минути видяхме рутинни, но покъртителни сцени как Дани храни и мие Лотън. Вечерта тя изкара инвалидната количка от стаята и камерата остана тъмна в продължение на осем часа. После отново я вкара и започна да храни и мие Лотън.

Гледката беше потресаваща. Часовникът се намираше вляво от телевизора. Лотън непрекъснато гледаше телевизия и ъгълът беше толкова близък, че сякаш се бе вторачил в нас.

– Жалка история – каза Андре. – И няма нищо. Жена му се държи добре с него. По-добре, отколкото аз бих правил на нейно място.

– Искаш ли да изгледаш записа до края, Хари? – попита Бърнет.

Кимнах.

– Мисля, че имаш право. Тя не прави нищо лошо. Но снощи той имаше гости. Искам да видя това. Превърти напред, някъде към полунощ.

Андре беше готов за секунди. В 12:10 в стаята влязоха Двама мъже – агентът със списанието „Родителите днес“ и партньорът му. Първият веднага изключи монитора на бюрото и направи знак на другия да затвори вратата. Лотън беше буден и нащрек. Очите му се стрелкаха в хлътналите орбити, следейки движенията на двамата агенти.

– Трябва да поговорим, господин Крос – каза онзи от библиотеката, мина покрай инвалидната количка на Лотън, протегна ръка и изключи телевизора.

– Слава Богу – рече Андре.

– Кои сте вие? – с дрезгав глас попита Крос. Агентът се обърна и го погледна.

– От ФБР сме, господин Крос. А вие кой сте, по дяволите?

– Какво искате да кажете? Аз не...

– За какъв се мислите, че компрометирате разследването ни?

– Аз не... Какво значи това?

– Какво казахте на Бош, че му подпалихте фитила?

– Не знам за какво говорите. Той дойде при мен. Аз не съм ходил при него.

– Очевидно е, че не можете да ходите никъде.

Последва кратко мълчание. Очите на Лотън продължиха да се стрелкат насам-натам, издавайки безпокойството му.

– Вие не сте от ФБР – каза той. – Покажете ми значките и документите си за самоличност.

Агентът от библиотеката направи две крачки към Крос и се изпреди пред камерата, като закри обектива.

– Значки? Не ни трябват никакви значки.

– Махайте се. – Гласът на Крос изведнъж стана ясен и силен. – Когато кажа на Хари Бош за това, здравата ще загазите.

Агентът от библиотеката се обърна в профил и се усмихна на партньора си.

– Хари Бош? Не се тревожете за Хари Бош. Ние ще се погрижим за него. Притеснявайте се за себе си, господин Крос. – Той се наведе и доближи лице до Лотън. – Защото пречите. Намесвате се във федерален случай. С главно „Ф“ – Ясно ли е?

– Да ви го начукам. С главно „Н“. Ясно ли е?

Не се сдържах и се усмигнах. Лотън правеше всичко възможно да отстоява своето и да не се предава. Куршумът може и да го бе лишил от тялото му, но не и от куража му.

Агентът от библиотеката се отмести от инвалидната количка и застана вляво. Камерата улови лицето му и видях гнева в очите му. После се подпря на бюрото.

– Вашия герой Хари Бош го няма и може да не дойде повече тук – каза той. – Въпросът е дали искате да отидете при него. Човек като вас, във вашето положение? Знаете ли какво правят с такива като вас в затворите? Вкарват ги в ъгъла и ги карат да им духат по цял ден. Не можете да направите нищо, освен да седите кротко и да лапате надълбоко. Това ли искате, Крос?

Лотън затвори очи за миг, но после отговори все така предизвикателно.

– Ако мислите да направите това, по-добре ме застреляйте.

– Така ли?

Агентът се приближи до Крос и се наведе над дясното му рамо, сякаш за да прошепне нещо в ухото му.

– Ами ако направя нещо друго? Как ще ви се стори? – Той сложи ръце от двете страни на лицето на Лотън и хвана тръбичките, прикрепени към ноздрите му, после ги стисна, прекъсвайки достъпа на кислород.

– Хей, Милтън... – обади се партньорът му.

– Млъкни, Карни. Този тип се мисли за много печен. Смята, че не е необходимо да сътрудничи на федералното правителство.

Крос отвори широко очи и уста; мъчеше се да си поеме въздух.

– Духач – рече Бърнет. – Я се виж бе!

Не отговорих. Гледах мълчаливо и гневът ми нарастваше. Бърнет употреби точната дума. В речника на ченгетата „духач“ беше най-голямата обида, запазена за най-големия враг. И на мен ми се искаше да я

произнеса, но от гърлото ми не излизаше глас. Бях погълнат от гледката на екрана. Онова, което бяха правили с мен, беше нищо в сравнение с унижението и страха на Лотън Крос.

Той се опита да каже нещо, но не можа, защото не му достигаше въздух. На лицето на агент Милтън се появи подигравателна усмивка.

– Какво? Как е? – попита той. – Искаш ли да ми кажеш?

Лотън отново се опита да каже нещо, но не успя.

– Кимни, ако искаш да ми кажеш нещо. О, забравих, че не можеш да движиш главата си, нали?

Милтън най-после пусна тръбичките и Лотън започна да си поема въздух жадно, сякаш излизаше на повърхността на водата от петнайсет метра дълбочина. Гърдите му се повдигаха и ноздрите му се разширяваха, докато опитваше да се съвземе.

Милтън застана пред инвалидната количка, погледна жертвата си и каза:

– Виждаш ли колко е лесно? Сега ще ни сътрудничиш ли?

– Какво искате?

– Какво каза на Бош?

Очите на Крос се стрелнаха за миг към камерата, после отново се върнаха на Милтън. Не мисля, че погледна колко е часът. Изведнъж ми хрумна, че Лотън знае за камерата. Той беше добро ченге. Може би знаеше какво правя.

– Казах му за случая. Това е всичко. Той дойде при мен и му разказа каквото знам. Не си спомням всичко. Пострадах и паметта ми изневерява. От време на време си спомням по нещо. Аз...

– Защо дойде Бош тази вечер?

– Защото забравих, че имам едни документи. Казах на жена ми да му се обади и му оставих съобщение. Той дойде за документите.

– Друго?

– Нищо друго. Какво искате?

– Какво знаеш за откраднатите пари?

– Нищо. Не стигнах дотам.

Милтън протегна ръце и отново хвана тръбичките, но този път не ги стисна. Заплахата беше достатъчна.

– Казвам ви истината – настоя Крос.

– Дано да е така.

Агентът пусна тръбичките.

– Повече няма да говориш с Бош. Ясно ли е?

– Да.

- Какво?
- Повече няма да говоря с Бош.
- Благодаря за съдействието.

Милтън се отмести от инвалидната количка и видях, че Лотън гледа надолу. Докато агентите излизаха от стаята, Милтън натисна електрическия ключ на стената и всичко потъна в мрак.

Стояхме вторачени в тъмния екран и слушахме как Лотън ридеа, досущ като ранено и безпомощно животно.

После на екрана отново се видя образ. Дани влезе в стаята и запали лампата. Погледнах часовника и видях, че са минали само три минути, откакто агентите бяха излезли. По лицето на Лотън се стичаха сълзи. Той не можеше да направи нищо, за да ги скрие.

Дани седна на стола срещу Лотън, разтвори халата си и придърпа лицето му до гърдите си. Той се разрида отново. Дани тихо и нежно започна да го успокоява. И да му пее.

Знаех песента и тя я пееше добре. Гласът ѝ беше нежен като лек ветрец там, където в оригиналното изпълнение звучеше цялата мъка на света. Мислех, че никой не може да достигне Луис Армстронг, но Дани Крос му беше достоен конкурент.

– Виждам синьо небе
и бели облаци,
яркия благословен ден,
тъмната свята нощ
и си мисля:
какъв чудесен свят.

Това беше най-трудната част за гледане от електронното наблюдение. Тази сцена най-много ме накара да се почувствам като натрапник, сякаш бях прекрачил някаква граница на почтеност вътре в себе си.

- Изключи го – казах на Андре.

Най-важният ми момент като полицай беше не на улицата или докато работех по разследване. В онзи следобед седях в общата стая на холивудското районно управление и се преструвах, че пиша доклад, но всъщност чаках като всички останали. Когато другите станаха от бюрата си и се събраха пред телевизорите, отидох и аз. Вече бяхме чули за записа, но малцина от нас го бяха гледали. Кадрите бяха черно-бели и зърнести, но след малко станаха ясни и разбрахме, че нещата се променят. Четирима униформени полицаи се бяха събрали около мъж, който се мятеше на земята – Родни Кинг, бивш затворник, задържан за превишена скорост и оказал съпротива. Трима полицаи го налагаха с палките си, а четвърти го риташе. Около тях стоеше втори, по-голям кордон от ченгета, които безучастно наблюдаваха сцената. Всички отворихме широко уста от изумление и сърцата ни се свиха. Почувствахме се предадени. Разбрахме, че полицията в Лос Анджелис няма какво да каже в свое оправдание и работата ѝ ще се промени.

Разбира се, няхахме представа дали това ще е за добро, или за лошо. Тогава не предполагахме, че политическите мотиви и расовите страсти ще залееят полицията като приливна вълна и после ще избухне смъртоносен бунт, расовите вълнения ще се изродят в оргия на омразата, насилието и разрухата и социалната тъкан на града ще бъде разкъсана. Но докато гледахме видеозаписа, знаехме, че нещо ще стане. И всичко заради онзи момент на гняв, отчаяние и безсилие на светлината на уличната лампа в Сан Фернандо Вали.

Замислих се за това, докато седях в библиотеката на адвокатската кантора в центъра на града. Спомних си гнева, който почувствах тогава, и осъзнах, че понякога го изпитвам отново. Кадрите на издевателството над Лотън Крос не бяха като записа на Родни Кинг и нямаше да навредят на силите на реда и на отношенията в общността. Нямаше да променят мнението на хората за полицията и да ги предизвикат да решат дали да я подкрепят и да ѝ съдействат. Но двата записа си приличаха по отвращаващото изобразяване на злоупотребата с власт. Записът на Лотън Крос не притежаваше потенциала да промени града, но можеше да промени бюрократична институция като Федералното бюро за разследване. Ако поисках.

Но аз не исках. Намерението ми беше друго и сякаш да използвам

записа, за да го осъществя. Поне в близките дни. Още не се бях замислял какво ще се случи със записа или с мен по-нататък.

Библиотеката на адвокатската кантора, в която седях около час, след като бях излязъл от „Бигър и Бигър“, имаше ламперия от черешово дърво и лавици, отрупани с книги по право в кожени подвързии. На малкото свободни места на стените бяха окачени портрети на съдружниците в кантората. Застанах пред един от тях и се вторачих в изящните щрихи. Портретът изобразяваше хубав мъж с кестеняви коси, пронизителни зелени очи и тъмен слънчев загар. На позлатената плочка в горната част на махагоновата рамка пишеше, че това е Джеймс Форман. Изглеждаше преуспял.

– Господин Бош?

Обърнах се. Представителната жена, която ме бе придружила до библиотеката, ми направи знак да я последвам и ме поведе по коридор, застлан със скъп светлозелен килим. Влязохме в един кабинет. Една жена зад бюрото стана и ми подаде ръка.

– Здравейте, господин Бош. Аз съм Роксана, помощничката на госпожа Лангуайзър. Желаете ли минерална вода, Кафе или нещо друго?

– Не, благодаря.

– Тогава може да влезете. Госпожа Лангуайзър ви очаква.

И посочи затворена врата от едната страна на бюрото. Потропах и влязох. Джанис Лангуайзър седеше зад бюро с размерите на гараж за две коли. Таванът беше висок четири метра, а ламперията също беше от череша. Лангуайзър беше висока и слаба, но на фона на кабинета изглеждаше дребна. Тя се усмихна, като ме видя, и аз направих същото.

– В прокуратурата никога не са ме питали дали искам минерална вода или кафе.

– Знам, Хари. Времената се менят.

Лангуайзър стана и стисна ръката ми. Познавах я, откакто беше новоназначена секретарка по криминални дела. Бях я наблюдавал как израства и се справя с някои от най-големите и трудни процеси. Беше добър обвинител. А сега се опитваше да бъде и добър защитник на пресъпници. Един прокурор рядко прави такъв обрат в кариерата си. Ако се съдеше обаче по кабинета, в който се намирах, Джанис Лангуайзър се справяше отлично и на това поприще.

– Седни – покани ме тя. – Смятах да ти се обадя, така че се радвам, че дойде.

Бях озадачен.

– Защо ме търсиш? Да не би да представляваш някой от

престъпниците, които съм изпратил в затвора?

– Не. Искам да поговорим за работа.

Повдигнах вежди в недоумение. Тя се усмихна.

– Знаеш ли нещо за нас, Хари?

– Знам, че е много трудно да ви открие човек. Не сте вписани в телефонния указател. Наложих се да се обадя на един мой приятел в прокуратурата и той ми каза номера.

Лангуайзър кимна.

– Точно така. Няма ни в телефонния указател. И не е необходимо да сме вписани. Имаме много клиенти и се занимаваме с всеки юридически детайл, който се появи в живота им.

– А ти се занимаваш с криминалните детайли.

Тя се поколеба – опитваше се да прецени колко знам.

– Да. Аз съм експертът по криминални дела в кантората. Точно затова смятах да ти се обаждам. Когато чух, че си напуснал полицията, реших, че такава възможност би била идеална. Няма да си зает през целия ден, но понякога, в зависимост от делото, работата ще е трудна и тежка. Мислим, че може да се възползваме от уменията на човек като теб, Хари.

Не отговорих веднага, защото исках да помисля. Не желаех да я обидя. Аз исках да я наема. Затова реших да ней казвам, че онова, което предлага, е невъзможно. Никога нямаше да премина от другата страна, колкото и много да бяха парите. Не ми беше присъщо. Може да бях напуснал полицията, но имах мисия в живота. И работата ми за адвокат на престъпници не беше част от нея.

– Не търся работа, Джанис. Вече си имам. Причината за идването ми е, че искам да те наема.

Тя се засмя.

– Шегуваш се. Загазил ли си?

– Вероятно. Но не затова искам да те наема. Нуждая се от адвокат, на когото мога да имам доверие, за да пази нещо, и който да предприеме съответните действия, ако се наложи.

Лангуайзър се наведе напред, но пак беше най-малко на два метра от мен.

– Много си загадъчен, Хари. Какво става?

– Първо, какъв е първоначалният ти хонорар? Нека да изясним отношенията клиент адвокат.

– Минималният ни хонорар е двайсет и пет хиляди долара, Хари. Ето защо, забрави за това. Длъжница съм ти за всички изпипани случаи,

които си ми дал. Смятай се за клиент.

Опитах се да не изглеждам изненадан.

– Сериозно? Двайсет и пет бона само за да заведете дело?

– Точно така.

– Е, намерили са подходящият човек за тази работа.

– Благодаря, Хари. А сега ми кажи какво искаш да направя?

Отворих куфарчето, което ми бе дал Бърнет Бигър, за да нося електрониката, видеочипа и трите компактдиска с копия от електронното наблюдение, и сложих всичко на бюрото на Лангауйзър.

– Това са материали от камера за наблюдение. Искам да скриеш оригиналния чип на сигурно място, както и един от компактдиските и писмо от мен. Кажи ми и телефонния номер на кабинета си. Ще се обаждам всяка нощ в дванайсет часа и ще ти казвам, че съм добре. Когато сутрин влезеш и съобщението е на телефонния ти секретар, ще знаеш, че всичко е наред. Но ако няма съобщение, ще дадеш писмото на Джон Майър, репортер от „Таймс“.

– Джон Майър. Името ми е познато. Със съдебни дела ли се занимава?

– Навремето отразяваше криминални дела. Сега пише за тероризма.

– За тероризма?

– Това е дълга история.

Тя погледна часовника си.

– Имам време. Имам и компютър.

За петнайсет минути й разказах за частното си разследване и за всичко, което се бе случило, след като Лотън Крос неочаквано ми се обади и извадих кашона със стари папки. После я накарах да сложи диска в компютъра си и да изгледа записа. Тя не позна Лотън Крос, докато ней казах кой е, и се възмути, когато видя какво правят агентите Милтън и Карни. Помолих я да изключи записа преди Дани да влезе да утеши съпруга си.

– Дали са били истински агенти? – попита тя.

– Да, от антитерористичния взвод на Уестуд.

Лангауйзър възмутено поклати глава.

– Ако записът стигне до „Таймс“ или до телевизията...

– Не искам да стига дотам... Това е най-лошият сценарий.

– Защо не, Хари? Тези агенти са престъпници. Поне този Милтън.

А другият също е виновен, защото само стои и му позволява да върши такива неща. Мислиш ли, че главната прокуратура и Конгресът на Съединените щати са искали това, когато са гласували законите, които

промениха и осъвремениха правилата и методите на Бюрото след атентатите на 11 септември?

– Не. Но би трябвало да се досетят какво ще последва. Абсолютната власт поражда абсолютна корупция. Трябвало е да знаят, че ще стане подобно нещо. Разликата е, че Лотън Крос не е куриер от Близкия изток, а бял човек, американски гражданин. Освен това е бивше ченге и инвалид, защото е бил прострелян при изпълнение на служебния си дълг.

Лангуайзър кимна мрачно.

– Точно затова трябва да покажеш записа...

– Джанис, ще работиш ли за мен, или да си взема материалите и да потърся друг?

Тя вдигна ръце в знак, че се предава.

– Да, ще работя за теб, Хари. Само казвам, че това не трябва да се размине безнаказано.

– Разбира се, че няма да го оставя така. Но още не искам да показвам записа. Първо смятам да го използвам, за да получа нещо.

– Какво?

– Готвех се да ти кажа, но ти се разпали и не ми позволи.

– Съжалявам. Вече се успокоих. Разкажи ми плана си, Хари.

И аз го направих.

25

В „Кейт Мантилини“ на Уилшир Булевард имаше редица сепарета с високи прегради, които предоставяха на посетителите повече уединение от другите заведения в града. Затова избрах този ресторант за срещата. Подраних с петнайсет минути, настаних се в сепаре с изглед към булеварда и зачаках. И специален агент Пипълс дойде по-рано. Наложих му се да mine покрай редицата сепарета и да поглежда във всяко, за да ме намери. После мълчаливо и навъсено седна срещу мен.

– Радвам се, че дойдохте, агент Пипълс.

– Не ми се идваше, но нямах избор.

– Предполагам.

Той разгърна едно от менютата на масата.

– Не съм бил тук. Хубава ли е храната?

– Не е лоша. В четвъртък има чудесен пай с Пилешко.

– Днес не е четвъртък.

– И вие не сте дошли тук, за да ядете.

Пипълс вдигна глава и ме срази с убийствен поглед, но този път в него нямаше надменност и превъзходство. И двамата знаехме, че сега аз държа козовете. Погледнах през прозореца.

– Довели ли сте хората си, агент Пипълс? Чакаат ли ме?

– Дойдох, както ме инструктира адвокатката ви.

– Дано да е така. Ако отново ме задържите или предприемете нещо срещу адвокатката ми, записът ще бъде изпратен по електронната поща на медиите и разпространен по Интернет. Има хора, които ще разберат, ако изчезна, и без да се колебаят, ще публикуват кадрите.

Пипълс поклати глава.

– Непрекъснато повтаряте думата „изчезнал“. Тук не е Южна Америка, Бош. И ние не сме нацисти.

Кимнах в знак на съгласие.

– Наистина не изглеждате такъв, докато седите в този хубав ресторант. Но докато бяхте в онази килия на деветия етаж и никой не знаеше къде съм, беше различно. Азиз Доишката и другите, които сте прибрали там, вероятно в момента не знаят каква е разликата между Калифорния и Перу.

– Защиавате ли ги? Хора, които биха искали да видят страната ни срината със земята.

– Не ги...

Млъкнах, защото сервитьорката се приближи до сепаре-то. Каза, че името ѝ е Кати, и попита дали сме готови с поръчката. Пипълс си поръча кафе, а аз – кафе и мелба. След като Кати се отдалечи, Пипълс ме погледна учудено.

– Напуснал съм силите на реда. Мога да си позволя мелба.

– Добре си живеете.

– Тук правят хубава мелба и работят до късно. Чудесна комбинация.

– Ще го запомня.

– Гледали ли сте „Жега“? Това е заведението, където Ал Пачино в ролята на ченгето се среща с Робърт Де Ниро в ролята на крадеца. Дватамата си казват, че няма да се поколебаят единият да убие другия, ако се стигне дотам.

Пипълс кимна. Дълго се гледахме в очите. Посланието беше предадено. Реших да пристъпя към същината на въпроса и попитах:

– Какво ще кажете за камерата ми в часовника? Фасадата му падна и на лицето му изведнъж се изписа обида. Имаше такъв вид, сякаш го бяха хвърлили на лъвовете. Той знаеше какво го очаква, ако записът бъде разпространен. Милтън работеше за него, следователно и Пипълс щеше да пострада. Видеозаписът на Родни Кинг бе предизвикал в полицията на Лос Анджелис чистка, която стигна чак до върховете. Пипълс беше достатъчно умен, за да знае, че ще го стъпчат, ако не овладее проблема.

– Бях възмутен от онова, което видях. Искам да се извиня. Смятам да отида при Лотън Крос и да се извиня и на него.

– Похвално.

– Дори за миг не си помисляйте, че работим така. И че това е статуквото и го одобрявам и оправдавам. Агент Милтън ще бъде отстранен. Разбрах го в момента, в който видях записа. Не ви обещавам, че ще бъде съден, но дълго няма да носи значката на ФБР. Ще се погрижа за това.

– Правилно, погрижете се – подхвърлих иронично и видях, че лицето на Пипълс пламна от гняв.

– Вие ме повикахте, Бош. Какво искате?

Очаквах този въпрос.

– Знаете какво искам. Престанете да се занимавате с мен. Искам да ми върнете записките. И папката на Лотън Крос. Искам и копие от пълните полицейски материали от разследванията на обира на снимачната

площадка и на убийството на Анджела Бентън, с които знам, че разполагате, и достъп до Азиз и информацията за него.

– Информацията ни за него е класифицирана. Това е въпрос на националната сигурност. Не можем да...

– Разсекретете я. Искам да знам къде е бил две ночи. Данните от разузнаването сигурно съдържат някаква информация и аз я искам. Освен това искам да разговарям с него.

– С Азиз? Няма да стане.

Наведох се над масата.

– Ще стане. Защото алтернативата е всеки, който има телевизор или „Америка Онлайн“, да види какво прави вашето момче Милтън на безпомощен човек в инвалидна количка. И не какъв да е, а бивш полицай, награден с медали, който е останал инвалид, докато е изпълнявал служебния си дълг. Мислите, че записът с Родни Кинг е навредил на полицията в Лос Анджелис? Почакайте да видите какво ще се случи, когато бъде разпространен записът с Лотън Крос. Гарантирам, че Милтън, вие и целият ви взвод ПАТ ще бъдете отрязани от ФБР, прокуратурата и от всички други по-бързо, отколкото можете да прочетете някому гражданските права. Разбирате ли, специален агент Пипълс?

Дадох му минута, за да отговори, но той не каза нищо. Беше се вторачил през прозореца.

– И дори за миг не си помисляйте, че няма да разпространя записа, ако не изпълните исканията ми.

Този път го изчаках и най-после Пипълс отмести очи от прозореца и ме погледна. Сервитьорката дойде, остави кафетата и каза, че мелбата ми ще пристигне след малко. Никой От нас ней благодари. Изобщо не я погледнахме.

– Знам, че няма да се поколебаете да го разпространите – каза Пипълс. – Това е типично за хора като вас, Бош. Винаги поставяте себе си и собствените си интереси пред благо на обществото.

– Не ми пробутвайте тези глупости за благо на обществото. Не става дума за това. Дайте ми онова, което искам, и ще продължите да си живеете така, сякаш нищо не се е случило. Никой няма да види кадрите. Нима това няма да е по-добре за благо на обществото?

Пипълс отпи от кафето си и също като в килията на деветия етаж, отново се опари и направи гримаса. Отмести встрани чашата и чинийката, стана и ме погледна.

– Ще поддържаме връзка.

– Денонощно. Ако до утре по това време не ми се обадите, ще

изпратя материала на медиите.

Пипълс кимна.

– Искам да ви питам нещо. Щом сте тук, кой използва кредитната ви карта тази вечер и плати вечеря в „Командърс Палис“ в Лас Вегас?

Усмихнах се. Бяха ме следили.

– Един приятел. Прекрасно заведение, нали?

– Едно от най-добрите. Скаридите в сос са меки като памук.

– Страхотно.

– И скъпо. Приятелят ви е изхарчил сто долара от кредитната ви карта „Виза“. Изглежда, че е било вечеря за двама.

Пипълс хвърли салфетката си на масата.

– Ще поддържа връзка.

Той тръгна, а сервитьорката донесе мелбата ми. Поисках сметката и тя отговори, че ще я донесе веднага.

Забих лъжичката в сладоледа, но не го опитах. Замислих се за онава, което ми бе казал Пипълс. Не бях сигурен дали имаше прикрита заплаха в думите му, че знае, че някой използва кредитната ми карта. Може би дори знаеше кой. Но най-много ме жегна фактът, че вечерята в „Командърс Палис“ е била за двама. Че Елинол не е била сама. Още не можех да прогоня мисълта за нея.

Тъй като номерът с Лас Вегас бе разкрит, отидох до летище „Бърбанк“, върнах наетата кола и взех мерцедеса си. Количката за ремонт на автомобили на Лотън Крос още беше в багажника. Извадих я и се вмъкнах под шасито. Махнах проследяващото устройство и топлинния сензор, монтирах ги на спрелия наблизко пикап и после седнах зад волана на мерцедеса. Докато давах на заден ход, видях, че регистрационният номер на пикапа е от Аризона. Ако Пипълс изпратеше някой да прибере двете устройства, агентът щеше да гони пикапа до съседния щат. Усмихнах се и подкарах към будката на паркинга, за да платя.

– Полетът ви сигурно е бил приятен – отбеляза служителката.

– Да, може да се каже. Върнах се жив.

Прибрах се вкъщи и веднага се обадох на Джанис Лангуайзър, която бе променила малко плана ми. Не искаше всяка вечер да оставям съобщение на телефонния секретар в кабинета ѝ в кантората, а настоя дай се обаждам направо по клетъчния телефон.

– Как мина срещата?

– Ами, мина. Сега трябва да чакам. Дадох му срок до Утре вечерта.

Предполагам, че дотогава ще знам.

– Той как го прие?

– Както очаквахме. Зле. Но мисля, че в края на разговора прозря истината. Смятам, че утре ще се обади.

– Надявам се. Играеш опасна игра.

– Може би. А ти? Готова ли си?

– Мисля, че да. Чипът е в сейфа на кантората. Ще чакам Да ми се обадиш. В противен случай знам какво да направя.

– Добре, Джанис. Благодаря. – Лека нощ, Хари.

Затворих и се замислих. Изглежда, всичко беше наред. Пипълс трябваше да направи следващия ход. Вдигнах отново телефона и се обадох на Елинор. Тя отговори веднага. Гласът ѝ не беше сънен.

– Извинявай. Обажда се Хари. Играеш ли?

– И да, и не. Играя, но не ми върви, затова реших да си почина. Стоя пред „Беладжо“ и гледам фонтаните.

Кимнах. Представих си я как се е облегнала на перилата и наблюдава осветените фонтани. По телефона се чуваше музика и плисък на вода.

– Как беше в „Командърс Палис“?

- Откъде знаеш?
- Тази вечер имах посещение от Бюрото.
- Много са бързи.
- Да. Чух, че ресторантът бил хубав. Скаридите били меки като памук. Хареса ли ти?
- Да, но повече ми хареса онзи в Ню Орлийнс. Храната е същата, но автентичното си е автентично, нали?
- Да. Освен това не е много приятно да се храниш сам. – Едва не се наругах на глас заради тъпата си прозрачна забележка.
- Не бях сама. Поканих една приятелка. Ти не ми каза, че има ограничения в разходите, Хари.
- Няма.
- Трябваше да отклоня разговора в друга посока. И двамата знаехме от какво се интересувам и положението ставаше тягостно.
- Забеляза ли някой да те следи?
- Последва мълчание.
- Не. Надявам се, че не си ме забъркал в неприятности, Хари.
- Не. Всичко с теб е наред. Обаждам се да ти кажа, че измамата приключи. ФБР знаят, че съм тук.
- По дяволите, нямах възможност да отида да пазарувам и да си купя подаръка, който ми обеща.
- Все още можеш да го направиш.
- Всичко наред ли е, Хари?
- Искаш ли да поговорим за това?
- Помислих си, че не трябва да говоря по телефона, но не го казах.
- Може би когато се видим следващия път. В момента съм много уморен.
- Добре, няма да те задържам. Какво да правя с кредитните ти карти? И знаеш ли, че забрави пътническата си чанта на задната седалка в колата ми?
- Каза го така, сякаш го бях направил нарочно.
- Ами, нека засега да остане там. Може би когато приключа с онова, по което работя, ще дойда и ще я взема.
- Тя отговори след дълга пауза.
- Само че този път ме предупреди по-рано. За да съм готова.
- Разбира се.
- Е, Хари, връщам се вътре. Може би разговорът с теб ще обърне късмета ми.
- Дано, Елинор. И още веднъж ти благодаря за онова, което правиш

за мен.

– Няма проблем. Лека нощ.

Тя затвори.

– И успех – добавих аз, макар че Елинор не ме чу.

И аз затворих и се замислих за разговора. „Само че този път ме предупреди по-рано. За да съм готова.“ За какво трябваше да е готова?

Разбрах, че може да се побъркам, ако се притеснявам за това. Прогоних мислите за Елинор, взех бира от хладилника и излязох на задната тераса. Нощта беше хладна и ясна. Светлините на магистралата долу искряха като диамантена огърлица. Отнякъде се чуваше женски смях. Замислих се за Дани Крос и за песента, която нежно бе пяла на съпруга си. Нощта, винаги е свята, когато си влюбен или си загубил любим човек. Светът е чудесен само ако ти си го направиш такъв. Няма пътни знаци, които да сочат към шосе „Рай“.

Реших, че когато всичко това свърши, ще отида в Лас и ще остана там. Ще хвърля жребия. Ще отида при и ще си опитам късмета.

На сутринта разгърнах на масата документите, които бях извадил от двигателя на шевролета на Лотън Крос. Отидох в кухнята да си направя кафе, но установих, че се е свършило. Можех да изляза да купя от магазина надолу по хълма, но исках да стоя до телефона. Очаквах Джанис Лангуайзър да се обади рано. Затова си взех бутилка минерална вода, седнах на масата и се вторачих в докладите, които Крос бе преснел и занесъл в дома си преди три години.

Видях копие на доклада за банкнотите, изготвен от банката, отпуснала парите за филма, и таблиците за времето и мястото, на които се бяха намирали разпитаните хора, съставени от Лотън Крос и Джек Дорси, преди да ги натоварят с други разследвания.

Докладът за двата милиона се състоеше от четири страници със серийни номера, избрани произволно от стодоларовите банкноти, закарани на снимачната площадка, и бе изготвен от двама души – Лайнъс Саймънсън и Джослин Джоунс – и подписан от Гордън Скагс, вицепрезидент на банката.

Името Скагс ми беше познато. Александър Тейлър ми го бе казал, когато го попитах кой е знаел за доставката на парите на снимачната площадка. Списъкът с деветте имена, които ми бе дал Тейлър, вече не беше в мен. Агентите на ФБР го бяха взели, докато бяха претърсвали дома ми. Но бях запомнил името Скагс.

Не си спомнях обаче дали имената на Саймънсън и Джоунс бяха в списъка. Може би Тейлър не знаеше за тяхното участие в подготовката на парите или пък те не знаеха къде ще бъдат закарани банкнотите, които описват.

Твърдо решен да проуча за разследването всичко, до което мога да се докопам, прегледах серийните номера с надеждата, че може да забележа нещо нередно. Но нищо не привлече погледа ми. Цифрите приличаха на неразбиваем код, който крие тайната на случая. Просто четири страници с цифри, изброени без последователност.

Отместих доклада настрана и взех таблиците с алибитата. Дърво потърсих имената Скагс, Саймънсън и Джоунс и видях, че Дорси и Крос наистина бяха проверили местонахождението на тримата банкови служители. Крос бе проучил Скагс и Джоунс, а Дорси – Саймънсън. Местонахождението им по време на убийството на Анджела Бентън и на

последвалия обир на парите от снимачната площадка беше уточнено.

И тримата имаха алиби. Това, разбира се, не ги оневиняваше откъм съучастие. Всеки от тях можеше да е планирал обира и да е стоял в сянка по време на извършването му. Или поне всеки от тях можеше да е източникът на информация за транспортирането на парите на снимачната площадка.

Същото се отнасяше и за останалите осем души в списъка. Всички имаха алиби и бяха оневинени от активно участие в двете престъпления. Не разполагах с други доклади, в които да има данни дали следователи-те са открили косвена връзка на тези хора с престъплението.

Осъзнах, че се мъча да надскоча възможностите си. Опитвах се да редя пасианс без пълна колода карти. Липсваха асата и нямаше начин да спечеля. Трябваше да разполагам с всички карти. Пийнах глътка вода. Искаше ми се да е кафе. Замислих се колко е важна играта с Пипълс. Не успеях ли, с мен беше свършено. Протегнатите ръце на Анджела Бентън можеше да ме обсебват до края на живота ми, но нямаше да мога да направя нищо по въпроса.

Телефонът иззвъня. Отидох в кухнята и вдигнах слушалката. Обаждаше се Джанис Лангуайзър. Не се представи.

– Аз съм – каза тя. – Трябва да поговорим.

– Добре, но в момента съм зает. След малко ще ти се обадя.

– Хубаво.

Лангуайзър затвори, без да възрази. Приех това като знак, че ми вярва за онова, което ѝ бях казал за къщата ми, и че телефонът ми се подслушва. Надявах се, че Пипълс прави Каквото е обещал. Грабнах ключовете от плота и излязох.

Подкарах надолу по хълма, към мястото, където Мълхоланд се извива по другата страна и се пресича с Удроу Уилсън при Кауенга, и видях стар жълт шевролет „Корвет“, спрял на светофара. Познавах шофьора. От време на време го виждах да бяга за здраве покрай моята къща. Освен това бях разговарял с него в полицейския участък. Той беше частен детектив и живееше от другата страна на хребета, срещу мен. Протегнах ръка през прозореца и му махнах. И той направи същото. Светлините на светофара се смениха и човекът пое на юг по Кауенга, а аз – на север.

Купих си кафе от магазинчето за хранителни продукти и използвах телефонния автомат до „Покито Мас“, за да се обадя на Лангуайзър. Тя отговори веднага.

– Идвали са нощес – каза Джанис. – Точно както предрече.

– Камерата заснела ли ги е?

– Да! Записът е идеален. Ясен като бял ден. Пак онзи Милтън.

Кимнах. Обаждането до дома ми предишната вечер, когато Лангуайзър ми каза, че е заключила чипа в сейфа в кантората, беше стръвта и Милтън се бе хванал. Преди да изляза от кабинета ѝ, бях монтирал камера в радиото и я бях насочил към библиотеката, зад която беше сейфът.

– Намерил е сейфа, изтръгнал го е от стената и го е взел.

Предишната вечер Лангуайзър бе извадила всичко от сейфа, а аз сложих вътре бележка, на която написах: „Да ти го начукам. С главно «Н».“ Представих си изражението на Милтън, когато я бе прочел, ако, разбира се, бе успял да отвори сейфа.

– Липсва ли нещо друго?

– Няколко чекмеджета са издърпани и са изчезнали монетите от буркана в стаята, където прием кафе. Всичко това е само маскировка, за да прилича на обикновен обир.

– Някой обади ли се на полицията?

– Да, но още не са се появили.

– Продължавай наблюдението. Засега.

– Знам. Както се уговорихме. Какво да направя?

– В теб ли е електронният адрес на Пипълс?

– Да.

Предишната вечер тя лесно бе взела електронния му адрес от бивш колега, който работеше в прокуратурата.

– Изпрати му още едно съобщение. Добави с прикрепен файл кадрите от последното наблюдение и му напиши, че съм променил крайния срок на днес по обед. Ако не ми се обади дотогава, може да започне да гледа Си Ен Ен за резултатите. Изпрати го колкото е възможно по-скоро.

– Вече съм в Интернет.

– Добре.

Отпих от кафето, докато я слушах как печата. Андре ми беше дал електрониката, от която щеше да се нуждае Лангуайзър, за да види съдържанието на чипа, където бяха записани кадрите, заснети с камерата, и да изпрати по електронната поща прикачен файл със записа.

– Готово – каза тя след малко. – Желая ти успех, Хари.

– Вероятно ще се нуждае от него.

– Не забравяй да ми се обадиш в полунощ, иначе ще изпълня инструкциите.

– Няма.

Затворих и отново влязох в магазинчето, за да си купя още едно кафе. Вече бях възбуден от информацията на Лангуайзър, но реших, че до края на деня ще ми трябва още кофеин.

Когато се върнах вкъщи, телефонът звънеше. Бързо отключих вратата и грабнах слушалката.

– Да?

– Господин Бош? Обажда се Пипълс.

– Добро утро.

– Не мога да кажа, че е добро. Кога ще ви е удобно да Дойдете?

– Тръгвам веднага.

28

Специален агент Пипълс ме чакаше във фойето на първия етаж на сградата на ФБР в Уестуд.

– Елате с мен – каза той. – Искам да приключим бързо.

– Както желаете.

Пипълс кимна на униформения пазач и използва кодираната си карта, за да отвори вратата, а после и да получи достъп до вече познатия ми асансьор.

– Имате си личен асансьор – отбелязах аз. – Страхотно.

Пипълс не реагира на забележката ми, а се обърна към мен и ме погледна.

– Правя това, защото нямам избор. Съгласих се с изнудването ви, защото вярвам в благо на обществото и в работата си тук.

– Затова ли снощи изпратихте Милтън в кантората на адвокатката ми? И това ли е част от благо на обществото, за което непрекъснато говорите?

Той не отговори.

– Вижте какво, може да ме мразите и нямам нищо против. Всеки има право на мнение. Но нека да не се будалкаме. Не се опитвайте да се криете зад тези фрази, защото и двамата знаем какво става тук. Вашият човек премина границата и беше заловен. И сега е време да си плати. За това става дума. Не е толкова трудно.

– А през това време разследването ще бъде компрометирано и нечий живот може да бъде изложен на опасност.

– Ще се погрижим за това, нали?

Асансьорът стигна до деветия етаж и спря. Вратите се отвориха. Пипълс слезе и ме поведе по коридора, без да каже нищо. Влязохме в стая, където работеха неколцина агенти. Докато минавахме покрай тях, мнозина вдигнаха глави, за да ме погледнат. Предположих, че или са ги осведомили кой какво искам, или просто присъствието на външно лице тяхната светая светих заслужава да се отбележи.

Зад едно от бюрата в дъното на помещението седеше Милтън. Беше се облегнал на стола и се правеше на невъзмутим. Но долових гнева, който пулсираше зад фасадата му. Намигнах му.

Пипълс ме заведе в малка стая с бюро и два стола. На бюрото имаше картонена кутия. Погледнах вътре и познах тетрадката си и папката

с разследването на убийството на Анджеला Бентън. В кутията беше и папката от гаража на Лотън Крос, и още една черна папка, пълна с документи, дебела пет сантиметра. Предположих, че това е копие от полицейските материали от разследването на обира на снимачната площадка и убийството на Анджеला Бентън. Развълнувах се само като го видях. Това беше пълната колода карти, която търсех. Но попитах студено:

– Къде е останалото?

Пипълс заобиколи бюрото, издърпа средното чекмедже, извади някаква папка и я сложи отгоре.

– В тази папка ще намерите доклади за местонахождението на обекта за двете дати, които ви интересуват. Не мисля, че ще ви помогнат, но така пожелахте. Можете да ги прегледате тук. Забранено е да се изнасят от този кабинет. Разбрахте ли?

Кимнах. Реших да не настоявам и да не го притискам.

– А Азиз?

– Когато сте готов, ще ви заведе при него. Но той няма да разговаря с вас. Само ще си загубите времето.

– Времето си мое и мога да правя с него каквото искам.

– Тогава преди да излезете оттук, обадете се на адвокатката си и й кажете да ми предаде оригинала и всички копия. На записите, които сте направили снощи и предишната вечер.

Поклатих глава.

– Съжалявам, но не сме се разбирали за такова нещо.

– Напротив.

– Не съм споменавал, че ще ви предам записите. Казах, че няма да ги разпространя в публичното пространство. Има разлика. Няма да се откажа от единственото предимство, с което разполагам. Не съм глупав, Джон.

– Споразумението ни беше друго. – Лицето му започна да трепери от гняв.

– Спазвам го. Точно както се договорихме.

Бръкнах в джоба си, извадих касета и му я дадох.

– Ако не вярвате, може да го чуете със собствените си уши. Снощи в сепарето носех микрофон.

Пипълс разбра, че съм го поставил натясно.

– Вземете я, Джон. Наречете го жест на добра воля. Това е оригиналът. Няма копия.

Той бавно протегна ръка и взе касетата.

– Ще погледна какво има в папката, докато вие уредите срещата ми

с Азиз – рекох аз и заобиколих бюрото.

Пипълс пхна касетата в джоба си и кимна.

– Ще се върна след десетина минути. Ако някой влезе и попита какво правите, затворете папката и му кажете да дойде при мен.

Пипълс излезе, а аз седнах зад бюрото и отворих папката. Вътре имаше две страници с гриф „Секретно“ и цели параграфи, задраскани с черно мастило. Пипълс очевидно нямаше да ми позволи да видя нещо, за което не се бяхме спазарили или за което не го бях изнудил, както се бе изразил.

Страниците бяха взети от по-голяма папка. В горния ляв ъгъл имаше код. Бръкнах в картонената кутия, извадих един лист и записах кодовете от всяка страница. После прочетох онова, което Пипълс ми бе позволил да видя.

16.05.99. – ОБЕКЪТ е забелязан в Хамбург в XXXXX в компанията на XXXX XXXX XXXXX и XXXXX XXXXX. Обектът е видян в ресторант край XXXXX около 20:00 до 23:00 часа. Няма други детайли.

29.05.99. – Паспортът на ОБЕКТА е проверен на летище „Хийтроу“ в 14:40 часа след пристигането му с полет 698 на „Алемания Еър“ от Франкфурт. Няма: други детайли.

Предишният и следващият параграф бяха изцяло задраскани. Пред мен беше дневник с датите и местата, където бе засичан Азиз през годините. Той беше в списъка на наблюдаваните терористи. Това бяха сведения за засичането му от информатори, агенти и служители на паспортните проверки по летищата.

Двете дати на страницата бяха дните на убийството на Анджеа Бентън и на обира на снимачната площадка. Това не оневиняваше Азиз от активно или задкулисно участие в престъпленията. Ако вярвах на документа пред себе си, той се бе намирал в Европа преди и след извършването на престъпленията, които разследвах. Но това не беше алиби. Според статията в „Таймс“, която прочетох, Азиз пътуваше с фалшиви паспорти. Може би се бе вмъкнал в страната, бе извършил престъпленията и после се бе измъкнал.

Преминах към следващата страница. Там имаше само един параграф, който не беше задраскан. Но датата беше пряко попадение.

19.03.00. – Паспортна проверка на ОБЕКТА на Международното летище на Лос Анджелис след пристигането му с полет 88

на „Куонтас“ от Манила в 18:11 часа. Проверка и претърсване, извършени от охраната. Разпитан от XXXX XXXX, клон Лос Анджелис. Виж запис на разпита № 01-44969. Освободен в 21:15 часа.

Азиз очевидно имаше перфектно алиби за нощта, в която бе изчезнала агент Марта Геслер – беше разпитван от агент на ФБР на Международното летище на Лос Анджелис до 21:15 часа. Това означаваше, че докато Геслер бе изчезнала, прибирайки у дома си след работа, Азиз бе задържан от федералните власти.

Върнах двата листа в кутията, без да добавя нищо повече към записките си. Не беше необходимо. Взех материалите от двете разследвания и тъкмо се приготвих да започна да чета, когато вратата се отвори и на прага застана Милтън. Не Казах нищо. Изчаках той да предприеме първия ход. Милтън влезе в стаята, огледа я и заговори, без да ме поглежда.

– Смел си, Бош. Въртиш разни номера и си мислиш, че можеш да се измъкнеш безнаказано. От мен.

– Същото може да се каже и за теб.

– Ако се отнасяше до мен, нямаше да позволя, да ме изнудваш.

– Значи щеше да сбъркаш.

Той се наведе, сложи ръце на бюрото и се вторачи в очите ми.

– Ти си история, Бош. Светът те подминава, но ти се хващаш за сламка и се заяждаш с хора, които се опитват да опазят бъдещето.

Останах невъзмутим и се надявах, че го показах. Облегнах се назад и го погледнах.

– Защо не се успокоиш? Доколкото ми е известно, няма за какво да се притесняваш. Шефът ти е по-заинтересован да те покрие, отколкото да изясни нещата. Няма да пострадаш, Милтън. Мисля, че той е ядосан, че са те хванали, а не заради онова, което направи.

Той насочи заканително показалец към мен.

– Не се бъркай с мен. В деня, в който поискам професионален съвет от теб, значи съм за лудницата.

– Чудесно. Тогава какво искаш?

– Искам да те предупредя. Пази се от мен, Бош. Защото няма да те оставя на мира.

– Ще бъда подготвен.

Милтън се обърна и излезе, като остави вратата отворена. След малко се върна Пипълс.

- Готов ли сте?
- Да.
- Къде е папката, която ви дадох?
- В кутията.

Той се наведе и махна капака, за да се увери в думите ми. Дори отвори папката, за да провери дали не съм взел някой лист.

– Добре. Да вървим. Вземете нещата си.

Тръгнах след него. Минахме през две охранявани врати и отново се-озовахме в коридора с килиите. Но преди да се приближим до огледалните прозорчета, Пипълс използва си карта, за да отключи една врата, и ме въведе стая за разпити с маса и два стола. На единия седеше Маусоува Азиз. В ъгъла вляво от вратата се бе облегал агент, когото виждах за пръв път. Пипълс застана в другия ъгъл.

– Седнете – каза той. – Имате петнайсет минути.

Оставих на пода кутията, която носех, придърпах другия стол и седнах срещу Азиз. Той беше слаб и изглеждаше немощен. Под изрусената му коса бе израснала черна ивица. Подпухналите му очи бяха кръвясали. Запитах се дали гасят светлината в килията му. Нещата за него очевидно се бяха променили. Преди две години разпознаването му на Международното летище на Лос Анджелис бе довело до неколкочасово задържане, докато агентът се бе опитал да го разпита. Сега обаче го бях затворили за неопределено време в светая светих на ФБР.

Не очаквах много от разговора, но смятах, че трябва да се срещна с Азиз, преди да реша дали да го приема, или отхвърля като заподозрян. След като преди няколко минути бях прегледал докладите на разузнаването, бях склонен да направя второто. Всичко, което свързваше терориста с Анджела Бентън, бяха парите. Когато го бяха арестували на границата, в него бе намерена една от стодоларовите банкноти от обира на снимачната площадка. Вероятно имаше много обяснения за това и започвах да мисля, че той не е замесен в убийството ѝ и в обира.

Бръкнах в картонената кутия, взех папката с материалите по разследването на убийството на Анджела Бентън, разгърнах я на коленете си, където Азиз не можеше да я види, и извадих нейна снимка, която ми бяха дали родителите ѝ. Фотографията бе направена в деня на дипломирането ѝ в Университета на Охайо, две години преди смъртта ѝ. Погледнах Азиз.

– Казвам се Хари Бош. Разследвам убийството на Анджела Бентън преди четири години. Познавате ли я?

Плъзнах снимката по масата и се вторачих в лицето му. Той

погледна снимката, но не забелязах никаква реакция.

– Познавате ли я?

Азиз не отговори.

– Тя е работела за филмовата компания, която бе обрана. Някои от парите са намерени във вас. Как е станало това?

Той продължи да мълчи.

– Откъде дойдоха парите?

Азиз ме погледна, но не каза нищо.

– Тези агенти ли ви казаха да не отговаряте на въпросите ми?

Отново мълчание.

– Така ли е? Вижте какво, ако не я познавате, кажете ми.

Сломеният му поглед отново се насочи към масата. Разбрах, че е безполезно, макар че го знаех още преди да седна срещу него.

Станах и се обърнах към Пипълс.

– Може да си задържите остатъка от петнайсетте минути.

Пипълс се отмести от вратата и погледна към камерата над главата си. После завъртя пръст и електронната ключалка изщрака. Без да разсъждавам, тръгнах към вратата и я отворих. В същия миг чух зад себе си дивашки вик. Азиз се хвърли върху мен с цялата си тежест – може би около шейсет и пет килограма – и аз излетях в коридора.

Свлякох се на земята, а той скочи от гърба ми и побягна по коридора. Пипълс и другият агент хукнаха след него. Изправих се и видях, че са го хванали. Пипълс го държеше, а другият агент замахна и грубо го повали на пода.

Пипълс се обърна и се приближи до мен.

– Добре ли сте, Бош? – Нищо ми няма.

Нарочно се забавих, докато оправях дрехите си. Чувствах се неудобно. Азиз ме бе изненадал и знаех, че всички в стаята в другия край на коридора ще говорят за това.

– Не го очаквах. Забравил съм някои неща.

– Да. Не трябва да се обръщате с гръб към престъпниците.

– Ще си взема кутията.

Върнах се в стаята за разпити, сложих снимката на Анджела Бентън в кутията и я взех. Докато излизах, край Азиз. Агентът му бе сложил безлезници и го водеше килията.

Двамата с Пипълс ги последвахме на безопасно разстояние.

– Е, значи всичко това беше за нищо – каза той.

– Може би.

– И можеше да бъде избегнато, ако...

Не довърши мисълта си, но аз го направих.

– Ако агентът ви не бе извършил онова издевателство пред камерата.

Пипълс спря и изчака другият агент и Азиз да минат през вратата.

– Уговорката ни ме безпокои – каза той. – Нямам гаранции. Навън може да ви прегазни някой камион. Това означава ли, че записът ще стигне до новините?

Замислих се за миг и после кимнах.

– Да. По-добре се надявайте камионът да не ме уцели.

– Не искам да живея и да работя с това бреме на плещите.

– Не ви обвинявам. Какво смятате да направите с Милтън?

– Каквото ви казах. Ще го отстраня. Но още не съм му го казал.

– Е, обадете ми се, когато това стане. Тогава може да поговорим отново за бремето на плещите ви.

Той се наклони да каже нещо, но после размисли и тръгна по коридора. Стигнахме до асансьора и Пипълс използва кодираната си карта, за да го повика.

– Няма да слеза долу с вас. Мисля, че си казахме достатъчно.

Кимнах и влязох в кабината. Пипълс ме наблюдаваше изпитателно може би за да се увери, че няма да се измъкна т асансьора и да се опитам да се нахвърля върху затворени-Те терористи.

Вратата започна да се затваря, но аз я подпрях с ръка.

– Агент Пипълс, не забравяйте, че адвокатката ми взе мерки за безопасността на записите и за своята. Ако с нея се случи нещо, все едно се е случило с мен.

– Не се тревожете, господин Бош. Няма да предприема нищо против нея или вас.

– Не се тревожа за това.

Двамата се вторачихме един в друг.

– Разбирам – каза той.

Вратата се затвори.

Играта ми с федералните агенти не беше съвсем за нищо, както бях подвел Пипгълс да си мисли. Опитът ми да свържа Азиз с престъплението, което разследвах, може и да беше фалшива следа, но това се случва често. То е част от задачата. Сега обаче разполагах с пълния комплект материали по разследването и бях доволен. Разполагах и с полицейските материали от разследването на обира на снимачната площадка и на убийството на Анджеला Бентън и играех с пълна колода карти. Това ми позволяваше да прогоня от съзнанието си случилото се през изминалите два дни, включително престоя ми в килията. Знаех, че ако искам да откроя убицеца на Анджеला Бентън, отговорът или поне ключът, който би предизвикал обрат в разследването, по всяка вероятност се намира в черната пластмасова папка.

Прибрах се вкъщи. Имах чувството, че може би съм спечелил от тото, но трябва да проверя числата във вестника, за да съм сигурен. Влязох в трапезарията и разгърнах на масата всичко, което носех в кутията. Най-ценната ми придобивка бяха полицейските материали от разследванията на обира на снимачната площадка и на убийството на Анджеला Бентън. Седнах и започнах да четя. Не станах да си взема кафе, вода или бира. Не пунах музика. Съсредоточих се изцяло върху страниците, които обръщах една след друга. От време на време записвах по нещо в тетрадката си. Но предимно четях и осмислях. Сякаш се намирах в колата с Лотън Крос и Джак Дорси и разследвах случая заедно с тях.

След четири часа обърнах последния лист в папката. Бях прочел и разучил внимателно всеки документ. Нищо не ме поразиха като ключова улика, но не се отчаях. Продължавах да мисля, че най-важната информация е пред очите ми. Винаги е така. Трябваше само да погледна нещата под друг ъгъл.

Единственото, което привлече вниманието ми, беше колко са различни Крос и Дорси. Знаех, че Дорси беше десет години по-голям от Крос и навремето му е бил наставник. Но от начина, по който бяха написани докладите, долових огромни разлики в характерите им. Докладите на Крос бяха описателни и съдържаха тълкувания. С Дорси беше обратното. Той обобщаваше всичко с няколко думи, докато Крос добавяше мнението си за държането на свидетелите. Предпочитах метода на Крос. Философията ми е да записвам всичко. Понякога минават месеци

и дори години и нюансите избледняват, ако не са записани подробно.

Освен това стигнах до извода, че двамата партньори не са били близки. Впоследствие ги бе свързал лошият късмет. Но ако навремето бяха близки, нещата може би щяха да бъдат различни.

Мислите за това ме накараха да си спомня как Дани Крос пееше на съпруга си. Най-после станах, приближих се до уредбата и сложих диск на Луис Армстронг. Повечето песни бяха от ранния му период, но дискът завършваше с „Какъв чудесен ден“, последния му хит.

Върнах се до масата и погледнах тетрадката. По време на първия прочит бях записал само три неща.

100 000 долара.

Шандор Шатмари.

Парите, тъпако.

„Глобал Ъндъррайтърс“, компанията, която бе застраховала парите на снимачната площадка, бе обявила сто хиляди долара награда за ареста и осъждането на извършителя. Не знаех за наградата и се изненадах, че Лотън Крос не ми е казал за това. Предположих, че тази подробност се е изплъзнала от паметта му с течение на времето и заради травмата.

Фактът, че имаше награда, не ме засягаше. Предположих че тъй като съм бивш полицай, който навремето е разследвал случая, преди да бъде извършен обирът и да бъде обявена наградата, не отговарям на изискванията да я получа, защото усилията ми не са завършили с арест и осъждане. Освен това вероятно в дребния шрифт на обявата за наградата лишеше, че за да получиш стоте хиляди долара, трябва да намериш и да предадеш всичките два милиона и сумата ще бъде разпределена пропорционално според количеството на откритите пари. А четири години след извършването на престъплението шансовете да се намери нещо от откраднатите милиони бяха малки. И все пак беше хубаво, че е обявена награда. Можеше да се окаже полезна като средство за разкриване на престъплението или като средство за изнудване. Може и да не отговарях на изискванията, но можеше да намеря друг, който да е подходящ. Зарадвах се, че научих тази информация.

На второ място в тетрадката ми бе записано името Шандор Шатмари. Той беше следовател от страна на „Глобал Ъндъррайтърс“. Трябваше да говоря с него. Отворих черната папка на първата страница, където следователите обикновено записваха най-нужните им телефонни номера. Шатмари не бе вписан, но номерът на „Глобал“ беше. Отидох в

кухнята, намалих звука на уредбата и набрах номера. Прехвърлиха ме два пъти, докато най-после не чух женски глас, който каза: „Разследвания“.

Поисках да говоря с Шатмари и след по-малко от минута той се обади. Обясних му какво е положението и попитах дали може да се срещнем. Шатмари, изглежда, беше настроен скептично, но може би това се дължеше на източноевропейския му акцент, който правеше думите му трудно разбираеми. Отказа да обсъждаме случая по телефона, но накрая се съгласи да ме приеме в кабинета си в Санта Моника на другия ден в десет часа. Отговорих, че ще съм там, и затворих.

Погледнах последния ред, който бях написал в тетрадката Си – напомняне за стара поговорка, подходяща за почти всяко разследване. Следвай парите, тъпако. Парите винаги водят към истината. В случая парите бяха изчезнали, а следа-та бе изстинала. Знаех, че това ми оставя само една възможност за избор. Да се върна назад. Да проследя парите от самото начало и да видя какво ще излезе.

За да го направя, трябваше да започна от банката. Погледнах отново страницата с телефонните номера в черната папка и се обадих на Гордън Скагс, вицепрезидента на „Банка ЛА“, който бе уредил едnodневния заем на двата милиона долара за филмовата компания на Александър Тейлър.

Скагс ми каза, че е много зает, и поиска да отложим срещата си за следващата седмица. Но аз настоях и успях да го убедя да ми отдели петнайсетина минути в три следобед на другия ден. Той ме помоли да кажа номера си на секретар, ката му, та сутринта да потвърди срещата. Нямах намерение да давам възможност на секретарката му да ми се обади и да ми каже, че срещата се отлага, затова измислих някакъв номер и ѝ го съобщих.

Затворих и обмислих възможностите си за избор. Беше късно следобед и бях свободен до десет сутринта. Искаше ми се да прегледам още веднъж материалите от разследванията на обира на снимачната площадка и на убийството на Анджеа Бентън, но знаех, че не е необходимо да седя вкъщи, за да го направя. Можех да го направя и на борда на самолет.

Обадих се на „Саут Уест Еърлайнс“ и си запазих място за полет от „Бърбанк“ до Лас Вегас, който пристигаше в 19:15, и за обратен полет сутринта. В 8:30 отново щях да съм на „Бърбанк“. Казах, че ще платя в брой билетите на летището, защото кредитните ми карти бяха в Елиноор.

Тя отговори на обаждането ми след второто позвъняване. Говореше

шепнешком.

– Хари е. Нещо не е наред ли?

– Не.

– Тогава защо шепнеш?

– Съжалявам. – Елинор повиши тон. – Не съзнавах, че шепна. Какво става?

– Мисля да дойда довечера, за да си взема чантата и кредитните карти. Ще ме посрещнеш ли на летището?

– Довечера ще играя. Ще се видим по-късно.

– Самолетът ми пристига в 19:30. Може да излезем да вечеряме някъде, преди да отидеш да играеш.

Зачаках. Стори ми се, че мина цяла вечност, докато чуй отговора ѝ.

– Ще е чудесно да вечеряме заедно. Ще нощуваш ли в Лас Вегас?

– Да. Обратният полет е рано сутринта. Трябва да свърша някои неща тук.

– Къде ще отседнеш?

Намекът беше прозрачен.

– Не знам. Не съм правил резервации.

– Не мисля, че ще е добре за теб, ако нощуваш при мен, Хари.

– Да...

Последва продължително мълчание.

– Мога да те уредя да спиш в „Беладжо“. Те ще го направят заради мен.

– Сигурна ли си?

– Да.

– Благодаря, Елинор. Искаш ли да дойда при теб с такси?

– Не. Ще дойда да те взема от летището.

– Благодаря, Елинор.

– Трябва да уредя някои неща, за да се освободя довечера, така че трябва да затворям. Ще се видим на летището. Чао – каза тя и затвори.

Точно преди да го направи, ми се стори, че чух друг глас. Замислих се за това, но Луис Армстронг започна да пее „Какъв чудесен ден“ и аз усилих звука.

30

Вечерта на летището двамата с Елинор повторихме същия ритуал като преди – до целувката, след което се качих в колата ѝ. Обърнах се и сложих на задната седалка тежката черна папка.

– Това прилича на материали от полицейско разследване, Хари.

– Така е. Мислех, че ще мога да ги прегледам по време на полета.

– И какво стана?

– На седалката зад мен реवेशе бебе. Не можах да се съсредоточа. Защо ще водят едно дете в Лас Вегас?

– Всъщност градът не е лошо място за отглеждане на деца. Поне така се предполага.

– Не говоря за отглеждане. Защо ще водят малко дете на ваканция тук, а не например в Дисниленд?

– Мисля, че ти трябва едно питие.

– И храна. Къде искаш да вечеряеме?

– Спомняш ли си, когато живеехме в Лос Анджелис и ходехме във „Валентино“ по специални поводи?

– И още как.

Елинор се засмя и възможността да я гледам отново ме развълнува. Харесваше ми как късо подстриганата ѝ коса разкрива прекрасната ѝ шия.

– И тук има „Валентино“. Направих резервация.

– В Лас Вегас, изглежда, има всичко.

– Освен теб. Никой не може да направи копие на Хари Бош.

Елинор продължи да се усмихва и това също ми хареса. После настъпи мълчание, удобно за двойка бивши съпрузи. Тя вещо маневрираше през уличното движение, което съперничеше на задръстените улици и магистрали в Лос Анджелис.

Не бях идвал в Лас Вегас от три години, но този град ме бе научил, че времето е относително понятие. За три години всичко сякаш отново се бе променило. Видях нови места за развлечения и атракции, таксите с електронни реклами на покривите и монорелсови влакчета, свързващи казината.

„Валентино“ се намираще във „Венешън“, един от най-новите бисери в короната на елитните казина в Лас Вегас. Последния път, когато бях в града, това заведение не съществуваше. Елинор спря на паркинга

и аз ѝ казах да отвори багажника, за да сложа вътре пътническата си чанта и материалите от разследването.

– Не може. Пълен е – отговори тя.

– Не искам да оставям тези неща на седалката. Особено материалите от разследването.

– Прибери ги в чантата и я сложи на пода.

– В багажника няма ли място поне за папката?

– Не. Претъпкан е и ако го отворя, всичко ще се изсипе.

– Какво толкова има вътре?

– Дрехи и разни други неща. Искам да ги дам на „Армията на спасението“, но все не ми остава време.

Две пикола отвориха вратите ни едновременно и ни поканиха в заведението. Слязох от колата, отворих задната врата, наведох се и сложих материалите от разследването в чантата. Дръпнах ципа и я пъгнах под шофьорската седалка. Забелязах, че на кожената седалка има белезникавожълто петно – единственият недостатък на красивата нова кола.

– Идваш ли, Хари?

– Да.

Пиколото подкара колата и аз се вторачих в багажника и задната част. Не изглеждаха натежали. Прочетох регистрационния номер и си го повторих три пъти наум.

„Валентино“ беше същият като онзи в Лос Анджелис, все едно беше клонинг, каквито са всички „Макдоналдс“, само Че на по-високо кулинарно равнище.

Не настоях да разговаряме, докато вечеряхме. Чувствах се удобно и бях щастлив, че съм с Елинор. Отначало говорихме за мен и напускането ми на полицията. Разказах ѝ за случая, по който работя, включително за връзката със старата ѝ приятелка и колежка Марти Геслер. Бе изминала цяла вечност, откакто Елинор работеше като агент на ФБР, но още имаше аналитичния начин на мислене на следовател. Докато живеехме заедно, често ми даваше съвети и няколко пъти ми помогна с идеи.

Този път Елинор ми даде само един съвет – да стоя далеч от Пипълс и Милтън, и дори от Линдъл. Не че ги познаваше лично. Но познаваше хората във ФБР. Разбира се, съветът ѝ бе закъснял.

– Правя всичко възможно да ги отбягвам – казах аз. – Много ще се радвам, ако не ги видя никога повече.

– Но това е малко вероятно.

Изведнъж се сетих за нещо.

– Носиш си клетъчния телефон, нали?

– Да, но мисля, че тук не можеш да го използваш.

– Знам. Ще изляза навън. Трябва да се обадя, инак ще настъпи хаос.

Елинор извади телефона от чантата си и ми го даде. Излязох от ресторанта и застанах в покрития търговски център, който бе проектиран така, че да прилича на венециански канал, и дори имаше гондоли. Тава-нът бе боядисан в небесносиньо с бели облачета. Това беше илюзия, но поне имаше климатична инсталация. Обадох се на Джанис Лангуайзър и ѝ казах, че може да говори, без да се притеснява.

– Започнах да се тревожа, като не ми се обади. Звъних у вас два пъти – каза тя.

– Всичко е наред. Аз съм в Лас Вегас и ще се върна утре.

– Откъде да знам, че не говориш под натиск? Че не са те задържали и не те принуждават да кажеш това.

– Имаш ли идентификатор на входящи обаждания?

– А, да. Номерът, от който се обаждаш, започва със 702, кодът на Лас Вегас. Добре, Хари. Не забравяй да ми се обадиш утре. И не харчи много пари.

– Няма.

Когато се върнах в ресторанта, Елинор не беше на масата-Седнах и се притесних, но след няколко минути тя се върна от тоалетната. Изглеждаше различна, но не можах да разбера какво се е променило в нея. Не беше само прическата по-тъмният ѝ слънчев загар. Сякаш беше самоуверена, отколкото я помнех. Може би бе намерила онова, което ѝ трябваше, на покритите със синьо сукно маси за покер.

Върнах ѝ телефона и Елинор го пусна в чантата си.

– Е, как я караш тук? – попитах. – Говорихме за моя случай. Нека сега да поговорим за твоя.

– Нямам случай.

– Знаеш какво имам предвид.

Тя сви рамене.

– Нещата вървят добре. Тази година спечелих няколко турнира и съм много доволна. Ще играя в сериите.

Елинор имаше предвид квалификационните турнири за Световните серии по покер. Последния път, когато разговаряхме на тази тема, тя ми каза, че тайната ѝ амбиция е да стане първата жена, спечелила сериите.

– За пръв път ще играеш в сериите, така ли?

Тя кимна и се усмихна и разбрах, че е горда и развълнувана от това.

– Ще започнат съвсем скоро.

– Желая ти успех. Може да дойда и да гледам. Скъп ли е кувертът?

– Двайсет и пет хиляди.

– Брей!

– Сега имам поддръжници. Те плащат.

– Какво имаш предвид?

– Така се прави. Имам поддръжници. Инвеститори. Те плащат, за да участвам в турнирите. Играя с техните пари. Те прибират седемдесет и пет процента от всичко, което спечеля в турнирите. Но не и нощем. Освен ако не участвам в частна игра с високи залози. Инак аз взимам, каквото изкарам.

Кимнах.

– Кои са тези хора? Дали са... Ами, нали се сещаш?

– Почтени? Да, Хари. Те са бизнесмени. Хора от „Майкрософт“. От Сиатъл. Запознах се с тях, когато дойдоха тук да играят. Досега съм им спечелила много пари. Така както вървят нещата с фондовия пазар, те предпочитат да инвестират в мен. И те са доволни, и аз съм доволна.

– Хубаво.

Замислих се за наградата за случая, по който работех. Ако разкриех извършителя, възстановях част от парите и получех част от наградата, можеше дай стана поддръжник. Но това беше неосъществима мечта. Запитах се дали Елинор би взела пари от мен.

– За какво мислиш? – попита тя. – Изглеждаш угрижен.

– За нищо. Сетих за случая, по който работя. Утре трябва да питам нещо следователя на застрахователната компания.

Сервитьорът донесе сметката и аз я платих – вече си бях взел кредитните карти от Елинор. Излязохме от ресторанта и се качихме в колата. Проверих дали чантата ми е под седалката. Потеглихме към „Беладжо“. Разстоянието беше малко, но пътуването продължи дълго заради натовареното движение. Изнервих се, защото не знаех какво ще се случи, когато стигнем там. Погледнах часовника си. Наближаваше десет.

– В колко часа ще играеш?

– Обичам да започвам около полунощ.

– Защо ти харесва да играеш нощем, а не през деня?

– Сериозните играчи идват през нощта. Туристите си лягат. На масата се разиграват повече пари.

Известно време пътувахме мълчаливо, после тя продължи да говори, сякаш не бе спирала.

– Освен това обичам да наблюдавам изгрева, след като изляза от казиното. Чувствам се щастлива, че съм оцеляла още един ден.

Влязохме в „Беладжо“. Елинор взе ключа, оставен на нейното име

на гишето за важни гости, и ме поведе към асансьора така, сякаш го бе правила стотици пъти. Влязохме в апартамент на дванайсетия етаж. Беше прекрасен. Имаше всекидневна, спалня и изглед към осветените фонтани в предния двор.

– Хубав е. Имаш богати познати.

– Създавам си репутация. Играя тук четири-пет нощи и това започва да привлича хора. Играчи, които залагат много и искат да играят с мен. Служителите тук го знаят и не искат да играя другаде.

– Изглежда, че нещата вървят добре за теб.

– Не се оплаквам.

– Не знам...

Не довърших мисълта си. Елинор се приближи и застана пред мен.

– Какво не знаеш?

– Не знам какво щях да кажа. Може би щях да попитам какво пропускам. Имаш ли си някого, Елинор?

Тя се приближи още и усетих дъхът.

– Имаш предвид дали съм влюбена ли, Хари? Не, не съм. Още ли вярваш в онова, което ми каза? В теорията за единствения куршум?

Кимнах, без да се колебая, и я погледнах в очите. Тя се наведе към мен.

– А ти? – попитах я. – Още ли вярваш в стиховете на поета, че нещата в сърцето са неизброими?

– Езра Паунд... Да, вярвам.

Повдигнах с ръка брадичката ѝ и я целунах. Прегърнахме се и Елинор ме притегли към себе си. Разбрах, че ще се любим. И в този миг усетих какво е да си най-големият късметлия в Лас Вегас. Притиснах я до себе си, погалих тила ѝ и прошепнах:

– Всичко, което искам на този свят, си ти.

– Знаем – отговори тя.

31

По време на обратния полет към Лос Анджелис се опитах да се съсредоточа върху разследването. Но усилията ми бяха безуспешни. През по-голямата част от нощта бях наблюдавал как Елинор печели стотици долари от петима мъже в стаята за покер в „Беладжо“. За пръв път я гледах как играе. Доста затрудни другите играчи и ги принуди да се откажат. Остана само един, но купчината чипове пред него беше само една, докато Елинор осребри пет. Тя беше хладнокръвен и неотстъпчив играч, внушаваше респект и бе загадъчна и красива. Цял живот съм изучавал хората. Но не можах да разгадая изражението ѝ, докато играеше. Доколкото видях, нито за миг не се издаде.

Но след като приключи с тези мъже, Елинор приключи и с мен. Каза ми, че била уморена и трябвало да си ляга. Добави, че не може да отида при нея. Дори не предложи да ме закара до летището. Сбогувахме се набързо. В целувката ни липсваше страстта, която бяхме изпитали по-рано в апартамента. Разделихме се без обещания да се срещнем отново или да се чуем по телефона. Просто си казахме довиждане и тя тръгна.

Успях да стигна до летището, но когато се качих в самолета, не можах да прогоня мисълта за нея. Опитах се да чета материалите от разследването, но не излезе нищо. Непрекъснато мислех за загадките на Елинор. Не за хубавите мигове, прекарани заедно, за спомените и любовенето. Мислех за внезапната ни раздяла и колко ловко Елинор бе отбягвала въпроса, когато я попитах има ли си някого. Тя каза, че не е влюбена, но всъщност не отговори на въпроса ми. Мислех за желанието ѝ да отседна в хотел и защо не искаше да отвори багажника на колата ѝ. Бях запомнил регистрационния ѝ номер и го записах на първата страница на материалите от разследването. После се почувствах като предател и го задрасках. Но въпреки че го направих, знаех, че няма да го залича от паметта си.

Кабинетите на следователите на „Глобал Ъндъррайтърс“ се намираха в шестетажна черна сграда на „Колорадо“, на около шест пресечки от океана. Секретарката на Шандор Шатмари ме погледна така, сякаш бях паднал от луната.

– Не получихте ли съобщението ми?

– Какво съобщение?

– Оставих ви съобщение, че се наложи тази сутрин господин Шатмари да отмени срещата ви.

– Какво се е случило? Да не е умрял някой?

Тя се обиди от наглостта ми и в гласа ѝ прозвуча нотка на раздразнение.

– Не. Той прегледа програмата си за деня и реши, че няма къде да ви вмести.

– Значи е тук?

– Не може да ви приеме. Съжалявам, че не сте чули съобщението ми. Останах с убеждението, че това е домашният ви номер.

– Моля ви, кажете му, че съм тук. Не чух съобщението ви, защото не бях в града. Върнах се тази сутрин. Бих искал да го видя. Важно е.

Секретарката се притесни и вдигна телефонната слушалка, но после размисли, остави я, стана и отиде да му предаде Молбата ми лично. След няколко минути се върна и седна, не бързаше да ми съобщи новината. Накрая каза:

– Говорих с господин Шатмари. Ще се опита да ви приеме веднага, щом може.

– Благодаря. Много мило и от негова, и от ваша страна.

В чакалнята имаше канапе и масичка за кафе, върху които бяха разпръснати стари списания. Бях взел със себе си от разследването като реквизит, за да смая с тях и с достъпа си до такава секретна информация. Седнах на канапето и започнах да прелиствам страниците и да препрочитам някои от докладите. Нищо ново не привлече вниманието ми, но се запознавах все по-отблизо с фактите по случая. Това беше важно, защото знаех, че ще ми помогне, докато пресявам новата информация, за да не проверявам всеки път в материалите.

Мина половин час, после телефонът на секретарката из-звъня и тя ме покани да вляза при шефа ѝ.

Шатмари беше едър петдесет и пет годишен мъж. Приличаше повече на продавач на книги, отколкото на следовател, но стените в кабинета му бяха окичени с похвални грамоти и снимки с известни личности, които свидетелстваха за успеха му като детектив. Той посочи стола пред отрупаното с книжа бюро и заговори, като в същото време пишеше нещо.

– Аз съм зает човек, господин Бош. Какво мога да направя за вас?

– Както ви казах вчера по телефона, работя по един от вашите случаи. Мислех, че може да обменим информация и да видим кой докъде е стигнал.

– Защо да споделям информация с вас?

Нещо не беше наред. Той беше предварително настроен да не ме хареса, още преди да съм прекрачил прага на кабинета му. Запитах се дали Пипълс не е разговарял с него за мен. Може би Шатмари се бе обадил на полицията или на ФБР, за да ме провери, и му бяха казали да не ми съдейства. Вероятно затова се бе опитал да отмени срещата ни.

– Не разбирам – казах аз. – Нещо не е наред ли? Това се нарича разкриване на престъпление, ето защо може би трябва да обменим информация.

– А вие? Бихте ли споделили информация с мен? Каква част от наградата ще ми дадете?

Стана ми ясно. Наградата.

– Разбрали сте ме погрешно, господин Шатмари.

– И още как. Непрекъснато срещам такива като вас. Идват тук и искат информация с надеждата да спечелят пари.

Ядосваше се и акцентът му се засили. Отворих материалите от разследванията и намерих черно-белите фотокопия на снимките от сцената на убийството. Откъснах онази, на която Анджела Бентън бе протегнала ръце, и я сложих на бюрото му.

– Ето защо го правя. Не заради парите, а заради нея. Бях там онази нощ. Аз съм бивше ченге. Работих по този случай, докато не ми го отнеха. После напуснах полицията. Не отговарям на изискванията да получа наградата.

Шатмари се вторачи в зърнестото фотокопие, после погледна папката на коленете ми и накрая мен.

– Сега си спомних за вас. Името ви. Вие ранихте един от крадците.

Кимнах.

– Бях там в онзи ден, но тъй като не открихме крадците, не е известно кой кого е ранил.

– Я стига. Осем наети ченгета и ветеран от полицията. Вие бяхте.

– И аз така мисля.

– Тогавя се опитах да говоря с вас, но полицията не ми позволи.

– Защо?

– Полицаяте биха направили всичко, за да попречат на другите следователи да разберат какво става. Такива са.

– Знам. Спомням си.

Той се усмихна и се облегна назад на стола.

– И сега сте дошли, за да искате съдействие от мен? Каква ирония, а?

– Да.

– Това материалите от разследването ли са? Може ли да ги видя?

Дадох му тежката черна папка. Шатмари я взе и започна Да прелиства страниците, докато стигна до първия доклад за убийството на Анджела Бентън. Прокара пръст надолу и стигна до името ми. Накрая затвори папката, но не ми я върна.

– Но защо сега? Защо разследвате това престъпление?

– Защото наскоро напуснах полицията и това убийство не Ме оставя на мира.

Той кимна.

– Сигурно разбирате, че нашето разследване е свързано с парите, а не с жената.

– Ако питате мен, няма разлика.

– Разследването ни вече не е активно. Парите изчезнаха. Няма шанс да бъдат намерени... – Работим по други случаи.

– Парите са отписани, но не и жертвата. Поне аз не съм я отписал. Нито онези, които са я познавали.

– Познавахте ли я?

– Запознахме се в същия ден, в който бе убита.

Той кимна, сякаш разбра какво имам предвид.

– Стигнахте ли донякъде в разследването?

Шатмари дълго мълча и накрая каза:

– Не съвсем. Може да се каже, че стигнахме до задънена улица.

– Кога се отказахте?

– Не си спомням. Отдавна.

– Къде са материалите от разследването?

– Не мога да ви ги дам. Това е в разрез с политиката на компанията.

– Заради наградата ли? Компанията не ви позволява да съдействате на неофициално разследване, ако има обявена награда?

– Това може да доведе до тайно споразумение. Пък и съществува юридически риск. Не се ползвам с протекции, каквито има полицията. Ако записките и изводите ми от разследването станат публично достояние, ще бъда уязвим и може да ме съдят.

Замислих се как да подхожда към Шатмари. Той, изглежда, криеше нещо и каквото и да беше то, можеше да е в материалите му от разследването. Смятам, че искаше да ми го каже, но не беше сигурен как.

– Погледнете пак снимката – рекох аз. – Вижте ръцете й. Набожен ли сте, господин Шатмари?

Той се вторачи в ръцете на Анджеला Бентън.

– Понякога. А вие?

– Не съвсем – отговорих. – Какво означава религия? Не ходя на църква, ако имате предвид това. Но мисля за религията и смятам, че в нея има някакъв смисъл. Моралът прилича на религия. Човек трябва да го спазва. Погледнете ръцете й, господин Шатмари. Няма да забравя мига, когато я видях да лежи на плочките и как бе протегнала ръце... Приех го като знак.

– За какво?

– Не знам. Знак за нещо. Като религия. Затова не мога да се откажа от този случай.

– Разбирам.

– Тогава извадете материалите от разследването си и ги сложете на бюрото – казах така, сякаш говорех на човек, изпаднал в хипнотичен транс. – После отидете да си вземете кафе или да изпуштите една цигара. И не бързайте. Ще ви чакам тук.

Шатмари дълго ме гледа, после протегна ръка, извади една папка и я сложи на бюрото. Накрая отмести стола си и стана.

– Ще отида да си взема кафе – каза той. – Желаете ли нещо?

– Не, благодаря.

Шатмари кимна и излезе. В мига, в който вратата се затвори, аз скочих от мястото си, заобиколих бюрото, седнах и отворих папката.

Вече бях виждал повечето документи в нея. Имаше копия от договори между „Глобал“ и клиента им „Банка ЛА“ и резюмета от разпити на служители на банката и филмовата компания. Шатмари бе разговарял с всички от охраната и транспортирането на парите, присъствали на мястото в деня на престрелката и обира.

Но нямаше разговор с мен. Както винаги, полицията бе Издигнала бариера. Искането на Шатмари да ме разпита така и не бе стигнало до мен. Не че щях да се съглася да говоря с Него. Тогава притежавах

арогантност, която се надявам, че Не съм изгубил.

Прегледах разпитите и резюметата, колкото можах по-бързо, като обърнах особено внимание на докладите за три-Мата банкови служители, с които смятах да говоря по-късно през деня – Гордън Скагс, Лайнъс Саймънсън и Джослин Джоунс. Те не бяха казали кой знае колко на Шатмари. Скагс е организиран всичко и подробно бе обяснил какви предпазни мерки е взел и как е планирал доставянето на едnodневния заем от два милиона долара. Разпитите на Саймънсън и на Джоунс ги описваха като работни пчелички, които изпълняват каквото им кажат.

Любопитството ми се изостри, когато попаднах на документи, отнасящи се до финансовото състояние на Джек Дорси, Лотън Крос и мое-то. Шатмари бе направил справка за всеки от нас. Очевидно се бе обади- л на банките, в които имахме сметки, и на компаниите, издали кре- дитните ни карти, и бе написал кратки резюмета. Моето кредитно досие беше най-чисто. Крос и Дорси не се бяха представили толкова добре. Според Шатмари и двамата имаха огромни дългове. Дорси беше в най- трудно финансово положение, защото бе разведен и издържаше четири деца, две от които учеха в колеж.

Вратата на кабинета се отвори и секретарката подаде глава, явно за да каже нещо на Шатмари, но после видя зад бюрото мен и попита:

– Какво правите?

– Чакам господин Шатмари. Той отиде за кафе.

Тя сложи ръце на закръглените си хълбоци – международният жест, изразяващ възмущение.

– Той каза ли ви да седнете зад бюрото му и да четете тази папка?

Бях задължен да не създавам неприятности на Шатмари.

– Каза ми да чакам. И аз чакам.

– Веднага се махнете оттам. Ще кажа на господин Шатмари какво видях.

Затворих папката, станах, заобиколих бюрото, както ми бяха наре- дили, и казах:

– Ще ви бъда много благодарен, ако не го направите.

– Благодарността ви не ме интересува. Ще му кажа.

Тя изчезна, като остави вратата отворена. След няколко минути Шатмари гневно нахлу в кабинета и тресна вратата. После се обърна към мен и изражението му омекна. Носеше голяма чаша с димящо кафе.

– Благодаря, че го изиграхте по този начин – каза той. – Дано да сте намерили онова, което търсите, защото се налага да ви изхвърля оттук.

– Няма проблем – казах и станах. – Но имам един въпрос.

– Кажете.

– Рутинна операция ли е да проучвате финансовото положение на ченгетата, занимаващи се с разследванията ви? Проучили сте мен, Джек Дорси и Логън Крос.

Шатмари сбърчи чело, докато се опитваше да си спомни причината за финансовите проверки, после сви рамене.

– Забравил съм защо съм го направил. Вероятно съм решил да проверя всеки, защото откраднатата сума беше много голяма. Особено вас, Бош, заради присъствието ви на снимачната площадка точно в онзи момент.

Кимнах. Мотивът беше убедителен.

– Сърдите ли се за това?

– Аз ли? Не. Просто ми беше любопитно защо сте го направили.

– Открихте ли нещо друго, което да ви помогне?

– Може би. Човек никога не знае.

– Е, тогава ви желая успех. Ако нямате нищо против, обадете ми се, ако има някакво развитие.

– Добре.

Стиснахме си ръцете. На излизане минах покрай възмутената секретарка и ѝ пожелах приятен ден. Тя не отговори.

Разговорът с Гордън Скагс мина бързо и гладко. Срещнахме се в уговорения час в небостъргача на „Банка ЛА“ в центъра на града. Кабинетът му на четирийсет и втория етаж гледаше на изток и предоставяше една от най-хубавите гледки на градския смог, които съм виждал. Разказът на Скагс за участието му в злополучния заем от два милиона долара за снимките на филма на „Айдолон Продъкшънс“ не се различаваше много от показанията му в официалните материали от разследването. Той бе уговорил за банката хонорар от петдесет хиляди долара, включващи и заплащането на охраната. Парите трябвало да напуснат банката сутринта в деня на снимките и да се върнат в шест вечерта.

– Знаех, че има риск – каза той. – Но видях възможност за добра и бърза печалба за банката. Би могло да се каже, че това засенчи преценката ми.

Скагс прехвърли въпросите към транспортирането на парите и Рей Вон, шефа на охраната, и насочи вниманието ми към задачите по осигуряването на еднодневната операция чрез „Глобал“ и после събирането на двата милиона. Каза, че би било много необичайно една банка да разполага с толкова много налични пари в брой за един ден. Ето защо няколко дни преди доставянето им на снимачната площадка Скагс трябвало да уреди транспортирането на парите от различни клонове на „Банка ЛА“ до централата. В уречения ден парите били натоварени в бронирана кола и закарани на снимачната площадка в Холивуд. Рей Вон пътувал в първия автомобил и постоянно поддържал радиовръзка с шофьора на бронираната кола, като го превел по обиколен маршрут, за Да разберат дали не ги преследват.

На снимачната площадка ги посрещнали други въоръжени пазачи и Лайнъс Саймънсън, един от помощниците му които помогнали на Скагс да събере парите и да състави списъка със серийните номера, поискан от застрахователната компания.

Разбира се, посрещнали ги и въоръжените до зъби маскирани бандити.

Единственото ново нещо, което научих от Скагс по време на първата част от разговора ни, беше, че след извършването на обира политиката на банката се е променила. „Банка ЛА“ вече не отпускате заеми на филмови продукции.

– Парен каша духа. Опариш ли се веднъж, научаваш нещо. Опариш ли се втори път, това вече е глупаво. Ние не сме глупави, господин Бош. Няма да допуснем пак да изгорим заради филмопроизводители.

Кимнах.

– Убеден ли сте, че обирът е замислен от външни хора, а не тук, в банката?

Скагс изглеждаше възмутен от самата мисъл, че извършителят може да е от банката.

– Да. Вижте горкото момиче, което беше убито. Тя работеше за филмовата компания, а не за мен.

– Така е. Но убийството ѝ може да е било част от плана да хвърлят подозренията върху филмовата продукция, вместо върху банката.

– Това е невъзможно. Полицаяте разнишиха всичко тук. Същото направиха и със застрахователната компания. Ние сме сто процента чисти.

Отново кимнах. Той бе влязъл в капана ми.

– Тогава предполагам, че няма да имате нищо против, ако поговоря с някои от служителите ви. Бих желал да говоря с Лайнъс Саймънсън и с Джослин Джоунс.

Скагс осъзна, че е хванат натясно. Как можеше да не ми позволи да говоря със служителите му след толкова пламенната си защита на честността и невинността на служителите На банката?

– Отговорът е и да, и не – каза той. – Джоунс още работи при нас. Сега е помощник-управител на клона ни в Западен Холивуд. Мисля, че няма да има проблем да говорите с нея.

– А Лайнъс Саймънсън?

– Той така и не се върна при нас след онзи ужасен ден. Сигурно знаете, че крадците го простреляха. Него и Рей. Рей почина, но Лайнъс е жив. Беше в болница, после си взе отпуск по болест и накрая изобщо не искаше да се върне. Не го обвинявам.

– Напусна ли?

– Да.

Този факт не бе споменат в полицейските материали от разследването, нито в документите на Шатмари. Знаех, че разследването беше най-интензивно в дните и седмиците след обира. Това вероятно беше така, защото Саймънсън още се лекуваше и беше служител на банката. Нямахше причина напускането му да е споменато в докладите.

– Знаете ли къде работи?

– Знаех, но после изгубих следите му. Ще бъда откровен с вас.

Лайнъс напусна и си нае адвокат, който предяви обвинения, че банката е изложила на риск живота му и други подобни глупости. Не спомена обаче, че Лайнъс предложи доброволно да отиде там в онзи ден.

– Сам е поискал да отиде?

– Да. Той беше млад човек, израснал е в града. Вероятно е имал стремежи, типични за холивудската младеж. С всеки е така. Мислел е, че ще има някакъв шанс, като прекара един ден на снимачната площадка и отговаря за парите. Та значи пожела да отиде там и аз се съгласих. И без това исках на мястото да има някой от отдела ми. Имам предвид освен Рей Вон.

– Саймънсън осъди ли банката, или адвокатът му само вдигна шум?

– Вдигна шум, но толкова голям, че сключиха споразумение с Лайнъс. Дадох му пари и той изчезна. Чух, че ги използвал, за да си купи нощен клуб.

– Колко му дадоха?

– Не знам. Веднъж попитах адвоката ни Джеймс Форман, но той не ми каза. Условието на споразумението били поверителни. Но доколкото разбрах, клубът бил хубав. От типичните за Холивуд.

Сетих се за портрета, който бях видял в библиотеката и в кантората, докато чаках Джанис Лангуайзър.

– Адвокатът ви е Джеймс Форман?

– Да, на банката. Външен юридически съветник. Решиха да възложат случая на него заради евентуален конфликт на интереси.

Кимнах.

– Знаете ли името на нощния клуб?

– Не.

Погледнах към смога през прозореца. Гледах, но не виждах нищо. Почувствах първите тръпки на инстинктивно вълнение и на чувството, че съм получил божествено откровение.

– Господин Бош? Ще ме изчакате ли? След пет минути имам съвещание.

Излязох от унеса си и го погледнах.

– Съжалявам. Свърших си работата тук. Поне засега. Но преди да влезете на съвещанието, бихте ли се обадили на Джослин Джоунс, за дай кажете, че ще я посетя? Освен това бих искал да знам и къде се намира клонът на банката ви.

– Няма никакъв проблем.

34

Имах време до срещата ми с Джослин Джоунс, затова подкарах по Холивуд Булевард. Не бях минавал оттам, откакто напуснах полицията, и ми се щеше да видя стария маршрут. Според вестниците районът се променяше и исках да видя това с очите си.

Асфалтът блестеше на слънчевата светлина, но фасадите на магазините и административните сгради край Вайн дремеха под патината на половинвековния смог. Нямахше разлика. Но след Кауенга и по Хайланд видях нови неща – хотели, кинотеатри и търговски центрове със стилни ресторанти. Улиците бяха пълни с хора. Месинговите звезди, вградени в тротоарите, бяха излъскани. Думата, която се появи в съзнанието ми, беше „надежда“. Във въздуха витаеше ново усещане за надежда и жизнелюбие. От улицата се излъчваха позитивни вибрации и това ми хареса. Знаех, че идеята е тези вибрации да се разпространят от този централен район и да обхванат булеварда като приливна вълна, оставяйки по пътя 7 си обновления и нововъведения. Преди няколко години бих казал, че планът няма шанс. Но вероятно грешах. Поне така се надявах.

С чувството, че късметът ми от Лас Вегас още е с мен, реших да се подкрепя и спрях пред Фермерския пазар, за да си купя нещо за ядене.

Пазарът също беше обновен. Имаше нов паркинг и търговски център на открито, построен до стария пазар с удобната му комбинация от хубава евтина храна и кич. Повече ми харесваше, когато можеше да се спре направо до павилиона за вестници, но трябва да призная, че го бяха направили добре. Старото и новото бяха едно до друго и се допълваха. Разходих се из новата част и минах покрай универсалните магазини и най-голямата книжарница, която съм виждал, и влязох в старата част. Всички магазини и заведения запазени и пълни. Хората бяха доволни. Беше късно за закуска, за да си купя поничка, затова избрах сандвич с бекон и кафе и влязох в една от старите телефонни будки. Първо се обадох на Рой Линдъл и го хванах да обядва на бюрото си.

– Какво ядеш?

– Ръжено хлебче с риба тон и кисели краставички.

– Отвратително.

– Прав си. А ти какво ядеш?

– Сандвич с пушен бекон.

– Гадост. Какво искаш, Бош? Последния път, когато се видяхме, не

искаше да имаш нищо общо с мен. Мислех, че си отишъл в Лас Вегас.

– Ходих, но се върнах. И нещата се изглаждат. Може да се каже, че се споразумях с приятелите ти от деветия етаж. Искаш ли да се върнеш в играта, или ще се сърдиш?

– Научи ли нещо ново?

– Може би. Но в момента имам само предчувствие.

– Какво искаш от мен?

Отместих опаковката от сандвича от черната папка и я отворих, за да видя информацията, която ми трябваше.

– Провери какво ще можеш да намериш за един тип, Лай-нъс Саймънсън. Двайсет и две годишен, бял. Има клуб в града.

– Как се нарича?

– Още не знам.

– Страхотно.

Казах му рождената дата на Саймънсън и адреса, записан в материалите от разследванията, макар да имах чувството, че е стар.

– Кой е той?

Добавих, че Саймънсън е работил в „Банка ЛА“ и е бил прострелян по време на обира на снимачната площадка.

– Той е жертва. Мислиш, че е нагласил всичко и е казал На хората си да го прострелят в задника?

– Не знам.

– И какво общо има този Саймънсън с Марти Геслер?

– Не знам. Вероятно нищо. Но искам да го проверя. Струва ми се, че има нещо гнило.

– Добре. Продължавай да имаш предчувствия, а аз ще върша черната работа. Нещо друго?

– Виж какво, ако не искаш да го направиш, кажи. Ще помоля някой друг.

– Ще го направя. Нещо друго?

Поколебах се, но не задълго.

– Да. Ще провериш ли един регистрационен номер?

– Казвай.

Казах му номера на колата, която караше Елинор. Помнех го и едва ли щях да го забравя, докато не го проверях.

– Невада? – подозрително попита Линдъл. – Това с пътуването ти до Лас Вегас ли е свързано, или с разследването, тук?

Трябваше да се досетя. Линдъл имаше много недостатъци, но не беше глупав.

– Не знам – излъгах.

Ако колата беше регистрирана на друг, както се съмнявах, щях да измисля някаква история, че са ме проследили, и Линдъл нямаше да разбере нищо.

– Добре – каза агентът. – Трябва да затварям. Обади ми се по-късно.

Затворих. Обзе ме чувство за вина. Можеше и да заблудя Линдъл с искането си, но не и себе си. Проверях бившата си съпруга, която не можех да забравя. Запитах се дали съм способен да направя нещо още-ниско.

Опитах се да не мисля за това, отново взех слушалката и пуснах в автомата още монети. Обадих се на Джанис Лангуайзър и осъзнах, че може би съм на път да отговоря на въпроса, който си бях поставил.

Секретарката каза, че Лангуайзър говори по телефона и ще ми се обади по-късно. Отговорих, че тя не може да се свърже с мен, но ще позвъня пак след петнайсет минути. Затворих и се разходих из търговския център, като прекарах повечето време в един магазин, където продаваха стотици търговски марки лютив сос. Не знаех дали ще го използвам, защото вече не си готвех, но купих бутилка „Гейтър Скуийзинг“, тъй като магазинът ми хареса, пък и ми трябваша още дребни пари за телефона.

После отидох във фурната, но не за да купя нещо, а да гледам. Когато бях дете, майка ми ме водеше в събота сутринта на Фермерския пазар. Най-ясно съм запомнил как наблюдавах през витрината как пекарят украсява тортите, които хората са поръчали за рождени дни, празници и сватби. Правеше прекрасни фигури върху всяка торта – изстискваше крема през тънка фунийка – и дебелите му ръце бяха покрити с брашно и захар.

Майка ми обикновено ме повдигаше, за да мога да виждам как украсяват тортите. Понякога мислеше, че гледам лекаря, но аз наблюдавах отражението ѝ в стъклото и се питах какво не е наред.

Когато се измореше да ме държи, тя взимаше стол от близкия ресторант и ме слагаше да стоя на него. Гледах тортите и си представях на какви празненства ще бъдат изпратени и колко хора ще отидат там. Струваше ми се, че тортите са предназначени само за щастливи домове. Но смятах, че сватбените торти сигурно натъжават майките.

Фурната още съществуваше. Застанах пред витрината, но вътре нямаше пекар. Знаех, че вече е късно. Тортите се правеха рано сутринта, за да са готови навреме за празненствата по случай рождени дни,

годишнини и сватби. На лавицата До витрината имаше фунийки от неръждаема стомана за правене на различни фигурки и цветенца от крем.

– Няма смисъл да чакате. Приключиха за днес.

Не беше необходимо да се обръщам – в стъклото видях възрастна жена, която минаваше зад мен. Това отново ме накара да се сетя за майка ми.

– Да – отговорих й. – Права сте.

Влязох отново в телефонната будка и се обадох на Лангуайзър. Този път беше свободна.

– Всичко наред ли е?

– Да.

– Господи, уплаши ме.

– Защо?

– Казал си на Джейн, че не мога да се свържа с теб. Реших, че се обаждаш от клетъчен телефон.

– Съжалявам. Не помислих за това. Все още не използвам клетъчния телефон.

– Мислиш, че продължават да те подслушват?

– Не знам. Не съм сигурен дали изобщо са ме подслушвали. Просто взимам предпазни мерки.

– Е, това ежедневно ти обаждат ли е?

– Донякъде. Но искам и да те питам нещо.

– Слушам.

Може би защото не бях казал на Линдъл цялата истина или защото проверявах Елинор, но реших да не заблуждавам Лангуайзър, а да бъда откровен с нея.

– Преди няколко години кантората ви се е занимавала с един случай. Адвокатът е бил Джеймс Форман, а клиентът – „Банка ЛА“.

– Да, банката ни е клиент. Какъв е бил случаят? Тогава не работех в кантората.

Затворих вратата на телефонната будка, макар да знаех, че в тясно помещение скоро ще стане непоносимо топло.

– Не знам как са го нарекли, но името на другата страна е Лайнъс Саймънсън. Работил е в банката. Прострелях го по време на обира на снимачната площадка.

– Спомням си, че един беше ранен, а друг убит, но не и имената им.

– Лайнъс е раненият, а убитият – Рей Вон, шефът на охраната на банката. Саймънсън оживя. Всъщност беше прострелян в задника. Вероятно е било рикошет, доколкото си спомням от разположението на

силите.

– И после е съдил банката, така ли?

– Не съм сигурен дали е стигнал до това. Бил е в отпуск по болест и после е решил, че повече не иска да работи там. Намерил си адвокат и започнал да вдига шум, че банката му е длъжник, защото изложила живота му на риск.

– Звучи разумно.

– Макар че е отишъл на снимачната площадка доброволно. Помогнал е да набавят парите и после е поискал да ги охранява по време на снимките на филма.

– Ами, пак е възможно да ги съди. Може би е предявил обвинения, че е бил принуден да отиде там...

– Да, ясно. Не ме притеснява дали е имал основания, или не. Но очевидно е имал и Джеймс Форман се е занимавал с делата му и е постигнал споразумение с банката.

– За какво намекаш? Какъв е въпросът ти?

Отворих вратата на будката, за да поема глътка чист въздух.

– Искам да знам какво е било споразумението. Колко пари е получил?

– Веднага ще се обадя на Форман. Ще изчакаш ли?

– Няма да е толкова лесно. Мисля, че споразумението е поверително.

Лангуайзър замълча и аз се усмихнах. Почувствах се добре, че казах какво искам.

– Ясно – рече най-после Джанис. – Искаш да извърша нарушение, като разбере колко пари е получил.

– Ами, ако поставяш така въпроса...

– Има ли друг начин да го поставя?

– Саймънсън се появи, докато работех по случая. Много ще ми помогне, ако разбере колко пари са му дали.

Думите ми отново бяха посрещнати с дълго мълчание.

– Няма да шпионирам в собствената си кантора – заявя тя. – Няма да направя нищо, което може да ме забърка в неприятности. Най-добре е да отида при Джеймс и да видя какво ще каже.

– Хубаво.

Нещата се развиха по-добре, отколкото предполагах.

– Проблемът е, че „Банка ЛА“ още ни е клиент. Щом твърдиш, че Саймънсън е бил на мястото на обира на двата милиона и е работил в охраната, Форман може да се съгласи Да ми каже.

– Дано.

Не бях разсъждавал по въпроса от този ъгъл и се развълнувах. Реших, че Лангуайзър може би ще изкопчи от Форман онова, което ми трябваше.

– Не се вълнувай, Хари. Още е рано.

– Добре.

– Ще видя какво ще мога да направя и ще ти се обадя. И не се тревожи, ако оставя на домашния ти телефон закодирано съобщение.

– Добре, Джанис, благодаря.

Затворих и излязох от будката. По пътя към паркинга отново минах покрай витрината на фурната и се изненадах, като видях, че лекарят е там. Спрях за малко и се вторачих в него. Поръчката сигурно бе дадена в последната минута, защото тортата, която той извади от хладилника, вече беше украсена и той ѝ сложи само захарни цветя и датата.

Изчаках, докато написа пожеланието. Върху кафявия шоколад с розови букви пишеше: „Честит рожден ден, Кали!“ Поредната торта, предназначена за някой щастлив дом.

35

Джослин Джоунс работеше в клона на „Банка ЛА“ на Сан Висенте в Санта Моника. В район, известен от десетилетия като световната столица на банковите обири, Джоунс се намираше на възможно най-безопасното място. Клонът на банката беше срещу районното управление на полицията.

Сградата беше двуетажна и построена в стил ар деко. Фасадата беше извита и имаше големи овални прозорци. Бюрата в кабинетите бяха нови. Намерих Джоунс в кабинет с изглед към канцеларията на шерифа в „Пасифик Дизайн Сентър“, който наричаха „Синият кит“, защото от някои ъгли боядисаната в синьо фасада приличаше на опашката на кит, подаваща се от океана.

Джоунс се усмихна и ме покани да седна.

– Господин Скагс ми каза, че ще дойдете. Работели сте по обира.

– Точно така.

– Радвам се, че не е забравен.

– Приятно ми е да го чуя.

– Какво мога да направя за вас?

– Не съм сигурен. Преглеждам онова, което е било направено. Затова може и да се повтори, но бих искал да чуя какво е било вашето участие. Ще ви задавам въпроси, ако се сетя за нещо.

– Няма какво толкова да разказвам. Не бях там, за разлика от Лайнъс и горкия господин Вон. Бях около парите, преди да ги транспортират. Тогава бях помощник на господин Скагс. Той ми беше наставникът в компанията.

Кимнах и се усмихнах, сякаш смятах, че всичко това е много хубаво. Придвижвах се бавно. Планът ми беше постепенно да я насоча в посоката, в която исках.

– Работили сте с парите. Преброили сте ги и сте ги опако-. Къде стана това?

– В централата. През цялото време бяхме в трезора. Парите дойдоха при нас от клоновете и направихме всичко, без да излизаме оттам, освен, разбира се, след края на работното време. Работихме три дни и половина, за да подготвим банкнотите. През повечето време чакахме парите да пристигнат от клоновете.

– И Лайнъс Саймънсън ли беше с вас?

– Да.

– Господин Скагс и негов наставник ли беше?

Тя поклати глава и мисля, че леко се изчерви, но беше трудно да се каже, защото кожата ѝ беше смугла.

– Не. Програмата с наставници е предназначена за малцинствата. По-скоро беше, защото преди година я преустановиха. Все едно, Лайнъс е бял. Израснал е в Бевърли Хилс. Баща му е имал няколко ресторанта. Мисля, че не му трябваше наставник.

Кимнах.

– И така, вие с Лайнъс три дни сте събирали парите. Трябвало е и да запишете серийните номера.

– Да.

– Как се прави това?

Джоунс не отговори веднага. Очевидно се опитваше да си спомни и бавно се въртеше на стола. Видях как на покрива на участъка отсреща каца полицейски хеликоптер.

– Трябваше да запишем произволни номера, затова вземахме напокои банкноти от купчините. Мисля, че трябваше да запишем около хиляда серийни номера. Отне доста време.

Прелистих материалите от разследванията в черната папка, намерих доклада, който бяха написали двамата със Саймънсън, и го извадих.

– Според този доклад сте записали серийните номера на осемстотин банкноти.

– Да, вярно.

– Това ли е докладът?

Дадох ѝ го и Джоунс прегледа всички страници и подписа си накрая.

– Минаха четири години...

– Да, знам. Тогава ли го видяхте за последен път?

– Така мисля. Когато го подписах.

– Тук серийните номера са напечатани, а не написани на ръка. Как е станало това, щом сте били в трезора?

– Лайнъс реши, че ще ни отнеме цяла вечност, докато ги напишем на ръка и после ги вкараме в компютъра. Затова донесе преносимия си компютър и ги вкарахме там. Единият четеше номерата, а другият ги печаташе.

– Кой какво правеше?

– Редувахме се. Хората може да си мислят, че да седиш край маса с два милиона долара е много вълнуващо, но всъщност е скучно. Затова

се сменяхме.

Замислих се. Опитвах се да разбера как е станало. Присъствието на двама служители предполагаше двойна проверка на списъка, но явно случаят не беше такъв. Независимо дали бе чел номерата, или ги бе вкарвал в преносимия си компютър, Саймънсън бе контролирал информацията. Бе имал възможност да ги промени, без Джоунс да забележи, освен ако не бе гледала и банкнотите, и монитора.

И все пак това изглеждаше рисковано. Приличаше по-скоро на неочаквано хрумване, отколкото на предварително обмислен план.

– Добре – казах аз. – И после, когато приключихте, направихте разпечатка и подписахте доклада, така ли?

– Мисля, че да. Беше отдавна.

Протегнах ръка и тя ми върна документа.

– Кой занесе доклада на господин Скагс?

– Вероятно Лайнъс. Той направи разпечатката. Защо са толкова важни тези подробности?

Беше заподозряла в каква насока я тласкам. Не отговорих на въпроса ѝ. Прелистих доклада на последната страница и погледнах подписите. Нейният беше под този на Саймънсън и над драсканицата на Скагс. Първо се бе подписал Саймънсън, после тя – и накрая го бях занесли на Скагс.

Вдигнах доклада към светлината на кръглото прозорче и видях нещо, което не бях забелязвал дотогава. Докладът беше копие, но въпреки това в подписа на Джоунс се виждаха различия в оттенъка на мастилото. Бях попадал на подобно нещо при друг случай.

– Какво има? – попита тя.

Погледнах я, докато прибирах документа в папката.

– Моля?

– Имахте такова изражение, сякаш видяхте нещо важно.

– Не. Просто преглеждам всичко. Бих искал да ви задам още няколко въпроса.

– Добре, но трябва да слеза долу. Скоро ще затваряме.

– Тогава няма да ви досаждам повече. Господин Вон участваше ли в подготовката на парите и документирането на серийните номера?

Джоунс поклати глава.

– Не точно. Той ни контролираше и идваше често при нас, особено когато парите идваха от клоновете или от федералния резерв. Господин Вон отговаряше за това.

– Той дойде ли, докато диктувахте номерата и ги вкарвахте в

преносимия компютър?

– Не си спомням. Мисля, че дойде. Смятам, че харесваше Лайнъс, затова идваше често.

– Какво искате да кажете?

– Ами... нали се сещате...

– Имате предвид, че господин Вон е бил хомосексуалист?

Тя сви рамене.

– Така мисля. Но прикрит. Това беше тайна. Но не е нещо особено.

– А Лайнъс?

– Не, той не е хомосексуалист. Затова му беше неприятно да вижда често господин Вон.

– Каза ли ви го, или вие мислите така?

– Веднъж спомена нещо. Пошегува се, че ще го съди за сексуален тормоз, ако господин Вон продължава да идва толкова често.

Кимнах. Не знаех дали това има връзка с разследването.

– Не отговорихте на въпроса ми.

– Кой въпрос?

– Защо се съсредоточавате върху серийните номера и Лайнъс и господин Вон?

– Струва ви се така, защото сте запозната с тези неща. Опитвам се да разгледам случая от всички страни. Чувате ли се с Лайнъс?

Тя сякаш се изненада.

– Не. Веднъж го посетих в болницата, веднага след престрелката. Той не се върна на работа и повече не съм го виждала. Работехме заедно, но не бяхме близки. Бяхме различни. Мисля, че господин Вон ни избра точно заради това.

– Какво имате предвид?

– Не бяхме приятели. Мисля, че господин Вон избра двама души, които не си приличат, за да не им хрумват разни идеи. За парите.

Кимнах, но не казах нищо. Джоунс се замисли и самосъжалително поклати глава.

– Какво има?

– Нищо. Мислех да отида да го видя в някой от клубовете му, но реших, че вероятно дори няма да ме пуснат да вляза. Пък и бих изпаднала в неудобно положение, ако го повикат и той се държи така, сякаш не си спомня нищо.

– Колко клубове има Саймънсън?

Тя присви очи подозрително.

– Казахте ми, че работите задълбочено, но очевидно дори не знаете

кой е той сега, нали?

Свих рамене.

– Кой е той сега?

– Лайнъс. Използва само малкото си име. Известен е. Той и съдружниците му притежават най-модните клубове в Холивуд. Там ходят всички знаменитости.

– Колко клубове има?

– Мисля, че са поне четири-пет. Не се интересувам. Започнаха с един и продължават да ги увеличават.

– А колко съдружници има Саймънсън?

– Не знам. Имаше статия в едно списание... Чакайте малко – Мисля, че съм я запазила.

Джоунс се наведе и издърпа най-долното чекмедже на бюрото си. Прерови съдържанието му, извади брой на списание „Лос Анджелис“ и запрелиства страниците. Списанието беше лъскаво, отзад имаше реклами за ресторанти и обикновено съдържаше две-три дълги статии за живота и смърт, та в Лос Анджелис. Но зад лъскавата фасада имаше и критичност. Два пъти през годините издателите бяха публикували информация за мои разследвания. Смятах, че от всички други репортажи в пресата те са се доближили най-много до истината за престъпленията от гледна точка на въздействието им върху семейството и квартала. Ефектът на доминото.

– Не знам защо съм го запазила – рече Джоунс. Беше леко смутена, защото преди малко бе казала, че не се интересува от бившия си колега. – Предполагам, защото го познавах. Да, ето.

Обърна списанието към мен. Статията беше разположена на две страници и озаглавена „Кралете на нощта“. Имаше снимка на четирима млади мъже, застанали един до друг зад махагонов бар. Зад тях имаше лавици, отрупани с разноцветни бутилки, осветени отзад.

– Може ли да го разгледам?

Джоунс затвори списанието и ми го подаде.

– Задръжте го. Едва ли някога ще видя отново Лайнъс. Той няма време за мен. Каза какво ще направи и го направи, това е всичко.

Погледнах я.

– Какво имате предвид?

– Когато го видях в болницата, ми каза, че банката му дължи пари, защото е бил прострелян. Щял да ги вземе, да напусне и да отвори бар. Нямало да повтаря грешките на баща си.

– На баща си?

– Не знам какво искаше да каже. Не попитах. Но неизвестно защо, отварянето на бар беше мечтата му. Да бъде крал на нощта. Е, постигна го.

В гласа ѝ прозвуча смесица от копнеж и завист. Това ней подхождаше и изпитах желание дай кажа какво мисля за нейния герой. Но не го направих. Още не разполагах с онова, което ми бе необходимо.

Реших, че съм я попитал за всичко, което се сетих, и станах.

– Благодаря, че ми отделихте време. Сигурна ли сте, че мога да взема списанието?

Джоунс махна с ръка.

– Вземете го. Гледала съм го достатъчно. Някоя нощ ще нахлузя черни джинси и черна тениска и ще се опитам да се срещна с Лайнъс. Може да поговорим за старите дни, но той вероятно няма да иска да си спомни за тях.

– Това не е приятно на никого, Джослин. Защото старите дни не са били чак толкова хубави.

Искаше ми се дай кажа нещо окуражаващо и че не трябва да завижда, а да се гордее с онова, което е постигнала. Но полицейският хеликоптер излетя и банката се разтресе, сякаш имаше земетресение. Излязох и оставих Джослин Джоунс да седи в кабинета си и да мисли за един друг начин на живот.

Списанието беше отпреди седем месеца. Статията за Лайнъс и съдружниците му не беше водеща, но бе отбелязана на корицата в един ред, който гласеше: „Среднощните предприемачи в Холивуд“. Репортажът бе посветен на предстоящото откриване на шести нощен клуб. Саймънсън бе определен като кралят на нощните птици. Той бе създал империята си, започвайки от мизерен бар, който бе купил с обезщетението от банката. Първото му заведение се намиреше в уличка между Холивуд Булевард и Кауенга. Саймънсън го ремонтирал, намалил осветлението наполовина и довел барманки, оценявани повече заради външността и татуировките, отколкото заради уменията им да правят коктейли. Засилил музиката, започнал да взима десет долара куверт и не пускал клиенти с вратовръзки и бели ризи. Клубът нямал табела с име отвън и не бил вписан в телефонния указател. Примигващата неонова стрела над входа била единственият знак за търговски обект. Но скоро стрелата вече не била необходима и била махната, защото пред входа постоянно имало опашка от посетители.

В статията пишеше, че после Лайнъс – навсякъде го наричаха с малкото му име – се сдружил с трима приятели от гимназията в Бевърли Хилс и започнал да открива нов клуб на всеки шест месеца. Отначало предприемачите се придържали към схемата, направила известен първия клуб – купували някое занемарено заведение, ремонтирали го, отваряли го, разпространявали мъвата и я чакали да стигне до холивудския елит. След безименния бар, за другите нощни клубове избирали тематика и име от литературно или музикално произведение.

Вторият бар се казваше „Денят на скакалците на Нат“, реверанс към Натаниъл Уест и класическия му роман за Холивуд. Но името не беше измислено от тях. От десетилетия барът беше известен като „Нат“ и повечето клиенти вероятно мислеха, че е кръстен на Нат Кинг Коул. Но според статията при всички случаи името било страхотно и съдружниците го запазили.

„Нат“ беше заведението, в което бяха простреляни Дорси и Крос. Възщност в списанието пишеше, че убийството на Дорси е намалило продажната цена на бара. Дори го продали на безценица. Но след като бил отворен отново, без името му да бъде променено, и предложен на нощните птици, историята му засилила загадъчността му. Това бил

поредният бърз и огромен успех на бившите съученици, които нарекли процъфтяващата си компания „Четиримата крале“.

Дълго бях вярвал в случайности. Но вече не вярвах. Има разлика между отделните случайности. Посещението на Кизмин Райдър в дома ми и заплахите й, докато Арт Пепър изпълняваше „Високо напрежение“, беше случайност. Но докато седях в мерцедеса и четях статията в списанието, не можех да повярвам, че Лайнъс Саймънсън случайно е купил бара, в който бяха простреляни двамата детективи, разследващи обира на двата милиона долара, преброени и подготвени за транспортиране от него. Това съвсем не беше случайност, а чиста арогантност.

Освен безименния бар и „Наг“ четиримата съдружници бяха отворили нощни клубове с имена „Кингс Кросинг“, „Чет“ и „Последната крепост на Коузи“. Според статията последният бар бил кръстен на приятел, който бил изчезнал. Клубът, чието откриване беше повод за статията, се наричаше „Рейли Кучешката колиба“ – име, използвано от частния детектив Филип Марлоу.

Статията не се задълбочаваше във финансирането на операциите на четиримата съдружници и се интересуваеше повече от блясъка, отколкото от основната история за предполагаемия успех. Първите барове дали основата за разширяването на повтарящия се цикъл. Печалбата от първия клуб Финансирала втория и така нататък.

Но картината не беше изцяло позитивна. Авторът на статията завършваше с предположението, че Четиримата крале може да станат жертви на успеха си. Теорията беше, че облечените в черно нощни птици в Холивуд са ограничен брой и шестте заведения не търсят разнообразяване на клиентелата, а само си я разпределят. В статията се отбелязваше, че има много претенденти за трона – интересни и оригинални барове, отворили врати през последните години.

Накрая пишеше, че наскоро в една петъчна нощ нямало опашка от нощни птици, чакащи да влязат в безименния клуб. И цинично се изказваше предположението, че може би е време отново да сложат стрелата.

Пъгнах списанието в папката и се замислих. Имах чувството, че нещата се изясняват. Развълнувах се, защото инстинктивно усетих, че съм близо до истината. Не знаех всички отговори, но опитът ми подсказваше, че ще се появят. Най-важното беше, че имах посока. Четири години след като бях видял трупа на Анджеа Бентън, най-после имах солиден заподозрян.

Отворих конзолата между предните седалки и извадих клетъчния телефон. Реших, че няма да стане нищо лошо, ако се обадя на домашния

си номер и проверя дали имам съобщения. Бяха две. Първото беше от Джанис Лангуайзър. Кратко и мило.

– Аз съм. Обади ми се, но вземи предпазни мерки.

Знаех, че това означава телефонен автомат. Второто съобщение беше от Рой Линдъл. И той се бе придържал към стандартната краткост.

– Имам нещо за теб, задник. Обади ми се.

Огледах се. Бях спрял пред поща на Сан Висенте. Времето ми за паркиране изтичаше, а нямах дребни монети нито за автомата, нито за телефон. Но в пощата не можеше да няма телефон и автомат за развяляне на едри пари.

Обадох се първо на Лангуайзър, защото реших, че вече съм напреднал достатъчно в разследването и не се нуждая от информацията, която бях поискал от Линдъл.

Оказа се, че Джанис още е в кантората.

– Измъкна ли нещо от Форман? – попитах, като пристъпих направо към същината на въпроса.

– Информацията трябва да остане строго поверителна, Хари. Говорих с Джеймс и когато му обясних какви са обстоятелствата, той нямаше нищо против да ми каже. Условието е информацията да не бъде записвана в доклади и да не разкриваш източника.

– Няма проблем. Пък и вече не пиша доклади.

– Не бързай толкова. Не си ченге, нито адвокат и нямаш юридическа защита.

– Имам разрешително за частен детектив.

– Ако има процес и съдията ти заповяда да разкриеш източника си, ще трябва да го направиш, инак ще те обвинят в неуважение към съда. Което вероятно ще означава да отидеш в затвора. А там никак не обичат бивши ченгета.

– Не ми ги разправяй тия на мен.

– Все пак ти го напомням.

– Добре, разбирам. Но няма да има проблеми.

Истината беше, че не виждах как това може някога да стигне до съда. А вероятността да отида в затвора изобщо не ме притесняваше.

– Хубаво. Джеймс ми каза, че Саймънсън е взел петдесет хиляди долара.

– Само толкова?

– Да. Наистина не е много. Трябвало е да плати на адвоката трийсет и пет процента, а също и да покрие разноските по подаването на иска.

Форман бе получил трийсет и пет процента, работейки по случая

без почасово заплащане. Това означаваше, че Саймънсън вероятно бе взел чисто малко повече от трийсет хиляди. Не беше много, когато става дума да напуснеш работата си и Да създадеш империя от луксозни ношни клубове.

Вълнението ми се засили. Подозирах, че сумата е малка, но не и чак толкова малка. Убедеността ми нарасна.

– Форман каза ли нещо друго за случая?

– Само още нещо. Саймънсън настоял за поверително споразумение. Самото споразумение било необикновено. Изисквало не само да няма публично оповестяване за обезщетението, но и да не се вписва в официални документи.

– Ами нали и без това не се е стигнало до съд.

– Знам, но „Банка ЛА“ е корпорация с публично участие. Ето защо поверителното споразумение е изисквало Саймън да използва псевдоним във всички финансови документи, свързани с изплащането на сумата. И отново по негова молба се е представил като господин Кинг.

Замислих се и не казах нищо.

– Как се представих, Хари?

– Отлично, Джанис. Това ми напомни, че свърши страхотно много работа по този случай. Сигурна ли си, че не искаш да вземеш пари?

– Да, сигурна съм. Още съм ти длъжница.

– Сега и аз съм ти длъжник. Искам да направя едно последно нещо за мен. Току-що реших утре да кажа на властите онова, което знам. Ще е добре и ти да присъстваш. Така ще съм сигурен, че няма да наруша правилата с онези хора.

– Ще дойда. Къде?

– Не искаш ли първо да провериш календара си?

– Знам, че сутринта съм свободна. В кантората ли ще го направя, или в полицията?

– Нямам полицейски правомощия. Бих искал да е в кантората. Имате ли стая за шест-седем души?

– Ще запазя залата за конференции. В колко часа?

– Девет?

– Добре. Ще дойда по-рано, в случай че искаш първо да поговорим и да обмислим нещата.

– Няма да е зле. Ще се видим в осем и половина.

– Ще те чакам. Смяташ ли, че си готов с всичко?

Имаше предвид дали знам цялата история и дали разполагам с доказателства, които да принудят полицията и ФБР да подновят

разследването.

– Сглобявам картината. Може би ще трябва да направя още нещо и после да го дам на някой, който ще получи заповеди за арест.

– Ясно. Ще се видим утре. И наистина се радвам, че успя.

– И аз. Благодаря, Джанис.

След като затворих, се сетих, че бях забравил за автоматата за паркиране. Отидох да пусна още монети, но беше късно. Ченгетата ме бяха изпреварили. Оставих глобата на предното стъкло, върнах се в пощата и се обадох на Линдъл.

– Намери ли нещо?

– Голям задник си, Бош. Караш ме да се ровя в кирливите ти ризи.

Досетих се защо е ядосан.

– Регистрационният номер ли?

– Да, регистрационният номер. Не се прави, че не си знаел. На бившата ти съпруга е. Не ми харесва да ме забъркваш в глупостите си. Или я убий, или я забрави.

Не бях съгласен с предложението му. Очевидно го бях вбесил.

– Не знаех, Рой. Извинявай. Имаш право. Не трябваше да те забърквам в това и съжалявам, че го направих.

Последва мълчание и помислих, че съм го умилостивил.

– Рой?

– Какво?

– Записа ли адреса на регистрационния номер?

– Шибан задник!

Той кипя от гняв още една минута, но накрая, макар и без желание, ми каза адреса, на който бе регистрирана колата на Елинор. Нямах номер на апартамент. Изглежда, повишаването на стандарта ѝ на живот не се изразяваше само в купуването на нова кола. Сега тя живееше в къща.

– Благодаря, Рой. За последен път ти искам подобна услуга. Обещавам. Намери ли нещо за другото, което те попитах?

– Нищо полезно. Досието му е чисто. Има някакви младежки прегрешения, но всичко е запечатано. Не можах да отида по-далеч.

– Добре.

Запитах се дали в младежките прегрешения са участвали и бившите му съученици и настоящи съдружници от гимназията в Бевърли Хилс.

– В компютъра има и друг Лайнъс Саймънсън. Ако се съди по възрастта, струва ми се, че е баща му.

– За какво е там?

– За укриване на данъци, а после банкрут. Стари неща.

– Колко стари?

– Първо е дошла Данъчната служба. Както обикновено. Две години по-късно е фалирал. Кой е този тип Лайнъс и защо искаше да го проверявам?

Не отговорих, защото погледът ми се спря на снимката на издирван от полицията мъж, залепена на стената на пощата. Сериен изнасилвач. Гледах го, но не го виждах, тъй като мислех за Лайнъс. Още едно парче от ребуса дойде на мястото си. Лайнъс бе казал, че няма да повтори грешките на баща си, който бе укрил данъци и се бе разорил, докато Данъчната служба бе затягала примката около врата му. Въпросът, който възникна в съзнанието ми, беше как човек без работа и подкрепа от баща си купува и основно ремонтира бар само с трийсет хиляди долара. След него се появиха и други въпроси.

Може би заеми – ако Лайнъс имаше правото да ги тегли. Или може би с двата милиона долара от „Банка ЛА“.

– Бош?

Отгърсих се от мислите си.

– Да?

– Попитах те нещо. Кой е този тип? Някой от случая с филма?

– Така изглежда, Рой. Какво ще правиш утре сутринта?

– Каквото правя всеки ден. Защо?

– Ако искаш да разбереш нещо за разследването ми, бъди в девет часа в кантората на адвокатката ми. И не закъснявай.

– Този тип има ли някаква връзка с Марти? Ако е той, искам да знам всичко.

– Още не съм сглобил цялата картина. Но той със сигурност ще ни доведе по-близо до истината.

Линдъл искаше да ми зададе още въпроси, но го отрязвах. Трябваше да се обадя на още хора. Казах му името и адреса на Лангауйзър и той обеща, че в девет сутринта ще бъде в кантората. Затворих, позвъних на Шандор Шатмари и му отправих същата покана. Той също отговори, че ще дойде.

Накрая се обадох на Кизмин Райдър в главното управление на полицията в Паркър Сентър и я поканих на срещата. Тя мигновено се ядоса.

– Предупредих те, Хари. Ще си навлечеш огромни неприятности. Не може да работиш по някой случай и после да събереш хората, когато решиш, че е време да ни осведомиш За частното си разследване.

– Вече го направих, Кизмин. Само трябва да решиш-дали искаш да

дойдеш, или не. Ще има любопитни неща за полицията. Но щом не се интересуваш, ще повикам хора от отдел „Обири и убийства“.

– По дяволите, Хари!

– Ще дойдеш ли, или не?

Последва дълго мълчание. Накрая Райдър отговори:

– Ще дойда. Но няма да те защитавам, Хари.

– Не го и очаквам.

– Коя е адвокатката ти?

Казах ѝ и се приготвих да затворя. Испитах страх заради развалено-то ни приятелство. Беше ми се струвало вечно.

– Значи ще се видим там – казах накрая.

– Да – раздразнено отговори тя.

Изведнъж се сетих за нещо, което ми бе необходимо.

– Кизмин? Можеш ли да намериш оригиналния доклад със серийните номера на парите? Би трябвало да е в материалите от разследването.

– Какъв доклад?

Обясних ѝ и Райдър обеща да го потърси. Благодарих ѝ и затворих. Приближих се до мерцедеса, грабнах глобата от предното стъкло, качих се и я хвърлих през рамо за късмет на задната седалка.

Часовникът на таблото показваше деветнайсет часа. Знаех, че животът в холивудските нощни клубове започва след Двайсет и два, дори по-късно. Но вече бях набрал инерция и не исках да я губя, като се приближавам къщи и чакам. Замислих се и забарабаних с пръсти по таблото. Скоро ритъмът заприлича на тактовете, на които ме бе учил Куинтън Маккинзи, и разбрах как ще прекарам следващите няколко часа. Отново отворих клетъчния телефон.

Шугар Рей Маккей ме чакаше на стола в стаята си в „Златна възраст“. Беше си сложил шапката със смъкнатата периферия. Веднъж ми бе казал, че я носи само когато излиза да слуша музика. Това означаваше, че вече много рядко си я слага. Очите му бяха по-ясни от обикновено.

– Ще е забавно, пич – каза той и се запитах дали не гледа твърде много телевизия.

– Дано през първата част да има святна група. Не проверих.

– Не се притеснявай. Всичко ще е наред.

– Може ли да взема за малко лупата, с която четеш програмата на телевизията?

– Разбира се. За какво ти е?

Той изрови лупата от джоба отстрани на стола си, а аз извадих последната страница на доклада със серийните номера на банкнотите. Шугар Рей ми даде лупата. Отидох до нощното шкафче, поднесох листа над светлината, вторачих се през лупата в подписа на Джослин Джоунс и се уверих в онова, което бях забелязал в кабинета ѝ.

– Какво е това, Хари? – попита Шугар Рей.

Върнах му лупата и сгънах листа.

– Нещо, върху което работя. Нарича се фалшификаторско трепване.

– И аз треперя целият.

Усмихнах се.

– Всички треперим по един или друг начин. Хайде, да вървим да послушаме музика.

– Тръгвам. Угаси лампата. Електричеството е скъпо.

Излязохме от стаята и докато вървахме по коридора, се замислих за Мелиса Ройъл и се запитах дали тя ще посети майка си. Обзе ме страх, защото знаех, че приближава денят, в който ще трябва дай кажа, че не съм подходящ за нея.

Портиерът на старческият дом ми помогна да кача Шугар Рей в колата. Мерцедесът вероятно беше твърде висок за него. Осъзнах, че трябва да помисля за това, ако ще продължавам да разхождам Шугар Рей.

Отидохме в „Печения картоф“. Вечерях и гледах първата група – квартет на име „Четири на квадрат“. Свириха прилично, но може би бяха малко уморени. Ала това нямаше значение. Лицето на Шугар Рей

засия. Той слушаше внимателно, тактуваше и поклащаше рамене. Не пророни нито дума, докато свиреха, и въодушевено ръкопляскаше след всяка песен. Видях благоговение в очите му. Благоговение към звука и формата.

Музикантите не го познаха. Малцина биха го познали, защото бе станал кожа и кости. Но това не го притесняваше и изобщо не помрачи вечерта.

След първата част видях, че Шугар Рей започна да клюма. Минаваше девет и за него беше време да спи и да сънува. А за мен беше време да видя лицето на човека, когото от четири години търсех в съня си. Нямах значка, нито официален статут. Знаех, че сутринта ще изляза от играта. Или по-скоро ще бъда изхвърлен. Но това не означаваше, че не трябва да се изправя очи в очи с Лайнъс Саймънсън, да го преценя и може би да му кажа кой го е взел на прицел.

Върнахме се в „Златна възраст“. Оставих Шугар Рей да Дреме на предната седалка и отидох да повикам портиера.

Върнах се, разтърсих леко Шугар Рей, за да го събудя, и двамата с портиера му помогнахме да слезе от мерцедеса и го заведохме в стаята му. Той седна на леглото, примига сънено и ме попита къде съм бил.

- До теб, Шугар Рей.
- Упражняваш ли се?
- Винаги когато имам възможност.

Разбрах, че може би вече е забравил за излизането ни тази Вечер. Вероятно мислеше, че съм дошъл на урок. Стана ми Мъчно, че паметта му изневерява.

- Трябва да тръгвам, Шугар Рей. Имам работа.
- Добре, Хенри.
- Казвам се Хари.
- Нали това казах.
- Да де. Искаш ли да включа телевизора, или ще спиш?
- Включи го.

Изпълних желанието му, после се приближих до него, стиснах рамото му и тръгнах към вратата.

- „Готин живот“ – каза той.

Обърнах се и го погледнах. Шугар Рей се усмихваше. „Готин живот“ беше последната песен, която бяхме чули. Очевидно си спомняше къде сме ходили.

- Обичам тази песен – добави Шугар Рей.
- И аз.

Оставих го със спомените му за готин живот и тръгнах в нощта, за да поискам сметка от един крал за един изгубен живот. Не бях въоръжен, но не се страхувах. Чувствах, че съм получил Божията милост. Носех в себе си последната молитва на Анджеа Бентън.

38

Малко след десет се приближих до входа на „Нат“ на Чероки, на половин пресечка от Холивуд Булевард. Още беше рано, но нямаше опашка. Нямаше кордон. Нямаше портиер, който да решава кого да пусне. Никой не събираше пари за куверт. Влязох и видях, че в заведението има само неколцина клиенти.

Бях ходил в „Нат“ много пъти в предишното му превъплъщение като бар, посещаван от хора, отдадени както на алкохола, така и на всеки друг аспект на живота. Барът не беше място за запознанства, освен ако не се брояха проститутките, които идваха да си починат. Не беше и място, където можеш да видиш известни личности, а място за пиене – в това се състоеше предназначението му, така че той имаше своеобразен облик и атмосфера. Когато влязох и видях лъскавия месинг и изящното дърво, осъзнах, че сега барът вече не е същият. Имаше блясък, но му липсваше атмосфера. Нямаше значение колко души се бяха редили на опашка да влязат в нощта на откриването му. Заведението нямаше да издържи още дълго. Разбрах това за петнайсет секунди. „Нат“ беше обречен.

Отидох направо на бара, където имаше трима посетители – приличаха на туристи от Флорида, търсещи развлечения в Калифорния. Барманката беше висока и слаба и облечена в задължителните черни джинси и тясна блуза, през която се очертаваха зърната на гърдите ѝ. На бицепса ѝ бе татуирана черна змия, чийто раздвоен червен език стигаше да лакътя. Където се виждаха белезите от иглата. Косата ѝ беше по-къса от моята. На врата ѝ бе татуиран баркод. Това ме накара да се Замисля за изящната шия на Елинор.

– Има куверт десет долара – каза барманката. – Какво да Ти Дам?

– За какво е кувертът? Тук е пълно мъртвило.

– За да влезеш.

Не поsegнах дай дам парите. Наведох се над бара и тихо попитах:

– Къде е Лайнъс?

– Тази вечер не е тук.

– Тогава къде е? Трябва да говоря с него.

– Вероятно е в „Чет“. Нали там е кабинетът му. Обикновено започва да обикаля клубовете след полунощ. Ще ми платиш ли десетте долара?

– Не. Тръгвам си.

Тя се намръщи.

– Ченге си, нали?

Усмихнах се гордо.

– Почти двацет и осем години.

Пропуснах да спомена, че вече съм напуснал полицията. Барманката можеше да вдигне телефона и да съобщи, че идва ченге. Това можеше да подейства в моя полза. Бръкнах в джоба си, извадих десет долара и хвърлих банкнотата на бара.

– Това не е куверт, а за теб. Направи си хубава прическа.

Тя се усмихна престорено и грабна парите.

– Благодаря, татенце.

Усмихнах се и излязох.

За десет минути отидох до „Чет“ на Санта Моника. Имах адреса благодарение на списание „Лос Анджелис“, където след статията бяха изброени всичките заведения на „Четиримата крале“.

Пред втория бар също нямаше опашка и вътре седяха неколцина клиенти. Започнах да си мисля, че след като те обявят за страхотен в туристическите справочници, бизнесът ти замира. „Чет“ беше копие на „Нат“. Дори барманката беше също толкова намръщена и имаше татуировки. Единственото, което ми хареса, беше музиката. Бяха пуснали Чет Бей-кър и реших, че в края на краищата „кралете“ имат вкус.

Барманката наистина приличаше на предишната – висока, слаба и цялата в черно. Само че на бицепса ѝ бе татуирано лицето на Мерилин Монро.

– Ченге ли си? – попита тя още преди да съм казал нещо.

– Сигурно си разговаряла със сестра си. Вероятно ти е казала, че не плащам куверт.

– Спомена нещо такова.

– Къде е Лайнъс?

– В кабинета си. Казах му, че ще дойдеш.

– Много мило от твоя страна.

Посочих татуировката ѝ.

– Това майка ти ли е?

– Погледни по-хубаво и ще видиш.

Наведох се над бара. Тя прегъна лакът и сви мускулите си няколко пъти. Докато бицепсът се разширяваше и после се отпускаше, бузите на Мерилин се издуваха и пак хлътваха.

– Все едно ти духа, нали? – попита барманката.

– Страхотно е. Обзалагам се, че го показваш на всички момчета.

– Това струва ли десет долара?

Приготвих се да ѝ кажа, че знам места, където може да ми го направят наистина за десет долара, но после се отказах. Оставих я и тръгнах по коридора зад бара. Там видях врати на тоалетни и после друга, на която пишеше „Само за управата“. Не потропах. Влязох и се озовах в още един коридор с врати от двете страни. На третата пишеше „Лайнъс“ и аз я отворих, пак без да почукам.

Лайнъс Саймънсън седеше зад отрупано с книжа бюро. Познах го от снимката в списанието. До него имаше бутилка шотландско уиски и чаша. На черното кожено канапе седеше мъж, когото също познах от списание „Лос Анджелис“ – един от съдружниците му. Казваше се Джим Олифант. Той бе вдигнал крака на масичката за кафе и, изглежда, изобщо не се безпокоеше от посещението на човек, за когото са му казали, че е полицай.

– Ченге сте, нали – рече Саймънсън и ми направи знак да вляза. – Затворете вратата.

Представих се, но не казах дали съм ченге.

– Аз съм Лайнъс, а това е Джим. Какво има? Какво можем да направим за вас?

Вдигнах ръце, сякаш няха какво да крия.

– Не съм сигурен какво можете да направите за мен. Искях само да се отбия и да се представя. Работа по случая Анджеа Бентън, който е свързан с обира на „Банка ЛА“.

– „Банка ЛА“? Стара история. – Лайнъс погледна съдружника си и се изсмя. – Струва ми се, че беше в някой минал живот. Не искам да говоря за това. Неприятен спомен.

– Може би не толкова неприятен за вас, колкото за Анджеа Бентън.

Саймънсън изведнъж стана сериозен и се наведе напред.

– Не разбирам какво правите тук. Не сте ченге. Те идват по двама. Ако пък сте ченге, тогава се легитимирайте. Какво искате? Покажете ми значката си.

– Не съм казал, че имам значка. Бях ченге, но вече не съм. Смятах, че ще ме познаете от онзи минал живот, за който споменахте.

Саймънсън отново погледна Олифант и се усмихна самодоволно.

– Защо трябва да ви познавам?

– Бях там в деня, когато ви простреляха в задника. Но от друга страна, вие се мятахте и кръсяхте толкова силно, че вероятно не сте

имали време да ме погледнете.

Той отвори широко очи от почуда, когато се сети кой съм и какво бях направил.

– По дяволите, вие сте ченгето, което застреля... – Лайнъс млъкна, преди да е казал името, и се обърна към Олифант. – Той улучи един от крадците.

Погледнах съдружника и видях, че и той ме е познал. В очите му блестеше омраза или може би гняв.

– Това не се знае със сигурност, защото така и не заловихме крадеца. Но мисля, че го улучих. И наистина бях аз. Усмихнах се гордо.

– За кого работите? – попита Саймънсън.

– Аз ли? Работя за човек, който няма да се спре пред нищо и няма да са откаже от разследването. Той ще разбере кой е убил Анджела Бентън и ще упорства, докато не го направи или не умре.

Лайнъс отново се ухили арогантно.

– Е, желая успех и на вас, и на него, господин Бош. Мисля, че трябва да си вървите. Ние тук имаме работа.

Кимнах и хвърлих на Олифант най-убийствения поглед в репертоара си.

– Е, ще се видим пак, момчета.

Излязох и тръгнах по коридора. Чет Бейкър пееше, „Моята странна любима“. Забелязах, че барманката показва татуировката си на двама мъже, които седяха на бара. Те се смееха. Познах ги. Останалите двама „крале“ от снимката в списанието.

Те ме видяха, престанаха да се смеят и ме проследиха с поглед до вратата.

На път за вкъщи спрях в денонощния магазин „Ралф“ на Сънсет Булевард и си купих пакет кафе. Едва ли щях да спя тази нощ. Преди срещата в кантората на Лангауйзър трябваше да обмисля всичко и да сглобя историята, която щях да разкажа.

По шосето по хълма към къщата ми има много завой и е трудно да се забележи в огледалото за обратно виждане дали имаш преследвач. Но на половината път има един широк завой, който позволява да погледнеш вдясно и да видиш изминатото разстояние. Имах навика да намалявам и да проверявам за „опашка“.

Тази нощ намалих повече от обикновено и наблюдавах по-дълго. Не очаквах, че посещението ми в „Чет“ е възприето по друг начин, освен като заплаха, и се оказа, че не греша. По пътя зад мен се движеше кола с угасени фарове. Натиснах леко педала за газта. След следващия завой засилих още и увеличих разстоянието. Стигнах до гаража си, грабнах пакета кафе и бързо слязох от мерцедеса. Скрих се в най-тъмния ъгъл на гаража и зачаках. След малко колата мина покрай къщата ми. Дълъг ягуар. Някой на задната седалка запали цигара и на светлината на пламъчето видях, че колата е пълна. Четиримата крале идваха за мен.

Храстите на улицата се осветиха в червено и разбрах, че ягуарът спира. Влязох в кухнята и заключих вратата.

В такива моменти хората без значки се обаждат на полицията за помощ. Но в момента това не беше за мен. Играта беше моя и не ме интересуваше дали разполагам с някаква власт, или не.

Не бях носил оръжие от нощта, в която оставих значката и служебния си пистолет в холивудското районно управление и напуснах. Но си бях купил „Глок Р7“ за самозащита. Пистолетът беше увит в мазна кърпа и сложен в кутия на лавицата в дрешника в спалнята. Оставих пакета кафе на плотa и без да паля лампите, тръгнах към спалнята.

Отворих вратата на килера и неочаквано някой ме блъсна с всички сила. Ударих се в отсрещната стена и се свлякох на пода. Мъжът се хвърли върху мен, възседна ме и опря пистолет под челюстта ми. Успях да погледна нагоре и на слабата светлина, проникваща през остъклената врата, видях кой е нападателят ми.

– Милтън. Какво...

– Млъкни, тъпако! Изненадан си, че ме виждаш? Мислиш ли, че сякаш да седя със скръстени ръце и да позволя да ме изхвърлят като мръсно коте, без да направя нищо?

– Не знам за какво говориш. Слушай, едни хора...

– Казах да млъкнеш, да ти го начукам! Искам дискетите. И оригиналният чип.

– Изслушай ме! Всеки момент тук ще влязат едни хора, които...

Милтън заби дулото на пистолета толкова дълбоко под челюстта ми, че се наложи да млъкна. Пред очите ми заиграха червени петна от болка. Той се наведе над мен и усетих дъха му.

– Пистолетът ти е у мен, Бош. И ще бъдеш поредният безследно изчезнал, ако...

От коридора се разнесе трясък – някой разби предната врата. После се чуха стъпки. Милтън отскочи от мен и излезе от спалнята. Почти веднага след това се разнесе изстрел и той политна към стената и се свлече на пода.

Разбрах, че са го помислили за мен. Разполагах с няколко секунди. Претърколих се и се хвърлих към остъклената врата. Докато я отварях, чух паникьосан вик.

– Това не е той!

Вратата изскърца. Излязох бързо, прекосих терасата, Прехвърлих се през перилата и увиснах над осветения от луната шестметров каньон. Потърсих с поглед някоя от железните подпори, които държаха терасата и къщата на хълма. Познавах добре проекта – бях наблюдавал реконструкцията На къщата след земетресението през 1994 година.

Наложи се да се придвижа два метра по ръба, за да се хвана за една от подпорите. Увих ръце и крака около желязото и се плъзнах до земята. В същия миг чух стъпки на терасата над мен.

– Спуснал се е оттук! Спуснал се е оттук! – Къде е? Не виждам...

– Оттук! Вие двамата вървете. Ние ще отидем на улицата.

Скрих се под терасата. Знаех, че ако опитам да стигна по стръмния склон до някоя от улиците или къщите в каньона долу, въоръжените ми преследвачи ще ме видят. Реших да се изкача под къщата и да се спотая в основите. В земята бе изкопан ров, за да бъдат сменени тръбите на канализацията. Освен това над мен имаше и капак, през който се влизаше под чергата в коридора. Бях го направил по време на реконструкцията на къщата като маршрут за бягство. Но капакът беше заключен отвътре и значи не можех да го използвам.

Запълзях нагоре, намерих рова и се претърколих вътре. Опипах

слепешком дъното, търсейки нещо, което би могло да ми послужи за оръжие. Имаше само парчета от старата тръба. Открих едно триъгълно и го взех. Можеше да свърши работа.

Видях, че по земята пред терасата се движат двама мъже. Лунната светлина се отразяваше в стоманата на пистолетите им. Единият беше с очила. Помнех го от статията и снимката в списанието. Казваше се Бърнард Банкс, известен като Би Би Кинг сред нощните птици. Бях го видял и на бара в „Чет“, докато излизах.

Двамата си казаха нещо шепнешком и после се разделиха. Единият тръгна надолу по хълма, а другият остана на мястото си. Това явно беше някаква тактическа стратегия – единият да ме подгони, а другият да ме пресрещне с пистолета си.

Банкс беше трудна мишена, макар че силуетът му се очертаваше на светлината на каньона долу. Намираще се на пет метра от мен, но аз нямах друго оръжие освен парчето от стара желязна тръба. И все пак и това беше достатъчно. Бях оцелял в много акции във Виетнам. Веднъж прекарах цяла нощ във високите треви, докато врагът сновеше около мен. Освен това бях работил повече от двайсет и пет години като полицай по улиците на Лос Анджелис. Този тип не беше достоен съперник за мен. Останалите също.

Банкс се обърна, за да погледне надолу по склона, и аз се изправих и хвърлих парчето тръба в храстите вдясно. Звукът беше като на животно, движещо се във високи треви. Банкс се обърна и вдигна оръжието си, а аз излязох от рова и тръгнах към него, прикривайки се зад железните подпори.

Промъкнах се до Банкс и левият ми юмрук го улучи право между очите, а дясната ми ръка сграбчи пистолета му. Прицелих се в устата му, но ударът ми и без това бе счупил очилата му и го бе зашеметил. Завъртях се, събрах инерция и го засилих с главата напред в подпората. Черепът му изпука и той падна на земята като торба с мокро пране.

Затъкнах пистолета му в колана си и го преобърнах. На лунната светлина кръвта на лицето му изглеждаше черна. Нагласих го до подпората, прибрах коленете и ръцете му до тялото и бутнах главата му върху тях.

– Би Би, хвана ли го? – извика отдолу другият тип. – Хей, Би!

Извадих пистолета и се скрих в храстите на три метра от Банкс. Оръжието беше черно и от стомана. Вероятно „Глок“. Помислих, че може би е моят пистолет. Банкс сигурно го бе взел от Милтън.

Чух, че другият мъж се приближава.

– Банкс, какво правиш? Ставай, страхливецо, че...

Млъкна, когато усети дулото на пистолета ми на врата си.

– Хвърли оръжието или веднага ще умреш.

Пистолетът му тупна на земята. С другата си ръка сграбчих мъжа за яката и го блъснах под терасата, където нямате да ни видят отгоре. И двамата застанахме с лице към светлините на каньона и шосето долу. Мъжът беше четвъртият крал. Не си спомнях името му. И той седеше на бара в „Чет“ с Банкс.

– Как се казваш, тъпако?

– Джими Фазио. Виж какво, аз...

– Млъкни – прекъснах го, наведох се и прошепнах в ухото му: – Погледни светлините. Ще умреш тук, Джими Фазио. Светлините ще бъдат последното нещо, което ще видиш.

– Моля те...

– Моля те? Това ли ти каза Анджела Бентън?

– Не. Моля те. Аз не бях там.

– Убеди ме.

Той не отговори.

– Или ще умреш.

– Добре. Не бях аз. Моля те, повярвай ми. Бяха Лайнъс и Вон. Идеята беше тяхна и го направиха, без да кажат на останалите. Не можехме да го предотвратим, защото не знаехме.

– Друго? Жив си само защото говориш.

– Затова застреляхме Вон. Лайнъс каза, че трябва да го направим, защото ще вземе парите и ще обвини него за убийството на момичето.

– А раняването на Лайнъс? Това беше ли част от плана?

Фазио поклати глава.

– Не трябваше да става така, но ние измислихме как да се възползваме. Обезщетението беше прикритие за покупката на клубовете.

– Да, стана много добре, нали? А Марти Геслер и Джек Дорси?

– Кои?

Забих дулото на пистолета във врата му.

– Не се прави, че не знаеш. Искам да чуя цялата история.

– Аз не...

– Фазио! Шибано копеле!

Гласът се чу зад нас. Обърнах се и видях раменете на мъж, който се бе навел от ръба на терасата. Държеше пистолет в двете си ръце. Пуснах пленника си и се хвърлих вляво, точно когато се разнесе изстрел. Мъжът беше Олифант. Той изкреця, докато стреляше. Пространство под

къщата се освети от пламъка на дулото. В железната подпора рикошираха куршуми. Подадох се от укритието и стрелях три пъти по него. Виковете му спряха и разбрах, че съм го улучил. Олифант изпусна пистолета, загуби равновесие и падна в каньона, като тупна тежко в храстите.

Потърсих с поглед Фазио и го забелязах на земята до Банкс. Беше улучен в гърдите, но още беше жив. Не виждах добре очите му, но те бяха отворени и уплашени и ме молеха за помощ. Хванах челюстта му и обърнах лицето му към себе си.

– Можеш ли да говориш?

– Боли...

– Знам, че боли. Разкажи ми за агентката на ФБР. Къде е тя? Какво се случи с нея?

– Ами...

– А кой уби ченгето? Лайнъс ли?

– Лайнъс...

– Това да ли е, или не? Лайнъс ли го направи?

Той не отговори. Изпусках го. Плеснах го леко по лицето и после го хванах за яката и го разтърсих.

– Хайде, не умирай. „Да“ ли беше това? Лайнъс Саймънсън ли уби ченгето, Фазио?

Мълчание. Беше издъхнал. И тогава зад гърба ми се чу глас.

– Мисля, че беше „да“.

Обърнах се и видях Саймънсън. Бе открил капака в пода и беше слязъл при нас. Държеше пушка с рязана цев. Оставих пистолета на земята до трупа на Фазио, изправих се бавно, вдигнах ръце и отстъпих назад.

– Подкупните ченгета винаги са досадни – каза той. – Трябваше да сложа край на това.

Направих още една крачка назад, но Саймънсън продължи да върви към мен. Пушката беше само на метър от корема ми. Не можех да избягам. Единственото, което можех да направя, беше да печеля време. Все някой в квартала трябваше да е чул изстрелите и да се е обадил на полицията.

Саймънсън се прицели в сърцето ми.

– Ще ми е много забавно. Това е за Коузи.

– Коузи? – попитах аз, макар че всичко ми беше ясно. – Кой е Коузи, по дяволите?

– Ти го простреля в онзи ден. С твоите куршуми. И той не оцеля.

– Какво се случи с него?

– Какво мислиш, че му се случи? Умря в микробуса.

– Ти ли го погребя? Къде?

– Не. Забрави ли, че тогава бях зает? Те го погребяха. Коузи обичаше морето. Хвърлиха го в залива.

Отново отстъпих назад. Саймънсън се приближи още. Вече излязах от укритието на терасата. Ако ченгетата се появяха, щяха да го вземат на прицел отгоре.

– А агентката на ФБР? Какво направихте с Марти Геслер?

– Когато Дорси ми каза за нея и какъв е планът, разбрах, че той трябва да си отиде. Дорси беше...

Той изведнъж се спъна и дулото на пушката щръкна нагоре. Саймънсън залитна назад та аз се хвърлих като обезумял върху него. Започнахме да се търкаляме и да се боричкаме за пушката. Саймънсън беше по-млад и по-силен ч бързо успя да надделее. Но беше неопитен в ръкопашния бой – искаше да контролира борбата, вместо просто да обезвреди противника си.

С лявата си ръка хванах дулото на пушката, а с другата посегнах към спусъка. Успях да вмъкна палеца си под скобата. Затворих очи и си представих ръцете на Анджела Бентън. Образът ѝ в сънищата ми. Събрах сили и натиснах. Пушката промени ъгъла си... и натиснах спусъка. Беше най-оглушителният изстрел, който съм чувал. Лицето ми пламна. Отворих очи и видях, че Саймънсън вече няма лице.

Той се отпусна встрани от мен и от пихтиестата каша, където допреди миг беше лицето му, се изтръгна нечовешко клокочене. Краката му ритяха така, сякаш въртяха педалите на невидим велосипед. Той целият се гърчеше конвулсивно, а ръцете му бяха стиснати в юмурици, твърди като камък. После спря и остана неподвижен.

Изправих се бавно. Докоснах лицето си и установих, че е непокътнато. Бях обгорен от газовете, освободени по време на изстрела, но инак се чувствах добре. Ушите ми кънтяха и за пръв път не чувах постоянния шум от магистралата долу. Видях, че в храстите блести нещо, и посегнах да го взема. Беше шише с минерална вода. Пълно и неотворено. Разбрах, че Саймънсън се е подхлъзнал на бутилката вода, която бях изпуснал от терасата. Шишето бе спасило живота ми. Отвъртях капачката и полях лицето си, за да измия кръвта и паренето от изгарянето.

– Не мърдай!

Вдигнах глава и видях, че над перилата се е навел мъж и е насочил пистолет към мен. Лунната светлина се отразяваше в значката на униформата му. Ченгетата най-последно бяха дошли. Пуснах бутилката,

вдигнах ръце и казах:

– Не се тревожи. Няма да мърдам.

Легнах по гръб на земята и започнах да поемам дълбоко въздух. Ушите ми още кънтяха, но вече чувах и как сърцето ми постепенно нормализира ритъма си. Вторачих се в черното небе, там, където ни чакат онези, които не са били пожалени тук, на земята. Не, още не ми бе дошъл редът.

40

Докато ченгето на терасата ме държеше на прицел, партньорът му се спусна през капака и тръгна към мен. В едната си ръка държеше фенерче, а в другата пистолет и имаше безумния поглед на човек, който няма представа на какво е попаднал.

– Обърни се по корем и сложи ръце на гърба си – заповяда той. Гърлото му бе пресъхнало от прилива на адреналин.

Подчиних се. Полицаят остави фенерчето си на земята и ми сложи белезници. Опитах се да разговарям спокойно с него.

– Искам само да знаеш, че съм...

– Не искам да знам нищо от теб.

– аз съм бивш полицай. От холивудското районно управление. Имам двацет и пет години служба. Напуснах миналата година.

– Браво на теб. Защо не си спестиш обясненията за следователите?

Къщата ми беше на територията на районното управление на Северен Холивуд. Знаех, че няма причина ченгетата там да ме познават или да им пука за мен.

– Хей – извика другият отгоре. – Как му е името на тоя? Освети го.

Партньорът му доближи фенерчето до лицето ми и ме заслепи.

– Как се казваш?

– Хари Бош. Работех в отдел „Убийства“.

– Хари...

– Знаем кой е той, Суони. Бош наистина е ченге. Махни фенерчето от лицето му.

– Добре. Но белезниците ще останат. Следователите ще разберат всичко... Господи!

Бе осветил трупа без лице в храстите вляво. Лайнъс Саймънсън, или онова, което бе останало от него.

– Не повръщай, Суони – обади се ченгето горе. – Това е сцена на престъпление.

– Да ти го начукам, Хървиц. Няма да повърна.

Чух го, че започна да обикаля. Опитах се да надигна глава, но храстите бяха твърде високи и не видях нищо. Можех само да слушам. Той, изглежда, вървеше от труп на труп.

– Хей, тук има един жив! Извикай линейка!

Предположих, че това е Банкс, и се зарадвах. Щеше да ми е нужен

свидетел, който да подкрепи показанията ми. Банкс можеше да бъде обвинен за всичко, да сключи сделка, за да спаси задника си, и да разкаже цялата история.

Претъркожих се и се надигнах. Полицията, който бе коленичил до Банкс, вдигна глава и ми викна:

– Не съм ти казал да мърдаш.

– Не можех да дишам. Лицето ми беше завряно в земята.

– Не мърдай.

– Хей, Суони – извика Хървиц. – Застреляният в къщата има значка на ФБР.

– Мамка му!

– Наистина мамка му.

Имаха право. Случаят беше заплетен.

След час наоколо гъмжеше от хора. От полицията. От пожарната. От ФБР. От репортери. През по-голямата част от нощта в небето кръжаша шест хеликоптера. Какофонията беше толкова силна, че бих предпочел къртенето в ушите ми от оглушителния изстрел на пушката.

Пожарникарите използваша хеликоптер, за да изнесат на носилка Банкс от каньона. Когато приключиха с него, извиках медицинските служители, които намазаха обгарянията ми с гел от алое. Дадох ми аспирина и ми казаха, че нараняванията ми са незначителни и няма да останат белези. Имах обаче чувството, че спял хирург е обелил лицето ми с лазер.

Махнах белезниците ми, за да се изкача по склона и да мина през капака в пода. В къщата ми ги сложиха отново и Ме накараха да седна на канапето във всекидневната. Оттам виждах изпънатите крака на Милтън в коридора, докато оперативните работници извършваха огледа.

Появиха се и следователите и работата стана сериозна. Повечето следваха една и съща схема. Влизаха, оглеждаха мрачно трупа на Милтън, после излизаха, без да ме погледнат, и отиваха на терасата, откъдето гледаха другите три трупа. Сетне се връщаха, наблюдаваха ме, без да проронят дума, и влизаха в кухнята, където някой си бе позволил да отвори пакета ми с кафе и да включи кафеварката.

Това продължи най-малко два часа. Отначало не познавах никого, защото всички бяха детективи от районното управление на Северен Холивуд. Но после шефовете решиха да прехвърлят разследването на отдел „Обири и убийства“. Когато започнаха да пристигат детективите от отдела, нещата започнаха да изглеждат като обикновен работен ден в

миналото. Познавах мнозина от тях и дори бях работил с някои. Само Кизмин Райдър обаче се сети да ми свалят белезниците – ядосано настоя да ги отключат и когато никоой не помръдна, го направи сама.

– Как си, Хари?

– Горещо-добре.

– Лицето ти е зачервено и подпухнало. Да извикам ли лекарите?

– Вече ме прегледаха. Незначителни обгаряния от това, че се приближих твърде много до дулото на пушка.

– Как искаш да процедираме? Знаеш правилата. Желаш ли адвокат, или ще поговорим?

– Ще говоря пред теб, Кизмин. Ще ти разкажа цялата история. В противен случай ще си взема адвокат.

– Вече не съм в отдел „Обири и убийства“. Знаеш това, Хари.

– Трябва да си там.

– Но не съм.

– Това е сделката, Кизмин. Или се съгласи, или откажи. Имам добър адвокат.

Тя се замисли.

– Добре. Чакай малко. Ей сега ще се върна.

И излезе, за да се консултира с шефовете си за предложението ми. В коридора влезе специален агент Джон Пипълс и коленичи до трупа на Милтън, после ме погледна и се вторачи в очите ми, сякаш се опитваше да ми предаде някакво послание. Не бях сигурен какво е. Но той знаеше, че бъдещето му е в моите ръце.

Кизмин се върна и се приближи до мен.

– Ето каква е сделката. Случаят е заплетен. И ФБР ще го разследва. Мъжът на пода очевидно е от антитерористичния взвод и това е върхът на всичко. Няма да ти позволят да говориш само пред мен.

– Добре. Тогава ще направим така. Ще говоря с теб и с някой агент на ФБР. Искам това да бъде Рой Линдъл. Събуди го и му кажи да дойде тук и ще разкажа всичко. Или ще сте ти и Рой, или ще извикам адвокатката си и всеки ще се спасява както може.

Тя кимна и пък тръгна към вратата. Забелязах, че Пипълс вече не е в коридора, но не го бях видял да излиза.

Този път Райдър се бави половин час. Но когато се върна, крачеше авторитетно. Още преди да ми каже какво е решението, разбрах, че е постигнато споразумение. Случаят беше неин, или поне частта, свързана с полицията на Лос Анджелис.

– Ще отидем в районното управление на Северен Холивуд. Ще

запишат разговора ни. И Линдъл ще е там. Всички ще са доволни и всеки ще вземе участие.

Винаги става така. Трябва да минеш през всички инстанции и да се съобразиш с политиката в агенциите и управленията, за да свършиш работа. Зарадвах се, че вече не съм в тази система.

– Стани, Хари – добави Райдър. – Ще те закарам.

Изправих се.

– Първо искам да отида на терасата и да погледна долу.

Излязох и се наведох над перилата. Мястото на престъплението беше осветено от прожектори. Склонът приличаше на мравуняк. Оперативните екипи работеха навсякъде, съдебномедицинските експерти се бяха скупчили над трупове, а отгоре бръмчаха хеликоптерите. Знаех, че с взаимоотношенията ми със съседите е свършено.

– Знаеш ли какво, Кизмин?

– Какво, Хари?

– Мисля, че е време да продам тази къща.

– Да. Желая ти успех, Хари.

После ме хвана под ръка и ме дръпна от перилата.

Районното управление на Северен Холивуд беше най-новото в града. Сградата бе построена след земетресението и бунтовете по случая Родни Кинг. Отвън приличаше на тухлена крепост, направена да издържи на сеизмични и социални трусове, а отвътре бе пълна с модерна електроника и удобства. Настаниха ме на стол до маса в голяма стая за разпити. Не виждах микрофоните и камерата, но знаех, че всичко се записва. Трябваше да внимавам. Бях сключил неизгодна сделка. Ако двайсет и петте години в полицията ме бяха научили на нещо, това беше да не говоря с ченгета, без да се посъветвам с адвокат. А аз се готвех да направя точно това. Щях да се изповядам пред двама души, които бяха склонни да ми повярват и искаха да ми помогнат. Но това нямаше да има значение. Най-важното беше записът. Трябваше да действам предпазливо и да не казвам нищо, което може да се обърне срещу мен, когато записът се гледа от хора, враждебно настроени към особата ми.

Кизмин Райдър започна разпита, като съобщи за официалния протокол имената на тримата ни, датата, часа и мястото и после ми прочете гарантираните ми от Конституцията права – да се обърна към адвокат и да си държа езика зад зъбите, ако искам. После ме накара устно и писмено да потвърдя, че разбирам правата си и съм готов да ги спазвам. Бях я обучил добре.

– И така, Хари, в къщата ти има четирима убити, сред които федерален агент, плюс пети мъж в кома. Ще ни разкажеш ли какво стана?

– Убих двама от тях при самозащита. Мисля, че раних и онзи, който е в кома.

– Разкажи ни какво се случи.

Започнах историята от „Печения картоф“. Споменах Шугар Рей, квартета, портиера, барманките и татуировките им. Описах дори касиерката, на която платих кафето в „Ралф“. Разказвах колкото мога по-подробно, защото съзнавах, че детайлите ще ги убедят, след като ги проверят. От опит знаех, че устните свидетелски показания се основават на нещо чуто от други и са трудно доказуеми. Ето защо, ако ще разказваш какво са говорили хората и как са го казали, особено онези, които вече не са живи, тогава е най-добре да изпъстриш историята с неща, които може да бъдат проверени и доказани. Детайли. Безопасността и спасението са в детайлите.

Затова казах всичко, което си спомних. Описанието на татуировката на Мерилин Монро разсмя Рой Линдъл, но Райдър не видя нищо смешно.

Разказах им точно какво е станало, но не обясних как е започнало всичко, защото знаех, че това ще се изясни от въпросите, които ще последват. Исках да чуят всяка подробност на случилото се. Не излъгах, но пропуснах някои неща. Още не бях сигурен как да представя Милтън. Щях да чакам сигнал от Линдъл по този въпрос. Бях убеден, че преди да дойде в районното управление, той е получил заповеди.

Не споменах подробности за Милтън, нито за онова, което си бях представил, когато затворих очи, преди да натисна спусъка на пушката. Запазих за себе си образа на ръцете на Анджеला Бентън.

– Това е всичко – завърших аз. – После дойдоха ченгетата и ето ни тук.

Райдър водеше бележки в тефтера си. Остави писалката и ме погледна. Изглеждаше потресена от разказа ми. Вероятно смяташе, че съм извадил голям късмет, като съм оцелял.

– Благодаря, Хари. Разминал си се на косъм.

– При това пет пъти.

– Мисля да си починем няколко минути. Ние с агент Линдъл ще излезем и ще поговорим, а после сигурно ще ти за-Дам още няколко въпроса.

Усмихнах се.

– Убеден съм.

– Да ти донесем ли нещо?

– Кафе. Не съм мигнал цяла нощ, а у дома не ми дадоха от собственото ми кафе.

– Добре.

Двамата станаха и излязоха. След няколко минути един детектив от районното управление на Северен Холивуд, когото не познавах, ми донесе кафе, каза ми да седя кротко и излезе.

Райдър и Линдъл се върнаха – в тефтера ѝ имаше още бележки и тя отново поведе разпита.

– Първо трябва да изясним някои неща.

– Добре.

– Ти каза, че агент Милтън е бил в къщата ти, когато си влязъл.

– Да.

– Искал си да го предупредиш, че са те проследили, когато предната врата е била разбита.

– Точно така.

– Той е влязъл в коридора, за да разследва, и веднага е бил прострелян с пушка, вероятно от Лайнъс Саймънсън.

– Да.

– Какво е правел агент Милтън в дома ти, след като ти не си бил там?

Преди да отговоря, Линдъл също зададе въпрос.

– Имал е разрешение да бъде там, нали?

– Може ли един по един? – попитах аз.

Погледнах Линдъл. Той наведе глава. Не можеше да ме погледне в очите. Доколкото можеше да се съди по въпроса му, който по-скоро беше твърдение, Линдъл ми подсказваше какво иска да кажа. Мисля, че ми предлагаше сделка. Сигурно си бе навлякъл неприятности в Бюрото заради помощта си за мен по време на разследването ми. И имаше заповеди да не замесва ФБР в тази история, защото в противен случай щеше да има лоши последици за него и може би за мен. Ето защо искаше да ми каже, че ако разкажа историята така, че да му помогна да постигне целта си, без да лъжесвидетелствам, тогава и за двама ни ще е най-добре.

Истината беше, че няхах нищо против да спестя на Милтън противоречивостта и срама. Що се отнасяше до мен, той вече си бе получил заслуженото. Разобличаването му би било отмъщение от моя страна, а не изпитвах желание да отмъщавам на мъртвец. Трябваше да се справя с други неща и исках да съхраня силите си, за да го сторя.

Оставаше и специален агент Пипълс със своя взвод ПАТ, но в действителността им имаше прекалено много неясноти. Пък и бях записал с камерата Милтън, а не Пипълс. Използването на единия, за да разобличи другия, беше трудна работа. Реших да оставя мъртвия да спи спокойно вечния си сън.

– Какво е правел агент Милтън в дома ти, след като ти не си бил там? – повтори Райдър.

– Чакаше ме.

– Защо?

– Бях му казал да се срещнем там, но се забавих, защото на път за вкъщи се отбих да купя кафе.

– Защо трябваше да се срещнете толкова късно?

– Защото имах информация, която щеше да изясни някои неща за него.

– Каква беше информацията?

– За това как у терорист, замесен в случай, по който работеше Милтън, се е озовала стодоларова банкнота, дошла от обира на снимачната площадка, който разследвах и бях предупреден да зарежа. Искан да му кажа, че съм подредил парчетата от ребуса и не съм открил връзка между двата случая. Поканих го сутринта да дойде в кантората на адвокатката ми, когато щяхте да дойдете и вие, за да обясня на всички как стоят нещата. Но той не искаше да чака, затова му казах да се срещнем къщи.

– Остави ли му ключ?

– Не. Но сигурно съм оставил вратата незаключена, защото той беше вътре, когато се прибрах. Би могло да се каже, че е имал разрешение, защото го поканих, макар да не му казах точно да влиза. Но той е дошъл преди мен и е влязъл.

– Агент Милтън имаше няколко миниатюрни подслушвателни устройства в джоба си. Знаеш ли защо ги е носил?

Предполагам, че ги е изнасял от дома ми, но не го казах.

– Нямам представа.

– А колата му? Беше паркирана на една пресечка северно от къщата ти, на Удру Уилсън. Всъщност беше оставена по-надалеч от къщата ти от колата на четиримата нападатели.

– Имаш ли представа защо Милтън е спрял толкова далеч от къщата ти, щом е бил поканен?

– Не.

– Добре.

Видях, че Райдър се разгорещява. Погледът ѝ стана изпитателен. Тя се опитваше да разгадае погледите, които хвърлях на Линдъл. Разбраше, че се води някаква игра, но беше достатъчно умна, за да спомене нещо пред камерата и микрофона. Бях я обучил добре.

– Виж какво, Хари, ти ни разказа всяка подробност за случилото се снощи, но не и защо е станало. Преди да настъпи хаос, ти свика голямата среща за тази сутрин, за да ни разкажеш всичко. Направи го сега. Каж ни какво знаеш.

– Отначало?

– Да.

Кимнах.

– Бих казал, че всичко е започнало, когато Рей Вон и Лайнъс Саймънсън са решили да откъмнат парите за снимачната площадка. Между тях е имало някаква връзка. Според една от бившите им колежки в банката Вон е бил хомосексуалист и Саймънсън споменал, че го сваля. Все

едно. Независимо дали Саймънсън е привлякъл Вон, или е било обратното, двамата са решили да вземат парите. Планирали са всичко и после Саймънсън е накарал четиримата си приятели да свършат черната работа. И оттам се е започнало.

– А Анджела Бентън? – попита Райдър.

– Ще стигна и до нея. Без да казват на другите, Вон и Лайнс са решили, че им трябва някакво средство, което да накара ченгетата да мислят, че обирът е извършен от човек от филмовата компания, а не от банката. Затова са избрали Анджела Бентън. Тя е ходила веднъж в банката с документите, отнасящи се до заема. Знаели са, че е можело да бъде свързана с обира, след като е знаела за парите. Избрали са я и вероятно няколко дни са я следили, за да разберат кога е най-уязвима. Двамата са я убили и единият я е опръскал със сперма, така че на пръв поглед престъплението да изглежда извършено на сексуална основа и да не се отрази веднага на филмовата компания или на плана да се снимат сцени с истински банкноти.

– Твърдиш, че Анджела Бентън е била само средство – унило каза Райдър. – Животът ѝ е бил отнет само защото се е вписвала в плана.

Кимнах мрачно.

– Какъв чудесен свят, нали?

– Добре. Продължавай. И двамата ли са я убили?

– Не знам. Може би. Саймънсън е имал алиби за онази нощ, но това е било изяснено от Джек Дорси. След малко ще стигнем и до него. Мое-то предположение обаче е, че са я убили заедно. Нужни са били двама, за да сломят съпротивата ѝ без борба.

– Спермата – рече Кизмин. – Ще проверим дали е на някой от тях. Тъй като Вон беше убит по време на обира, а Саймънсън бе прострелян, не ни е минало през ума да сравним спермата им със събраната от сцената на престъплението.

Поклатих глава.

– Имам чувството, че няма да е на нито един от двамата.

– Тогава на кого е?

– Може би никога няма да разберем. Спомняш ли си начина, по който бяха паднали капките? Решихме, че спермата е донесена специално и изпръскана върху жертвата. Кой знае откъде са я взели. Може и да е била тяхна, но ако са били умни, не биха го направили. Защо да оставят пряка връзка с убийството?

– Отишли са при някой непознат и са го помолили да им капне малко в една чашка, така ли? – недоверчиво попита Линдъл.

– Не е толкова трудно да се намери сперма – каза Райдър. – Кривни в която щеш уличка в Холивуд и веднага ще видиш пълен презерватив. А ако Вон е бил хомосексуалист, може да е била взета от някой от сексуалните му партньори, без той да разбере.

Кимнах. И аз мислех същото.

– Точно така. И вероятно заради това е бил убит. Саймънсън го е прецакал. Казал е на хората си за го застрелят по време на обира. Това би означавало повече пари за останалите и елиминиране на връзката с убийството на Анджеа Бентън.

– Господи, какви хладнокръвни копелета – отбеляза Линдъл.

Досетих се, че мисли за Марти Геслер и неизвестната ѝ съдба.

– Саймънсън осигурява още по-добре операцията и бъдещата употреба на парите, като подменя доклада за банкнотите, който съставя заедно с друга служителка на банката.

– Как? – попита Райдър.

– Разговарях с нея. Може да го е направил по два начина, но мисля, че просто е съставил фалшив доклад на преносимия си компютър, където е изброил серийни номера, които е измислил. После се е подписал, фалшифицирал е подписа на колежката си и го е предал на вицепрезидента на банката. Докладът е бил изпратен на застрахователната компания и после на ченгетата, а накрая вероятно и на ФБР.

– Ти ми каза да донеса оригинала на срещата, насрочена за тази сутрин. Защо?

– Знаеш ли какво е фалшификаторско трепване? Това може да се забележи в подпис, който е фалшифициран чрез копиране. Саймънсън е копирал подписа на колежката си от оригинала или от истинския доклад със серийните номера. На фотокопието видях следи от колебание. Нейният подпис би бил гладък и написан без прекъсване. Но фалшификаторът е спирал и започвал отново почти след всяка буква. Това го издава и мисля, че оригиналът ще го покаже без никакво съмнение.

– Как е било пропуснато това?

Свих рамене.

– Може би не е било пропуснато.

– Дорси и Крос?

– Мисля, че е бил Дорси. Не знам за Крос. Той ми помогна в разследването. Всъщност ми се обади и ми даде начален тласък.

Линдъл се наведе напред. Приближавахме се до въпроса с Марти Геслер и той искаше да си изясни всичко.

– И така, Саймънсън е предал доклад с фалшиви серийни номера, а

после приятелите му са откраднали парите и са убили Вон. Умишлено.

– Да.

– А Саймънсън? И той беше прострелян. И него ли са се опитали да прецакат?

– Не е трябвало да става така. Не и според Фазио. Поне така ми каза снощи, преди да го очистят. Струва ми се, че е станало случайно. Рикшет. Ако Банкс излезе от комата с неувреден мозък, може би ще ни каже. Имам чувството, че ще иска да говори и да прехвърли вината.

– Не се тревожи. Ако оцелее, ще бъдем там. Но лекарите казаха, че това е много съмнително.

– Рикшетът всъщност е помогнал на Лайнс и му е дал повод да напусне банката. Не е предизвикал подозрения. После е скрил парите. Предполага се, че ремонтът на баровете е направен с парите от обезщетението му от банката. Истината обаче е, че сумата не е била достатъчна дори за нов хладилник за бира.

– Добре. Нека да се върнем на обира – обади се Линдъл. – Освен че Саймънсън е бил прострелян в задника, обирът е минал по плана. Всичко, с което ченгетата...

– Не съвсем – прекъсна го Райдър. – Хари е бил там и е прострелял един от крадците.

Кимнах.

– И той е умрял в микробуса по време на бягството. Саймънсън ми каза, че другите го сложили на лодка и го хвърлили в морето. Името му е Коузи. Един от баровете е кръстен на него.

– Ясно – рече Линдъл. – И когато нещата се успокоили, всичко, с което ченгетата са разполагали, е бил трупът на Анджеа Бентън и списък със серийни номера, за които никой не е знаел, че са фалшиви. Минават обаче девет месеца и един от тези серийни номера съвпада с друг, когато Марти Геслер го вкарва в компютъра си.

Кимнах. Линдъл знаеше накъде води това.

– Чакайте малко – каза Райдър. – Тази част не ми е ясна.

Разказахме ѝ за компютърната програма на Марти Геслер, която проверяваше серийните номера на банкноти, и какво означава откритието ѝ.

– Разбрах – рече тя. – Геслер първа е стигнала до извода, че нещо не е наред. Попаднала е на несъответствие, защото въпросната стодоларова банкнота вече е била прибрана като веществено доказателство и не може да е била открадната по време на обира на снимачната площадка.

– Точно така – казах аз. – Един от номерата, които Саймънсън е

измислил, е бил същият като на задържаната банкнота. Същото се случва и по-късно, когато арестуват Маусоува Азиз на границата. Една от стотачките, които е пренасял, съвпада с банкнота във фалшивия списък на Саймънсън. Това е замесило Милтън и вътрешната сигурност в цялата каша. Но истината е, че между двата случая няма връзка.

Това означаваше, че съм прекарал нощта във федералния затвор за нищо и Милтън бе убит, докато гонеше вятъра. Опитах се да не мисля за тези неща и продължих да разказвам.

– Марти Геслер е попаднала на съпадението на номерата на банкнотите и се е обадила на Джак Дорси, защото името му е в списъка, разпространен до други агенции на силите на реда. И оттам е започнало всичко.

– Твърдиш, че Дорси се е досетил какво е станало и е отишъл при Саймънсън – каза Линдъл. – Може би е знаел за фалшификацията или за нещо друго. Но е знаел твърде много. Отишъл е при Саймънсън и е поискал дял от откраднатите пари.

Забелязах, че всички кимаме. Разказът ми беше достоверен.

– Дорси е имал проблеми с парите – добавих аз. – Следователят от застрахователната компания е направил рутинна проверка на финансовото състояние на всички ченгета, замесени в случая. Дорси е бил затънал до гуша в дългове, имал е две деца в колежа и други две по-малки.

– Всеки има проблеми с парите – гневно отбеляза Райдър. – Това не е оправдание.

Думите ѝ ни накараха да млъкнем за известно време, после продължих с разказа си.

– И тогава е възникнал проблем.

– Агент Геслер – каза Райдър. – Тя е знаела твърде много и е трябвало да изчезне.

Кизмин не знаеше за връзката на Линдъл с Марти, а Линдъл очевидно не желаше да я разкрива: седеше мълчаливо с наведена глава.

– Според мен Саймънсън и приятелите му са разигравали Дорси, докато са се погрижили за проблема Геслер – продължих да разказвам аз. – Дорси е знаел какво са направили, но не е можел да каже нищо. Бил е затънал твърде много. После Саймънсън се е погрижил и за него в „Наг“. Крос и барманът са били простреляни, за да бъде инсцениран обир на бара.

Райдър присви очи и поклати глава.

– Какво? – попита Линдъл.

– Тук нещо не се връзва – отговори тя. – Геслер е изчезнала

безследно. Минали са три години и още никой не знае къде е трупът ѝ.

Сърцето ми се свиваше заради Линдъл, но се опитвах да не го показвам.

– Но почеркът в случая с агент Геслер е съвсем различен от този с Дорси, Крос и бармана. Два съвсем различни стила. Единият е абсолютно изпипан, а другият – кървава баня.

– В случая с Дорси те са искали да прилича на обир, в който нещо се е объркало – казах аз. – Ако Дорси просто изчезне, тогава очевидно ченгетата ще се върнат към предишните разследвания. Саймънсън не е искал това. Ето защо е режисирал големия удар така, че следователите да го помислят за обир.

– И въпреки всичко нещо не се връзва. Мисля, че случаите се различават. Не си спомням подробностите, но Марти Геслер не изчезна ли, докато се прибираше вкъщи през прохода Сепулведа?

– Точно така. Някой е блъснал колата ѝ отзад и тя е спряла.

– Да, но е била въоръжен и добре обучен агент. Искаш да Кажеш, че Саймънсън и хората му са я накарали да спре, Като са блъснали колата ѝ и после са преодолели съпротивата ѝ? Не. Няма начин да е станало така. Не и без борба и без никой да види нищо. Мисля, че тя е спряла, защото се е чувствала в безопасност. Видяла е ченге.

Райдър ме посочи и натърти на последното изречение. Линдъл уда-ри с юмрук по масата. Кизмин го бе убедила. Аз бях защитил теорията си, но сега видях пропуските в нея и започнах да мисля, че Райдър може би има право.

Забелязах, че гледа Линдъл. Най-после се бе досетила, че е имал връзка с Марти Геслер.

– Ти я познаваше, нали? – попита тя.

Той кимна, после се вторачи гневно в мен.

– Ти провали всичко, Бош.

– Провалил съм? Какви ги говориш?

– С изпълнението си снощи. Нахлу в клуба, сякаш си Стив Маккуин. Какво си мислеше? Нима смяташе, че ще се уплашат и ще отидат в Паркър Сентър да се предадат?

– Рой – каза Райдър. – Мисля, че...

– Искаше да ги провокираш, нали? Искаше да те погнат и да се опитат да те убият.

– Това е безумие – казах. – Четирима срещу един? Жив съм само защото видях, че ме следят, и защото Милтън отвлече вниманието им достатъчно дълго, за да изляза от къщата.

– Да, видял си, че те следят, защото си искал да стане така. Ти провали всичко, Бош. Ако онзи хлапак в болницата се свести с поражения в мозъка, никога няма да разберем какво се е случило с Марти или къде е...

Линдъл млъкна, преди гласът му да потрепери, но продължи да ме гледа.

– Хайде да спрем дотук, момчета – тихо каза Райдър. – Да престанем да поставяме под съмнение мотивите си и да се обвиняваме взаимно. Всички искаме едно и също.

Линдъл бавно и недвусмислено поклати глава.

– Не и Хари Бош. Винаги става онова, което той иска. Бош винаги е бил частен детектив, дори когато работеше в полицията.

Погледнах Кизмин. Тя не каза нищо, но отмести поглед-В очите й видях потвърждение.

42

Когато се прибрах вкъщи, се зазоряваше. Там още гъмжеше от полицаи и журналисти и ченгетата не ме пуснаха да вляза. Вило извършено голямо престъпление и всичко трябвало да е под наблюдение. Казаха ми да дойда след ден-два. Не ми позволиха дори да вляза да си взема чисти дрехи и някои лични принадлежности. Бях персона нон грата. Наредиха ми да се разкарам. Единствената отстъпка, която успях да извоювам, беше колата ми. Двете униформени ченгета Хървиц и Суони разчистиха място и аз изкарах мерцедеса от гаража и потеглих.

Приливът на адреналин, който бе дошъл заедно с докосването до смъртта предишната нощ, отдавна бе отминал. Бях изтощен, но нямаше къде да отида. Карах безцелно по Мълхоланд до Лоръл Каньон Булевард, после завих надясно и поех надолу към Вали.

Започнах да усещам накъде съм се отправил, но знаех, че още е рано за това. Стигнах до Вентура, отново завих надясно и спрях на паркинга на „Дюпар“. Реших, че трябва да се заредя с енергия, и кафето и палачинките щяха да свършат работа. Преди да слеза от колата, извадих клетъчния си телефон и го включих. Обадих се на Джанис Лангуайзър и на Шандор Шатмари, но никой не отговори. Оставих съобщения, че сутрешната среща се отлага заради обстоятелства извън контрола ми.

На екрана на телефона мигаше икона, която показваше, че имам съобщения. Набрах номера, за да ги чуя. Бяха общо пет. Четири бяха оставени през нощта от Кийша Ръсел, репортерката на „Таймс“. Тя започваше много спокойно и загрижено за здравето ми и искаше да разговаря с мен, когато ми е удобно, за да се увери, че съм добре. Но в третото съобщение гласът ѝ бе придобил пронизителност и неотстъпчивост, а в четвъртото настояваше да изпълня обещанието си да говоря с нея, ако нещо се случи с разследването, по което работя.

– Очевидно се е случило нещо, Хари. На Удроу Уилсън има четири трупа. Обади ми се. Нали обеща.

– Добре, скъпа – казах и изтрих съобщението.

Последното съобщение беше от Александър Тейлър, шампиона по касови приходи. В гласа му прозвуча нотка на собственичество. Искаше да знам, че тази история е негова.

– Господин Бош, гледам ви по всички новини. Предполагам, че кръвопролитие то снощи на хълма е свързано с обира на парите за моя

филм. Крадците бяха четирима. Репортерите казват, че в къщата ви има четири трупа. Искам да знаете, че предложението ми още е в сила. Но ще го удвоя. Сто хиляди за историята ви. Офертата е отворена за преговори и може да говорим за това, когато се видим. Ще ви кажа личния номер на асистентката ми. Ще чакам.

После съобщи някакъв номер, но аз не си направих труда да го запиша. Замислих се за парите само пет секунди, после изтрих съобщението и затворих телефона.

Докато влизах в ресторанта, се замислих за обстоятелствата извън контрола ми и за думите на Линдъл в края на разпита в районното управление на Северен Холивуд. За битката с чудовища, за онова, което ми бяха казали и какво аз бях казал на Пипълс в сепарето в ресторанта само преди няколко вечери. Запитах се дали лекото плъзгане в бездната е по-различно от стремглавото падане на Милтън.

Знаех, че трябва да разсъждавам за това и за мотивите в действията си през последните десет часа. Но скоро реших, че тези неща може да почакат. Трябваше да разкрия още една загадка и веднага щом се заредях с енергия, щях да се заема с този въпрос.

Седнах на бара и поръчах, без да гледам менюто. Сервитърката с едрите бедра ми наля кафе и се приготви да предаде поръчката ми в кухнята, когато някой седна на стола до мен и каза:

– И за мен едно кафе.

Познах гласа. Обърнах се и видях Кийша Ръсел – усмихваше ми се. Беше ме проследила надолу по хълма.

– Трябваше да се досетя.

– Ако не искаш да те следят, трябва да отговаряш на телефонните обаждания.

– Чух съобщението ти едва преди пет минути, Кийша.

– Е, сега не е необходимо да ми се обаждаш.

– Няма да ти кажа нищо. Още не.

– Къщата ти е като военна зона, Хари. Навсякъде има трупове. Добре ли си?

– Нали седя тук. Добре съм. Но не мога да говоря пред теб. Не знам какво ще излезе от всичко това и няма да кажа нищо, което да се появи във вестника и да се различава от заключенията на полицията. Това би било равносилно на самоубийство.

– Няма да ми кажеш истината дори в случай, че онова, което оповестят, няма да е вярно?

– Познаваш ме, Кийша. Ще говоря с теб, когато мога. Сега защо не

ме оставиш да се нахраня на спокойствие?

– Отговори ми само на един въпрос. Потвърди дали случилото се в къщата ти е свързано с онова, за което ми се обади. С Марти Геслер.

Отчаяно поклатих глава. Знаех, че няма да мога да се отърва от нея, без дай кажа нещо.

– Не мога да го потвърдя и това е истината. Но ако ти кажа нещо, което ще ти помогне, ще ме оставиш ли на мира, докато дойде време да говоря пред теб?

Преди Кийша да отговори, сервитьорката сложи чиния пред мен и аз погледнах палачинките с масло, пърженото яйце и двете парчета бекон. Сервитьорката остави и каничка с кленов сироп. Грабнах я и полях със сироп всичко.

– Господи! – възкликна Ръсел. – Ако изядеш това, не знам дали ще дойде време да говориш. Самоубиваш се, Хари.

Погледнах сервитьорката, която пишеше сметката, усмихнах ѝ се и свих рамене.

– Ще платите ли кафето ѝ? – попита тя.

– Разбира се.

Сервитьорката остави сметката на бара и се отдалечи. Погледнах Ръсел.

– Следващия път го кажи още по-силно.

– Извинявай, Хари, но не искам да напълнееш, да остарееш и да погрознееш. Ти си ми приятел. Искам да си във форма.

Прозрях намеренията ѝ. Тя криеше мотивите си така, както барманките предишната нощ криеха зърната на гърдите си.

– Ще се споразумеем ли? Ще ти кажа нещо и ти ще ме оставиш на мира. Става ли?

Тя отпи глътка от безплатното си кафе и се усмихна.

– Дадено.

– Отиди и извади изрезките си по случая Анджела Бентън.

Ръсел присви очи, защото не си го спомняше добре.

– Отначало не беше кой знае какво, но после се вдигна голям шум, когато го свързаха с обира на снимачната площадка на Селма. „Айдолон Продъкшънс“. Говори ли ти нещо?

Тя едва не падна от стола.

– Шегуваш ли се? Четиримата убити са същите онези типове?

– Не съвсем. Само трима от тях. Плюс четвъртия в болницата.

– Тогава кой е четвъртият?

– Мога да ти кажа само това, Кийша. Сега ме остави да се нахраня.

Насочих вниманието си към чинията и започнах да разрязвам храната.

– Страхотно! – възкликна Ръсел. – Ще бъде сензация!

Сякаш четирите трупа в къщата ми не бяха сензация. Лапнах първата хапка и сиропът ме прониза като захарен, куршум.

– Чудесно – изсумтах.

Ръсел взе чантата си и се приготви да стане.

– Трябва да вървя, Хари. Благодаря за кафето.

– Ще ти кажа и още нещо. – Лапнах втори залък, обърнах се към нея и заговорих с пълна уста: – Прочети списание „Лос Анджелис“ отпреди седем месеца. Има статия за четиримата, които притежават всички модни барове в Холивуд. Наричат ги кралете на нощните птици. Прочети материала.

Очите й се разшириха.

– Шегуваш се.

– Не. Прочети статията.

Кийша се наведе и ме целуна по бузата Докато работех в полицията, не го беше правила никога.

– Благодаря, Хари. Ще ти се обадя.

– Сигурен съм.

Тя бързо прекоси ресторанта и излезе. Продължих да се храня. Яйцето беше рохко и се разля върху всичко. Но храната ми се стори най-вкусната, която бях ял през живота си.

Когато най-накрая останах сам, се замислих върху въпроса, който Кизмин Райдър бе повдигнала по време на разпита. Начинът на изчезването на Марти Геслер наистина беше съвсем различен от кръвопролитие то в „Нат“ с Дорси, Крос и бармана. Вече бях убеден, че Райдър има право. Престъпленията бяха замислени и вероятно дори извършени от различни хора.

– Дорси – казах на глас.

Може би твърде високо. Мъжът през три стола от мен се обърна и ме погледна. Вторачих се в него и го принудих да се наведе към чашата си с кафе.

Повечето ми записки бяха в къщата ми и не можех да си ги взема. Полицейските материали по разследванията бяха в мерцедеса, но там нямаше нищо за случая Геслер. Опитах се да си спомня подробностите около изчезването на агентката на ФБР. Колата, оставена на летището. Използването на кредитната й карта в бензиностанция близо до пустинята за покупката на повече бензин, отколкото може да побере

резервоарът на колата. Опитах се да вместя тези факти под ново заглавие с името Дорси. Той бе разкривал престъпления почти трийсет години. Беше умен и бе видял твърде много, за да остави такава следа.

Освен ако...

Докато изям всичко в чинията си, реших, че съм измислил нещо. Огледах се, за да видя дали ме гледа някой, излях още малко сироп в чинията си и го изядох, потапяйки в него вилицата си. Тъкмо се готвех да го направя пак. Когато сервитьорката с яките бедра застана пред мен.

– Приключихте ли?

– А... да. Благодаря.

– Още кафе?

– Може ли в пластмасова чаша?

– Разбира се.

Тя взе чинията и сироп. Докато мислех какъв да е следващият ми ход, сервитьорката се върна с кафето и го записа на сметката ми. Оставих пет долара на бара и занесох сметката на касата. Там имаше бутилки с кленов сироп, явно ги продаваха. Касиерката видя, че ги гледам, и попита:

– Желаете ли шише сироп?

Изкушавах се, но реших да си остана само с кафето.

– Не. Мисля, че за днес ядох достатъчно сладки неща. Благодаря.

– Нужни са сладки неща. Светът е гаден.

Съгласих се с нея, платих сметката и излязох от ресторанта. Качих се в колата, отворих клетъчния телефон и набрах номера на Рой Линдъл.

– Рой слуша.

– Обажда се Бош. Говорим ли си още?

– Какво искаш? Извинение? Няма да го получиш, да ти го начукам.

– Не. Мога да живея и без извинението ти, Рой. Затова да ти го начукам и на теб. Искаш ли още да я намериш?

Не беше необходимо да споменавам името.

– А ти как мислиш, Бош?

– Добре. – Замислих се за миг как да подходя.

– Бош, да не си затворил?

– Не. Слушай, сега трябва да се видя с един човек. Може ли да се срещнем след два часа?

– Къде?

– Знаеш ли къде е каньонът Бронсън?

– Над Холивуд, нали?

– Да, в Грифит Парк. Ще се срещнем в края на каньона Бронсън.

След два часа. Ако не си там, няма да чакам.

– Какво става? Какво си научил?

– Засега е само предчувствие. Искаш ли да се срещнем?

Последва мълчание. После:

– Ще бъда там, Бош. Какво да донеса?

Уместен въпрос. Опитах се да измисля какво ни е необходимо.

– Вземи фенерче и ножовка. Мисля, че ще трябва да донесеш и лопата, Рой.

Думите ми предизвикаха още една пауза.

– А ти какво ще донесеш?

– Само предчувствието си.

– Къде ще ходим там горе?

– Ще ти кажа, когато се видим. Ще ти покажа – отговорих аз и прекъснах връзката.

43

Вратата на гаража на Лотън Крос беше затворена. Микробусът беше паркиран на алеята. Нямаше други превозни средства. Кизмин Райдър още не бе дошла. Всъщност още никой не се бе появил. Спрях зад микробуса, слязох от мерцедеса и потропах на предната врата. След малко на прага застана Дани Крос.

– Току-що те видяхме по телевизията, Хари. Как си?

– Никога не съм бил по-добре.

– Те ли са хората, които направиха това на Лотън?

В очите ѝ се четеше молба. Кимнах.

– Те бяха. Отнесох със собствената му пушка лицето на онзи, който в онзи ден е прострелял Лотън. Доволна ли си, Дани?

Тя стисна устни в усилие да преглътне сълзите си.

– Отмъщението е сладко, нали? Също като сироп за палачинки.

Сложих ръка на рамото ѝ, но не за да я утеша. Внимателно я отместих от входа и влязох. Но вместо да се отправя наляво към стаята на Лотън, тръгнах надясно. Отидох в кухнята и намерих вратата за гаража. Приближих се до двойните чекмеджета пред шевролета и извадих папката с материалите по случая Антонио Маркуел – отвличането и убийството на момчето, чието разкриване бе прославило Крос и Дорси в полицията.

После влязох в стаята на Лотън. Не знам къде отиде Дани, но съпругът ѝ ме чакаше.

– Дават те по телевизията, Хари – каза той.

Погледнах телевизионния екран. Показваха къщата ми от хеликоптер. Видях всички служебни коли и медийни микробуси на улицата отпред и черните найлони, с които бяха покрити трупите. Натиснах копчето и екранът угасна. Обърнах се към Крос и пуснах на коленете му папката със случая Маркуел. Той не можеше да се движи, затова само я погледна и се опита да прочете надписа.

– Е, как се чувстваш? Надървяш ли се, като гледаш какво направи? В твой случай мнимо надървяне.

– Хари, аз...

– Къде е тя, Лотън?

– Кой? Хари, не знам за какво...

– Знаеш, и още как. Много добре знаеш за какво говоря. Седеше

тук като марионетка, но през цялото време ти дърпаше конците. Моите конци.

– Моля те, Хари...

– Не ме моли. Искаше да им отмъстиш и аз бях средството ти. Е, постигна целта си. Погрижих се за всичките, точно както искаше. Както се надяваше. Използва ме успешно.

Лотън не каза нищо и отмести поглед от мен.

– А сега аз искам нещо от теб. Къде с Джек скрихте Март ти Геслер? Искам да я погребя, както е редно.

Той продължи да мълчи. Протегнах ръка и взех папката от коленете му. Сложих я на бюрото, отворих я и започнах да прелиствам документите.

– Не виждах истината, докато един човек, когото съм учил на занаята, не ме накара да я прозра. Каза, че това трябва да е работа на ченге. Това е единственият начин, по който съпротивата на Геслер е могла да бъде преодоляна толкова лесно. И се оказа права. Онези четирима тъпащи нямат необходимия опит – казах и посочих тъмния екран на телевизора. – Виж какво стана, когато дойдоха да ме убият.

Намерих онова, което търсех в папката. Картата на Грифит Парк. Започнах да я разгръщам и гънките ѝ се разкъсаха. Не беше отваряна вероятно от пет години. Там бе отбелязано мястото в каньона Бронсън, където бе открит трупът на Антонио Маркуел.

– И щом започнах да мисля в тази посока, всичко ми стана ясно. Бензинът винаги е бил проблемът. Някой е използвал кредитните ѝ карти и е купил повече бензин, отколкото може да побере резервоарът на колата ѝ. Това е било грешка, Лотън. Голяма. Не че сте купили бензина. Това е било част от погрешното насочване на следата. Но сте купили твърде много. ФБР може и да са решили, че е било камион, и да са търсили шофьор на камион. Но аз смятам, че е бил служебен автомобил „Краун Виктория“. Полицейският модел, който правят за всички отдели. Колите с разширени резервоари, за да не останеш без бензин по време на преследване.

Разгрънах внимателно картата, която показваше множеството криволичещи пътища и пътеки в огромния планински парк. Там бе обозначен и общественият път през каньона Бронсън, и аварийното шосе, навлизашо по-навътре в скалистия терен. Картата показваше и района с пещерите и тунелите, който бе изоставен, когато каньонът бе превърнат в каменна кариера. Скалите там бяха натрошени и използвани за шосе на запад. Сложих картата на неподвижните колене и ръце на Крос.

– Мисля, че двамата сте проследили Геслер от Уестуд. После сте я спрели на някое уединено място в прохода. Използвали сте синята лампа на колата си и тя си е помислила: „Няма проблем, те са ченгета“. А после сте я сложили в багажника на служебния автомобил с големия резервоар. Единият от вас е карал колата ѝ до летището, а другият го е следвал и после го е качил. Вероятно сте блъснали колата ѝ в друга кола или в някой стълб. Хитър щрих. Отново заблуда. После сте отишли в пустинята и сте използвали картата ѝ за бензин. Пак умело насочване в погрешна посока. И накрая сте я закарали на скрито място и сте я убили. Кой от двама ви го направи, Лотън? Кой ѝ отне живота? – Не очаквах отговор и не получих такъв. Посочих картата и продължих: – Смятам, че е станало така. Отишли сте на място, което сте познавали и където никой няма да търси Марти Геслер, защото всички ще търсят в пустинята. Искали сте да я скриете, но и да имате достъп до нея, нали? Да знаете точно къде е. Тя е била асото в колодата ви, нали? Щели сте да я използвате, за да ги изнудвате. Марти и компютърът ѝ. Връзката е била в компютъра. Ако Геслер и компютърът бъдат открити, връзката ще бъде направена и полицията ще потропа на вратата на Лайнъс Саймънсън.

Млъкнах, за да му дам възможност да възрази, да ме изгони от дома си и да ме нарече лъжец. Но Крос не пророни нито дума.

– Всичко е минало гладко – добавих. – И после в онзи ден в „Нат“ е трябвало да сключите сделката, нали? Да си стиснете ръцете и да си разделите богатството. Само че Лайнъс Саймънсън е имал други намерения. Оказало се е, че не иска да дели нищо и е готов да поеме риска с компютъра на Геслер. Сигурно точно това ви е стъписало. Двамата сте чакали там и вероятно сте пресмятали колко пари ще вземете. А той е влязъл и е открил огън по вас... Мисля, че е трябвало да се досетиш какво ще стане, Лотън.

Наведох се и потупах с пръст по картата.

– Каньонът Бронсън. С безбройните тунели и пещери. Там, където намерихте момчето. Мисля, че сте я скрили там. Пътищата дотам имат порти и са заключени. Но вие сте имали ключ, нали? От случая с момчето. Запазили сте го и ви е послужил. Къде е тя, Лотън?

Крос най-после вдигна очи към мен и заговори:

– Виж какво направиха с мен. Получиха си заслуженото.

Кимнах.

– И ти си получи заслуженото. Е, къде е Геслер?

Очите му се насочиха към тъмния екран на телевизора. Не каза нищо. Ядосах се. Спомних си как Милтън бе стиснал тръбичките на

апарата за изкуствено дишане. Хрумна ми да се превърна в едно от чудовищата, които преследвах. Направих крачка към инвалидната количка, вторачих се гневно в Крос и бавно протегнах ръце към лицето му.

– Каж ми.

Обърнах се и видях на прага Дани Крос. Нямах представа откога стои там и какво е чула. Не знаех дали историята е нова за нея, или не. Знаех само, че Дани ме накара да осъзная какво се готвя да направя. Обърнах се и отново се вторачих в Лотън. Той гледеше съпругата си. На парализираното му лице се изписа тъга и окаяност.

– Каж ми, Лотън – настоя Дани. – Инак няма да бъда до теб.

В очите му се прочете страх, а после молба.

– Обещавах ли да останеш с мен?

– Обещавам.

Погледът му се насочи към картата на коленете му.

– Това не ти трябва – каза Лотън. – Просто отиди горе. Влез в голямата пещера и завий в тунела вдясно. Проходът води до открита долина. Някой ни каза, че я наричат „Дяволската купа за пунш“. Там намерихме момчето. И тя е там.

– Къде да търся, Лотън?

– Там, където беше хлапето. Семейството му е отбелязало мястото. Ще го видиш, когато стигнеш дотам.

Кимнах, бавно взех картата и я сгънах, като внимателно го наблюдавах. Лотън изглеждаше успокоен и лицето му отново стана безизразно. Бях виждал това изражение хиляди пъти в очите и лицата на онези, които бяха направили самопризнания. Отърсване от бремето.

Нямаше какво повече да си кажем. Сложих картата в папката, взех я и излязох от стаята. Дани стоеше на вратата и гледеше съпруга си. Спрях, докато минавах покрай нея.

– Той е черна дупка. Ще те всмуче и ще те погълне. Спаси се, Дани.

– Как?

– Знаеш как.

Оставих я да стои и да го гледа, качих се в колата си и потеглих към Холивуд и към тайната, която хълмовете бяха крили толкова дълго.

Още не валеше, но когато пристигнах в Холивуд, от небето се разнасяше тътен. Отправих се нагоре по хълмовете. Каньонът Бронсън е сниман в повече филми, отколкото съм гледал през живота си. Неравният му релеф и назъбените скали са фон на безброй уестърни и на няколко евтини продукции за междузвездни експедиции. Бях ходил там като дете и после по различни разследвания. Знаех, че ако не внимаваш достатъчно, може да се изгубиш. Скалните образувания те обграждат и след известно време започват да ти се струват еднакви. Губиш ориентация. Опасността се крие в еднообразието.

Стигнах до аварийното шосе. Входът бе блокиран от стоманена порта с катинар. Ключът се намираше в пожарната, но благодарение на Лотън Крос аз знаех какво да направя.

Отидох там преди Линдъл и се изкуших да не го чакам. Пътят до скалите щеше да е дълъг, но гневът ми се превърна в решителност и движеща сила. Стоенето пред заключената порта не беше начинът да подклаждам огъня и да поддържам пламъка му. Исках да отида на хълмовете и да приключа с тази история. Извадих клетъчния телефон и се обадах на Линдъл, за да разбере къде е.

– Зад теб – отговори той.

Погледнах в огледалото за обратно виждане. Колата му се показва зад завоя. Караше служебна „Краун Виктория“. Това ме накара да се замисля как ще реагира, когато разбере, че последната следа, която бях открил, е била под носа ни през цялото време. Обаче изсумтях:

– Крайно време беше.

Затворих телефона и слязох от мерцедеса. Линдъл спря и аз се наведох през стъклото на колата му.

– Донесе ли ножовка?

Той погледна към портата.

– За това ли? Няма да срежа катинара. Всички ще се нахвърлят върху мен, ако разбия ключалката.

– Мислех, че си голям федерален агент, Рой. Дай ми ножовката. Аз ще го направя.

– И ще поемеш цялата отговорност? Ще кажеш, че си имал предчувствие?

Хвърлих му поглед, с който исках да кажа, че сега работя по нещо

повече от предчувствие. Линдъл отвори багажника и аз извадих ножовката, която вероятно бе взел от федералния склад с инструменти. Той остана в колата, а аз срязях катинара и отворих портата.

Върнах се да оставя ножовката в багажника и докато минавах край стъклото на колата, казах:

– Започвам да разбирам защо не са те взели във взвода.

Хвърлих инструмента в багажника, затворих го и казах на Линдъл да ме последва.

Подкарахме по криволичещия път. Чакълът тътнеше под гумите също като задаващата се буря. Шосето зави за последен път на сто и осемдесет градуса и свърши пред входа на големия тунел – петметров отвор, издълбан в гранитен блок с размерите на административна сграда. Спях до колата на Линдъл и слязох. Той отвори багажника и видях, че е донесъл две лопати и две фенерчета.

– Какво правим, Бош?

– Тя е тук. Ще влезем и ще я намерим.

– Сигурно ли е?

Погледнах го и кимнах. През живота си бях съобщавал на много хора, че вече няма да видят близките си живи. Знаех, че Линдъл отдавна се е отказал от надеждата за Марти Геслер, но окончателното потвърждение винаги е най-трудното.

– Да, сигурно е. Лотън Крос ми каза.

Рой кимна и погледна към гранитните хребети. Извадих инструментите от багажника и проверих дали клетъчният, ми телефон има сигнал.

– Ще вали – каза Линдъл.

– Да. Да вървим.

Дадох му фенерче и лопата и се приближихме до входа на тунела.

– Той ще си плати за това – рече Линдъл.

Кимнах. Не си направих труда да му кажа, че Лотън Крос вече плаща за това всеки ден от живота си.

Тунелът беше голям и не приличаше на задушните клаустрофобични системи, в които бях пълзял преди трийсет и пет години. Въздухът вътре беше свеж. Миришеше на чисто. Направихме десетина крачки и запалихме фенерчетата. След петнайсетина метра тунелът направи завой и входът изчезна от погледа ни. Помнех указанията на Крос и бавно тръгнах надясно.

Стигнахме до централната пещера и спяхме. Имаше три спомагателни тунела. Насочих лъча на фенерчето си към третия отвор и почувствах, че това е пътят. После угасих фенерчето и казах на Линдъл да

направи същото.

– Защо? Какво става?

– Нищо. Просто го угаси за малко.

Той го направи и аз изчаках минута-две, докато очите ми се приспособиха към мрака. Започнах да виждам и съзрях очертанията на скалните стени и неравните повърхности. И тогава видях светлината, която ни бе последвала.

– Какво е това? – попита Линдъл.

– Изгубената светлина.

– Какво?

– Винаги можеш да я намериш. Дори в мрака и под земята.

Запалих отново фенерчето си, като внимавах да не насоча лъча към лицето на Линдъл, и тръгнах към третия спомагателен тунел.

Този път се наложи да се наведем и да вървим един след друг, защото тунелът стана по-тесен. Завихме надясно и след малко видяхме дневната светлина. Минахме през отвора и излязохме над открита долина – нещо като гранитен стадион, издълбан в продължение на хилядолетия. Дяволската купа за пунш.

С течение на времето дъното на котловината се бе напълнило с пласт от откъснали се гранитни отломки и там бяха пуснали корени храсти и можеше да бъде заровен труп. Там убиецът бе завел Дорси и Крос при тялото на Антонио Маркуел. И там бяха отишли отново с Марти Геслер. Запитах се колко ли дълго бе живяла тя в онази нощ преди три години. Дали я бяха бутали в тунела с пистолет, опрян в гърлото, или я бяха влачили мъртва към последното ѝ убежище?

Нито един от отговорите не беше утешителен. Погледнах Линдъл, който тъкмо излизаше от тунела. Лицето му беше мъртвешки бледо и предположих, че и той си мисли същото като мен.

– Къде? – попита Рой.

Обърнах се, огледах дъното на долината и видях мястото. Сред кафяво-жълтите храсти се издигаше тънък бял кръст.

– Там.

Линдъл тръгна към кръста. Извади го и го хвърли настрана, после заби лопата в земята. Погледнах кръста. Беше направен от стари колчета за ограда. В средата имаше снимка на момче. Антонио си бе отишъл отдавна от този свят и за семейството му това място беше свято. После Дорси и Крос го бяха използвали, защото знаеха, че земята там никога няма да бъде обезпокоена от натрапници.

Наведох се и взех тънкия кръст. Подпрях го на гранитната стена и

се залових за работа с лопатата.

Всъщност не копаехме, а стържехме повърхността. И двамата нямахме желание да вкарваме острите върхове на лопатите твърде дълбоко в земята.

След по-малко от пет минути я намерихме. Между камъните се вижда дебел найлон. Оставихме лопатите и приклегнахме. Найлонът беше непрозрачен като завеса за душ. Но през него се виждаха очертанията на женска ръка.

– Намерихме я, Рой. Може би трябва да се върнем и да се обадим тук-там.

– Не. Първо искам да...

Не довърши мисълта си, а сложи ръка на гърдите ми и леко ме бутна назад. После коленичи и започна да копае с ръце. Движенията му бяха бързи, сякаш мислеше, че се надбягва с времето и се опитва да я спаси, преди да се е задушила.

– Съжалявам, Рой – казах аз, но мисля, че той не ме чу.

След няколко минути Линдъл изрови по-голямата част от найлона. От лицето до хълбоците. Найлонът очевидно бе забавил, но не бе спрял разложението и се разнесе воня. Приблжих се, надникнах над рамото на Линдъл и видях, че агент Марти Геслер е увита и погребана с дрехите и с ръце, скръстени на гърдите. През найлона се виждаше само половината й лице. Останалото бе скрито под засъхнала черна кръв. Предположих, че са я убили с изстрел в главата.

– Компютърът й е тук – рече Линдъл.

Направих още една крачка, за да го видя. Преносимият компютър беше увит в отделен найлон и сложен върху гърдите й.

– Там е връзката със Саймънсън – добави Рой, макар че това беше очевидно. – Това е било предимството им. Искали са трупът и компютърът да са на достъпно за тях място. Мислели са, че ще изнудят Саймънсън и другите. Но са грешали.

Раменете му се разтрепериха.

– Дай ми една минута, Хари – каза той с дрезгав глас.

– Разбира се, Рой. Ще се върна при колите и ще повикам някои хора. Забравих си там клетъчния телефон.

Не знам дали Линдъл разбра, че го лъжа, но не възрази. Взех едно от фенерчетата и тръгнах. Докато вървах през тунела, чух, че Рой ридеа. Звукът се усилваше в затвореното пространство. Все едно беше до мен. В главата ми. Ускорих крачка. Стигнах до главния тунел и почти на бегом се приближих до изхода. Когато най-после излязох на дневната

светлина, навън валеше.

Следващия следобед отново се качих на самолета за Лас Вегас. Още не ми позволяваха да вляза в къщата си, пък и аз не бях сигурен дали искам да отида там. Продължавах да бъда ключова фигура в разследването, но никой не ми бе казал да не напускам града. Между другото, само във филмите казват подобни неща.

Както обикновено самолетът беше пълен. Хората отиваха в катедралите на алчността, носейки запасите си от пари и надежди. Това ме накара да се замисля за Саймънсън, Дорси, Крос и Анджела Бентън и за ролята на алчността и късмета в живота им. Но най-много мислех за Марти Геслер и лошия ѝ късмет. Оставена да се разлага в продължение на повече от три години наред пустошта. Тя просто се бе обадила на едно ченге и това бе довело до смъртта ѝ. Добри намерения. Доверие. Какъв начин да си отидеш от този свят! Какъв чудесен свят!

Този път наех кола от „Маккарън“ и си проправих път в натовареното улично движение. Адресът, който ми бе казал Линдъл, се намираще в северозападната част на града, в покрайнините. Поне засега. Къщата беше новопостроена и голяма, във френски провансалски стил. Поне на такъв приличаше. Не знам, не разбирам от тези неща.

Гаражът за две коли беше затворен, но на алеята имаше автомобил, в който не се бях возил с Елинор. Тойота на пет години с доста навъртени километри. Това ми беше ясно. Разбирам от тези неща.

Спрях и бавно слязох от взетата под наем кола. Може би се надявах, че ако се бавя, някой ще отвори вратата, ще ме покани да вляза и всичките ми опасения ще изчезнат.

Но това не се случи. Стигнах до вратата и се наложи да натисна звънеца. Чух камбанен звън и зачаках. Преди да позвъня отново, една шейсетгодишна латиноамериканка отвори вратата. Беше дребна, с приветливо, но уморено лице. Изражението ѝ беше такова, сякаш ми съчувстваше за обга-рянията от огнестрелно оръжие по лицето. Не беше в униформа, но предположих, че е прислужница. Елинор имаше прислужница. Трудно ми беше да си го представя.

– Елинор Уиш тук ли е?

– За кого да предам?

Английският ѝ беше добър и имаше съвсем лек акцент.

– Кажете, че е дошъл съпругът ѝ.

Видях тревогата в очите ѝ и осъзнах, че съм изгърсил глупост.

– Бившият ѝ съпруг – побързах да се поправа. – Просто ѝ кажете, че е дошъл Хари.

– Моля, почакайте.

Кимнах и тя затвори вратата. Чух, че дори я заключи. Докато чаках, усетих как горещината прониква през дрехите и черепа ми. Слънчевите лъчи се отразяваха навсякъде около мен. Вратата се отвори едва след пет минути и на прага застана Елинор.

– Как си, Хари?

– Чувствам се добре.

– Видях те по телевизията. По Си Ен Ен.

Кимнах, без да кажа нищо.

– Колко жалко за Марти Геслер – добави Елинор.

– Да – отговорих аз, после дълго мълчахме.

– Какво правиш тук, Хари?

– Не знам. Исках да те видя.

– Как разбра къде живея?

Свих рамене.

– Нали съм детектив. Поне бях.

– Трябваше първо да ми се обадиш.

– Знам. Трябваше да направя много неща, но не ги направих, Елинор. Извинявай. Съжалявам. За всичко. Ще ме пуснеш ли да вляза, или ще ме държиш да се потя на слънцето?

– Преди да влезеш, трябва да ти кажа, че не исках да става така.

Нещо стегна гърдите ми, когато тя отстъпи назад и отвори широко вратата. Влязох във фойето. Сводести входове водеха в три посоки.

– Какво не си искала да става?

– Да отидем във всекидневната – отговори Елинор.

Минахме през средната арка и се озовахме в подредена и добре обзаведена стая. В единия ъгъл имаше пиано, което привлече погледа ми. Елинор не свиреше на пиано, освен ако не бе започнала да го прави, след като ме напусна.

– Искаш ли нещо за пиене, Хари?

– Само вода. Тук е много горещо.

Тя кимна и излезе. Огледах помещението. Не познах нито един от мебелите от апартамента, където я бях посетил. Всичко беше ново и различно. На задната стена на всекидневната имаше остъклени плъзгащи се врати, водещи към басейн. Около басейна имаше бяла пластмасова ограда, каквато слагат хората с деца като предпазна мярка.

Изведнъж загадките на Елинор започнаха да ми се изясняват. Уклончивите отговори. Багажникът на колата, който не може да се отвори. Хората слагат детски колички в багажниците. Или омалели детски дрешки. Хората с деца.

– Хари?

Обърнах се и видях Елинор. До нея стоеше момиченце с черна коса и очи. Държаша се за ръцете. Детето приличаше на Елинор. Същата вълниста коса, сочни устни и чип нос. И ме гледаше по същия начин като Елинор.

Но очите не бяха нейните. Виждах тези очи, когато се погледнех в огледалото. Очите на момиченцето бяха моите.

Усетих внезапен прилив на чувства. Не всички бяха положителни. Ала не можех да откъсна очи от детето.

– Елинор...

– Това е Мади.

– Мади?

– Съкратено от Маделин.

– На колко години е?

– Вече на четири.

Мислите ми се върнаха назад. Спомних си последния път, когато бяхме заедно, преди Елинор да ме напусне. В къщата на хълма. Може би бе станало тогава. Елинор сякаш прочете мислите ми.

– Сякаш е трябвало да стане така. Нещо, което да ни накара никога да не се...

Тя не довърши.

– Защо не ми каза?

– Изчаквах подходящ момент.

– Кога щеше да стане това?

– Предполагам, че сега. Ти си детектив. Мислех, че ще искаш сам да разбереш.

– Не е честно.

– А кое би било честно?

Обзеха ме две противоречиви чувства. Едното беше гняв, а другото – въодушевление. Първото водеше към тъмната бездна в сърцето, дяволска купа за пунш, пълна с взаимни обвинения и отмъстителност. Можех да гребна пълна чаша от нея. Второто ме водеше далеч от всичко това. Към шосе „Рай“. Към светли и благословени дни и святи нощи. Към мястото, откъдето идва изгубената светлина. Моята изгубена светлина.

Знаех, че мога да избира само единия път. Отместих очи от момиченцето и погледнах Елинор. По лицето ѝ се стичаха сълзи, но в същото време тя се усмихваше. Разбрах кой път трябва да избира и че нещата в сърцето са неизброими. Пристъпих напред и прилекнах пред детето. От работата си с малки свидетели знаех, че е най-добре да подходиш към тях на тяхното ниво.

– Здравей, Мади – казах на дъщеря си.

Тя се обърна, завря лице в крака на майка си и каза:

– Много съм срамежлива.

– Няма нищо, Мади. И аз съм срамежлив. Може ли само да подържа ръката ти?

Тя ми я подаде. Хванах я и стиснах тънките ѝ пръстчета. Мади ме погледна в очите. Не изглеждаше уплашена, а само предпазлива. Вдигнах другата си ръка и тя я хвана.

Наведох се и допрях малките ѝ юмручета до затворените си очи. И в този миг разбрах, че всички загадки са разкрити. Бях си у дома. Бях спасен.

КРАЙ

© 2003 Майкъл Конъли
© 2003 Юлия Чернева, превод от английски

Michael Connelly
Lost Light, 2003

Сканиране, разпознаване и редакция: ???
Допълнителна корекция: Светослав Иванов, 2007

Публикация:

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ
ЗАКОНЪТ НА БОШ

Американска, първо издание, 2003

Превод Юлия Чернева, 2003

Редактор Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица „Megachrom“ – Петър Христов, 2003

Компютърна обработка ИК „БАРД“ ООД

Линче Шопова

Формат 84/108/32

ИК „БАРД“ ООД – София 1124, жк „Яворов“, бл. 12-А, вх. II. тел. 943 76 59.

<http://www.bard.bg>

ISBN 954-585-459-6

LOST LIGHT

Michael Connelly

LITTLE, BROWN AND COMPANY

© 2003 by Hieronymus, Inc.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3523>]